

BOGOLJUB

CERKVEN LIST ZA SLOVENCE



Izhaja začetkom
vsakega mesca

Izdaja Kat. bukvarna
Tiska Katol. tiskarna

Stane: za celo leto
K 2.—; za Nemčijo
K 2.50; za Ameriko
in vse ostale zunanje
kraje K 3.—

Spisi in dopisi se
pošilhajo uredni-
štvu, naročnina in
darovi pa upravni-
štvu „Bogoljuba“
v Ljubljani

Spisi se morajo po-
slati do 10., dopisi do
15. prejšnjega mesca



Svoji k svojim! Svoje cenjene odjemalce opozarjam tem potom, naj se nikar ne dajo prevariti po bahati reklami tuje konkurence, ki večkrat ne izpolni svojih obljub. Naj se torej vsakdo pri nakupu **ur, verižic** in druge **zlatnine** zaupno obrne na podpisane in gotovo bo zadovoljen. 231.

Ljubljana, Kopitarjeva ulica 4. L. Vilhar, urar.

Denarni promet do 31. decembra 1911
čez 82 milijonov kron.

Najboljša in najsigurnejša
prilika za štedenje!

Stanje vlog dne 31. decembra 1911
čez 22 milijonov kron.

Za hranilne vloge jamči dežela Kranjska.

Ljudska posojilnica registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 6, pritličje, v lastni hiši nasproti hotela „Union“ za franciškansko cerkvijo

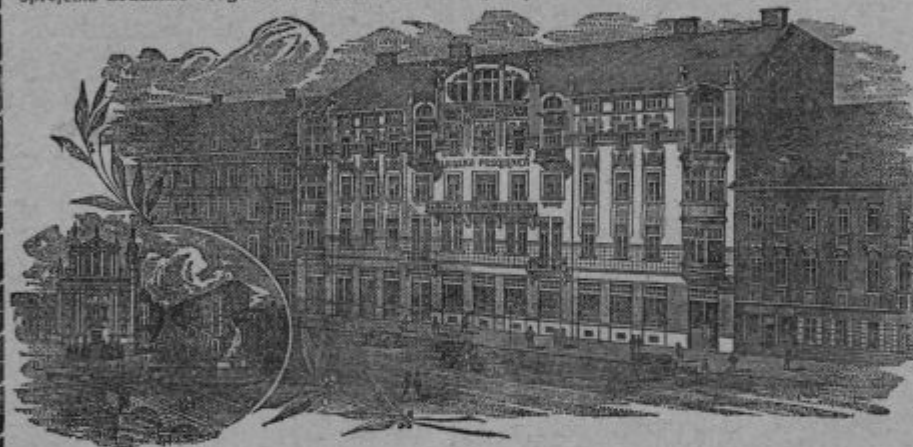
sprejema hranilne vloge vsak delavnik od 8. ure zjutraj do 1. ure popoldan ter jih obrestuje po $4\frac{3}{4}$ odstotkov brez

kakega odbitka, tako da prejme vložnik od vsakih vložnih 100 kron čistih K 475 na leto.

Lastna glavna.
K 704.939-27

Za nataganje po pošti so poštno-hran. položnice na razpolo-ganje. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadržnikom posojila proti vknjižbi z in brez amortizacije, na osebni kredit (proti poroštvu) in ziaslavi vrednostnih papirjev. Menjice se najkulant. eskomptirajo.

Ravnateljstvo.



MARLIN TRG.



Dobro in ceno-posteljno perje

3550

Najboljši češki izvor!

Krščanska tvrška!

1 kg novega sivega skubljenega posteljnega perja 2 K, boljšega K 2-40, pol-belega K 2-80, belega K 4, boljšega K 6, snežnobelega za gospodo K 8, puha, sivega K 6, 7 in 8, puha belega K 10, prsnega puha K 12, cesarskega puha K 14, od 5 kg naprej franko.

Dovršene postelje

iz gostega rdečega, modrega, rumenega ali belega nanking blaga, 1 **pernica** okoli 180×120 cm velika z **dvema zglavnicama** vsaka ca 80×60 cm velika, zadostno napolnjena z novim sivim trpežnim **perjem** K 16, s **polpuhom** K 20, s **puhom** K 24, **pernica sama** K 12, 14 in 16, **Zglavnica sama** K 3, 3-50, in K 4, **pernica** ca 180×140 cm velika K 15, 18 in K 20, **vzglavnica** ca 90×70 cm velike K 4-50, 5 in K 5-50, **spodnja pernica** ca 180×116 cm velika K 13, 15 in K 18. **Otročje postelje, posteljne preobleke, platnene rjuhe, flanelaste odeje, koltri modroci itd. najceneje** razpošilja po povzetju, od 10 K naprej franko

JOSIP BLAHUT, DEŠENICE 36 (Češki les).

Za neugajajoče zamena ali denar nazaj. Zahtevajte ilustrovani cenik zastonj in franko.

Naše gospodinje!!!

Zahtevajte vedno pri vseli trgovcih

Kolinsko kavino primes

v korist obmejnih Slovencev.

230

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernova ulica 9
 priporočata svojo največjo zalogo
 zgotovljenih oblek za gos-
 pode, dečke in otroke in
 novosti v konfekciji za
 dame.

229

500 kron

Vam plačam, ako vaših kurjih oces, bradavic in trde kože tekem 3 dni brez bolečin ne odpravi moj uničevalec korenin **Ria-mazilo**. Cena lončku z jamstvenim pismom **1 krono**. 2316

Kemeny, (Kaschau) I. Poštni predal 12/162, Ogrsko.



Na obroke zлата verižica, 60 gr težka, 140 K; 4 K na mesec. Prvovrst. sreb. remont. ura 14 K. Pošilja se povsod. Pošljite takoj svoj natančen naslov tvrdki **R. LECHNER**, zaloga zlatnine, Lundenburg 102, Morava.



Tovarne za asbestškriklj 'Zenit'

družba z omejeno zavezo Mor. Žumberk

dobavljajo najboljši in najcenejši

krovski materijal.

Zastopnik: Zajec & Horn, Ljubljana.
 Dunajska cesta 73. 234



S. Benisch

Največja češka tvrdka za nakupovanje **cenega posteljnega perja!**

1 kg novega, **sivega**, skubljenega, dobrega **gosjega perja** 2 K; 1 kg bolj-šega 2-40 K, **polbelega** 2-80 K, **belega** 4 K, **belega** skubljenega 5-10 K, 1 kg izredno finega **snežnobelega**, skubljenega 6-40 K in 8-K; 1 kg **sivega puha** 6 K in 7 K; 1 kg **belega puha** 10 K, najfinejši **prsní puh** 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankinblaga, 1 **pernica**

180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkimračjim **perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3-50 K, 4 K. — Pošilja proti povzetju od 12 K višje franko. **S. BENISCH v Dečnici 766 Sumsva Češko**. — Zamenjava in frankovrnitev dopuščena, 3557 za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Koledar za februar.

I. Namen molitve za svečan, določen od sv. očeta: **Meksika**. II. Posebni nameni za vsak dan:

	Dan	Godovi	Nameni	Celodnevno češč. presv. R. T.	
				Ljublj. škof.	lavant. škof.
1	Sobota	Ignacij m.	Duha nečistosti, reši nas, o Gospod!	Ljublj. frančišk.	Šol. sestr. v C.
2	Nedelja	Svečnica	Katoliške matere	Vrabče	Petrovče
3	Poned.	Blaž	Bolni v grlu, pridigarji	Ambrus	
4	Torek	Andrej Korz.	Razuzdanci in pustne šeme	Begunje p. Cirkn.	Zalec
5	Sreda	Agata	Kat. cerkev na Japonskem	Koroška Bela	
6	Četrtek	Doroteja	Naši vojskovodje in vojaki	Sela pri Šumb.	Gotovlje
7	Petek	Trnjeva krona	Kronane glave	Rieg	Teharje
8	Sobota	Janez Mat.	Jetniki, pravi duh pokore	Hotedršica	
9	Nedelja	Apolonija	Velikonočna izpoved	Mirna	Griže
10	Poned.	Skolastika	Zenska učilišča	Ljublj. Lichtent.	
11	Torek	Prikaz. B. D. M.	Lurška božja pot, Francosko	Trstenik	Sv. Pet. v S. d.
12	Sreda	Evdalija	Družbe treznosti	Zabnica	Galicija
13	Četrtek	Katarina Rim.	Bratovščina sv. rožnega venca	Hotič	Polzela
14	Petek	Valentin	Božjastni	Radovica	
15	Sobota	Faustin, Jovita	Širjenje dobrih časopisov	Bela Cerkev	Kozje
16	Nedelja	Julijana	Marijine družbe	Zalilog	
17	Poned.	Donat in tovar.	Kat. cerkev na Balkanu	Zavrač	Sv. P. p. sv. G.
18	Torek	Simeon	Pogosto sv. obhajilo	Spodnja Idrija	
19	Sreda	Konrad	Edinost v sv. veri	Duplje	Podsreda
20	Četrtek	Elefterij	Naši duhovni pastirji	Leše	
21	Petek	Spomin tančice	Skrb za mrličce	Banjaloka	Podčetrtek
22	Sobota	Stol sv. Petra	Ugled sv. očeta	Št. Vid pri Brdu	Št. Vid pri Planini
23	Nedelja	Peter Damijan	Zvesto izpolnjevanje 4. zapovedi	Kolvrat	
24	Poned.	Matiija	Sotrudniki Bogoljuba	Vrnavas	Sv. Marjeta
25	Torek	Valburga	Vojske, kuge, lakote, reši nas o Gosp.	Tnovo, redov.	Olimije
26	Sreda	Marjeta Kort.	Device, katere so v nevarnosti	Slap	Dobje
27	Četrtek	Leander	Sv. cerkev na Spanskem	Razdrto	
28	Petek	Spomin petih ran	Vsi v svečanu umrli	Preloka	Pilštajn

NB. Češčenje presv. Rešnjega Telesa je po Bogoljubu 1910.

Odpustki.

1. Sobota. Zv. Andrej. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

2. Nedelja, prva v mesecu. Svečnica. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi; c) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnivenške bratovščine popolni odpustek v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati, pa če zmolijo tretji del rožnega venca; vrh tega še trije popolni odpustki: 1. če v bratovski cerkvi molijo na namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim presv. Rešnjim Telesom; e) udom škapske bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; f) onim, ki nosijo višnjevi škapske; g) onim, ki nosijo beli škapske v

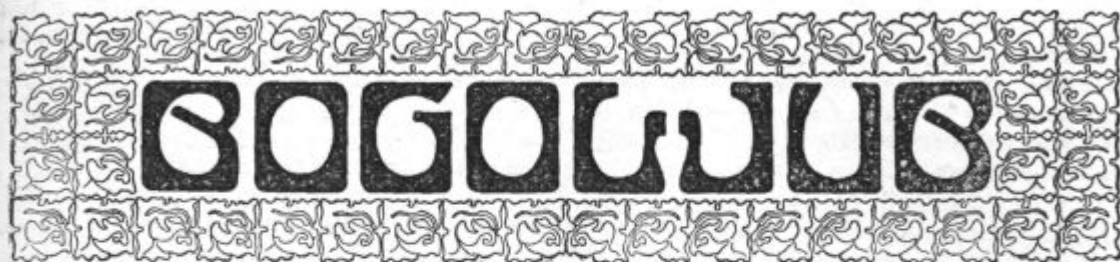
bratovski ali farni cerkvi, če molijo za osvobodjenje sužnjev; h) udom Marijine družbe; i) udom bratovščine preč. Srca Marijinega; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine za duše v vicah, danes ali v osmini; l) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali v petek; m) tretjerednikom. — Vesoljna odveza tretjerednikom. — V cerkvah, v katerih je vplejano tridnevno češčenje zadnje tri pustne dneve, dobe popolni odpustek vsi verniki, ki obišejo presv. Rešnje Telo, prejmejo sv. zakramente in molijo po namenu sv. očeta.

3. Ponedeljek. Sv. Blaž. Zv. Odorik. Popolni odpustek tretjerednikom.

4. Torek. Sv. Andrej Korzin. Popolni odpustek udom škapske bratovščine karmelske Matere božje.

5. Sreda. Sv. Peter Krstnik. Popolni odpustek tretjerednikom.

6. Četrtek, prvi v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.



Prepevaj Gospodu vsa zemlja!

Psaln 95

Namenjeno je bilo, da se z današnje številko na tem mestu začne daljša praktična razprava o molitvi. Toda naj pride na vrsto prej na tem mestu še enkrat razprava o drugem načinu molitve, to je o pobožnem petju.

Pobožno petje ni nič drugega kakor molitev, samó da je pri petju združeno prijetno s koristnim. Petje je prijetno za uho in razveseljuje človeško srce. Ne smemo pa pri tem razveseljevanju pozabiti, da je nabožno petje molitev. V mislih pa imamo tukaj zopet skupno ljudsko petje.

Kamen, ki se je enkrat sprožil v gori, se ne sme več ustaviti, ampak se mora valiti, da pride v dolino. Vprašanje o ljudskem petju, katero se je znova sprožilo v »Bogoljubu«, ne sme več potihnuti, dokler se kaj ne zgodi. O ljudskem petju govorimo in pišemo že dolgo, toda kakega znatnega koraka naprej doslej še nismo storili v tem vprašanju. Zdaj pa nas je resna volja, Bogu v čast in našemu ljudstvu v vsodbudo ljudskemu petju med nami pridobiti končno veljavo. Prihajajo nam namreč mnogi glasovi, ki hvalijo prizadevanje »Bogoljuba« in posebe še njegovega sotrudnika g. kaplana Erzina ter prosijo, naj to začeto delo le še nadaljuje, da se bo ljudsko petje v resnici začelo gojiti.

Preden pa navedemo še nove razloge za to, da naj ljudstvo skupno prepeva v cerkvi in izven cerkve, bodi povedano še enkrat z vso odkritosrčnostjo in z vsem poudarkom: Ako zagovarjamo ljudsko petje, s tem nikakor ne zametujemo umetnega petja. To se razume samo po sebi. Napredek mora biti v vsaki stvari. Napačno bi bilo torej zahtevati, da naj pojemo vedno samó tiste pesmi, ki so jih peli pred 50 leti. Cerkev je od nekaj gojila umetnost; in glasba je umetnost.

Ta umetnost se mora gojiti tudi pri nas in umetnost mora s časom napredovati.

Naši glasbeni umetniki so cerkveno petje v zadnjih desetletjih visoko povzdignili in nam dali nešteto krasnih novih pesmi. Vse to jim radostno priznavamo in smo jim za njih veliki trud, hvalevredno prizadevanje in lepe uspehe zelo hvaležni. Vse to stoji trdno in o tem ni nobenega prerekanja. Mi trdimo samó: Eno je treba storiti, drugega pa ne opustiti. Poleg umetnega petja naj se goji tudi ljudsko petje.

Za to trditev imamo k sreči na svoji strani največjo cerkveno oblast, sv. očeta Pija X., ki so sami dober pevec in več glasbenik. Nismo sicer izvedeli za to mnenje svetega očeta po oficijelnem potu, ampak po privatnem. A ta privatna pot oziroma stran je takó verodostojna, da nam o resničnosti nje poročila ni mogoče prav nič dvomiti.

Velečislani slovenski zdravnik g. dr. G., ko je izvedel, da »Bogoljub« piše za ljudsko petje, nam je poslal pismo, v katerem med drugim pravi:

Zanimalo Vas bo, ako Vam sporočim, da sem bil letošnjo pomlad v Rimu in umevno, da sem si oskrbel že popreje od škofijstva priporočilo za pristop k avdienci pri svetem očetu, ki se mi je dovolila z velikim številom drugih vernikov obenem takrat, ko se je papežu poklonil v Rimu se sestali zbor cecilijancev. Jako interesantna so bila izvajanja sv. očeta na nagovor predsednikov. Priznaval je velike zasluge, ki so si jih iztekla cecilijanska društva za cerkveno petje. »Ali« — nadaljeval je — »tudi tu so gotove meje. Jaz sam vem od časov, ko sem bil še župnik na kmetih, da narod s pobožnostjo poje svoje priljubljene svete pesmi. Skrbite za to, da se mu te ohranijo, da se izvajajo v spodobni in spodbudni obliki! Jako lepa je kaka Pale-

strinova maša in krasno se čuje, peta od izvežbanih pevcev v kaki stolni cerkvi. Če bi pa komu prišlo na misel, da naj jo proizvaja na kmetih, od prostih pevcev, bi imel neizmerno truda in bi ničesar ne dosegel, ker bi se izvajala v disharmonijah, ki bi bile za sveti kraj neprimerne.«

Mislim, da sem si skoro dobesedno zapomnil besede sv. očeta.

Gospod doktor dostavlja še svoje osebno mnenje: K temu pride pa še nekaj. Italijan razume latinščino, — saj moli tudi »očenaš« po cerkvah skoro povsod, kakor sem se sam uveril, v latinščini v bogoslužju. Drugim narodnostim pa je latinščina nerazumljiva, tuja, in tako tudi latinsko petje ne bo nikdar doseglo onega učinka, kakor ono v domačem jeziku. Kljub temu pa jaz n. pr. na Dunaju nisem nikdar zamudil slavne Palestrinove »Missa papae Marcelli«, ki mi je bila velik duševni užitek in ki se je vsako leto eno postno nedeljo proizvodila v dvorni cerkvi.

Tako pismo našega poročevalca. In s tem — je to vprašanje odločeno. Roma locuta — Rim je govoril. To zadostuje za vsakega zvestega katoličana.

Sv. oče Pij so res moder in praktičen mož. Vidi se jim, da niso hodili samo po šolah, ampak so korakali lepo po lestvici od najnižjega klina cerkvene časti, kaplana, potem župnika, ... do najvišje stopinje. Zato poznajo ljudsko dušo, nje želje in potrebe.

Mi se že kar veselimo, kakó se bo na podlagi teh papeževih besedi pri nas na vseh koncih in krajih oglasilo in razlegalo domače ljudsko petje: v cerkvi pri redni, seveda še bolj pri izredni božji službi. Pa ne samo v cerkvi in dvorani, tudi doma pri peči, pod lipo, na polju, v gozdu in ložu, v hribu in dolu se razlegaj ljudska pesem iz slovenskih grl Božu in Mariji v čast, ljudstvu samemu v veselje, v nedolžno razvedrilo, pa tudi v vspodbudo in blažilo. »Prepevaj Gospodu vsa zemlja!« je klical že stari psalmist. Da, vsa zemlja mu prepevaj! Tički po vejah, — slavec v ložu, škrjanec na polju, — murnčki in druge živalice po travnikih, vode s svojim šumljanjem, morje s svojim bučanjem, grom s svojim bobnenjem, vsa narava — vsaka reč po svoje prepevaj Stvarniku v čast! Ravno-takó umetna dela človeških rok: zvonovi v zvoniku, orgle na koru, piščalka na paši, rog v gozdu, trobenta in boben prepevajta Gospodu v čast! Najbolj pa človek, umna stvar božja, ki ti je Stvarnik ustvaril grlo za to, da ga častiš, — prepevaj Gospodu v čast! Vsa zemlja, vsi človeški otroci prepevajta Gospo-

du v čast! Ker pa naš glas, naš vpliv in naša moč ne segata do krajev zemlje, hočemo vsaj tam, do kamor se naš glas razlega, v naši domovini vse vzbuditi k prepevanju slave božje. Narod Slovencev bodi narod pridnih pevcev — Božu v čast, sebi v veselje!

Ne smete misliti, da je to kaka prazna reč — petje, — da ni vredno o tem v »Bogoljubu« pisati. Lepo petje ima v sebi silno moč. Nemški rek to prav lepo izraža: »Wo man singt, da setz dich nieder, — böse Menschen haben keine Lieder.« »Kjer ljudje lepo prepevajo, tam se rad naseli, tam so dobri ljudje, hudobni ljudje ne znajo peti.« To moč pa ima petje seveda veliko bolj, če vse ljudstvo poje, kakor če le posamezni pevci. Če bo naše ljudstvo, posebno naša mladina, prav rada prepevala, bo izginila izmed nje sirovost in divjost, katere je med nami še veliko, izginile bodo kvante in preklinjevanja, srca ljudi se bodo vedno bolj blažila in povzdigovala k višjim vzorom, ljubezen božja se bo v dušah vnela, veliko greha se bo preprečilo, posebno pa bodo ljudje imeli veselje do božje službe. Treba je le ljudi videti, kako so željni lepe domače pesmi! Pred nekaj leti še je bilo v Ljubljani pri nunah vsako leto o polnoči slovensko petje — in velika cerkev je bila vedno takó natlačena, da so ljudje celo zunaj stali, v cerkvi pa je bila kar nevarnost za življenje. Ne izrekamo nobene sodbe o tem, samo konstatiramo, kakó ljudje ljubijo domače petje. Letos pa so v stolni cerkvi pred in po polnočnici zapeli eno božično — kar se že veliko let ni slišalo — in kakó so bili ljudje veseli, hvaležni! In danes, ko svet takó silno ljudi vleče od cerkve, ni čas, da bi jih tudi mi odbijali, ampak le vabiti jih moramo in jim božjo službo prijetno napravljati. To se pa godi med drugim posebno s prikupljivim petjem.

No, vse to, upamo, se bo sčasoma zgodilo. Samo začeti je že treba enkrat prav zaresno. In začelo se bo. »Cerkveni glasbenik« že napoveduje, da bo v tem letu o tej zadevi več pisal in pa da se bo izdala nova ljudska pesmarica z notami: »Cerkveno leto v pesmih«. — Nas pa obhaja še neka druga misel: Kolikokrat smo skupaj in pojemo — pa nam zmanjka besedi. Napev znamo, besedi nimamo, pa moramo obmolkiniti. Da se temu nedostatku odpomore, ali bi ne bilo prav, da se izdasta dve mali priročni zbirki pesmi, ena nabožnih, druga nedolžnih narodnih pesmi brez not? Tako zbirko bi ljudje lahko imeli vedno pri roki, lahko tudi v žep vtaknili, nabožno v cerkev s seboj vzeli in iz nje peli. To bi v resnici močno

pospeševalo pravo preprosto ljudsko petje. Kaj pravite na to? —

Začeti je torej treba prav zaresno izpeljavati to, o čemer že dolgo govorimo, kakó bi bilo lepo in koristno. Vi pa odslej

»Bogoljubu« pridno sporočajte, kakó gojite to važno panogo bogočastja, in kako izpolnjujete to zadevno željo svetega očeta!

Prepevaj Gospodu vsa zemlja!

Jezus pride...

Dan umira, noč razgrinja sence.
le oltar obliva zlati soj,
tiho gleda blede luč lestence,
bisere v njih kuje raznih boj.

Plam svetilke se nalahno strese,
v svitu jasnem cvetje zablesti,
v srebru zatrepečejo ciprese,
marmor blede v luči zažari.

Tam ob mizo angelsko presveto
večna luč zariše jasen trak,
v tabernakelj siplje biserov nešteto
v kamen slednji vtisne zlati znak.

Večna luč, čuvajka svete ječe,
o povej, razkrij mi vso skrivnost.
Kaj nemirno plamen ti trepeče?
Je to tiha bôl, li je radost?

Vztrepetal je zopet plamen srečni:

»Jutri pride Jezus na oltar;
trudim se, da bi Lepoti večni
v prestol zdaj zarisal zlati žar.

Biserov, draguljev bi natrosil
Jezusu na steze, pota vsa;
s srebrom čistim kraje bi orosil,
kjer v ljubezni biva Kralj sveta.»

»O potem, svetilka večno jasna,
v dušo zlij svoj žar mi ljubezniv,
da bo jutri čista, lepa, krasna,
ko postane tabernakelj živ.

Glej, že čaka ljubi Jezus name
dasi je ciborij še zaprt,
ena hostija je notri zame,
v mé je Jezusov pogled uprt.»

In svetilka me je razumela,
lahno me objel je zlati soj,
duša moja pa je prošnjo pela:
Pridi, pridi, ljubi Jezus moj!

M. Elizabeta.

Čudodelna svetinja.

(Dalje.)

2. »In veliko znamenje se je prikazalo na nebu.«

Pota, po katerih vodi Bog svoje svetnike v nebesa, so jako različna. Življenje nekaterih svetnikov je sicer polno junaških čednostnih dejanj, toda brez ali vsaj skoraj brez kakšnih čudežev, prikazni itd. Drugih življenje pa je kar pretkano takih čudežev, notranjih glasov, zasebnih razodetij, prikazni itd. Odkod ta različnost? To je stvar Svetega Duha, »ki deli slehernemu (duhovnih darov), kakor hoče« (1. Kor. 12, 11).

Po taki izredni poti je vodil Bog tudi sestro Laburé. Sicer je vsa samostanska uredba pri usmiljenih sestrah, ki imajo za glavno sredstvo v dosego popolnosti naporno, delavno življenje v strežbi bolnikov in ubo-

gih, za taka izvanredna pota popolnoma nepripravna, ali vendar si je Sveti Duh v sestri Laburé hotel ustvariti posebno orodje svojih posebnih namenov, kakor ji je bil sv. Vincencij že v sanjah napovedal.

Ni naš namen, popisovati vsa ta izredna pota sestre Laburé; omenjena bodi samo ena prikazen, ki je bila nekaka oznanjevalka in pripravljalka tiste glavne prikazni, v kateri je Marija njej in nam podarila čudodelno svetinjo.

Sestra Laburé je zelo častila in ljubila Marijo. Ko je spoznala, kako ji Bog odkriva nadnaravni svet v raznovrstnih prikaznih, ji je duša srčno zahrepenela, da bi videla enkrat tudi Marijo. Dne 18. julija 1830, dan pred praznikom sv. Vincencija, so imele semeniške sestre pouk o češčenju svetnikov in

posebno o češčenju preblazene Device Marije. Bolj kot kdaj se sestre Laburé po tem pouku polasti hrepenenje, videti enkrat preblazeno Devico. V ta namen se priporoči zvečer še svojemu angelu varihu in neki notranji glas ji pravi, da bo to noč uslišana.

Bilo je ravno o polnoči, ko jo zbudi iz spanja glas, ki jo trikrat pokliče: »Sestra Laburé!« Začudena odmakne zaveso, ki je obdajala posteljo, da vidi, kdo jo kliče, in glej! — nedaleč od postelje stoji prelep štiri-, petleten deček, v belo oblečen in lahni žarki žaré od njege, s katerimi razsvetljuje temo okoli sebe. S prijetno donečim glasom ji pravi: »Hitro vstani in pojdi z menoj v kapelo: presveta Devica te čaka!« Ali sestra, ki je spala z drugimi sestrami v veliki spalnici, si misli: »Druge me bodo opazile.« Pa deček odgovori takoj na te misli: »Bodi mirna! Poldvanajstih je, vse spi. Pridi, jaz te počakam!«

Tedaj se sestra hitro obleče in stopi za svojim vodnikom — sestra je bila prepričana, da je bil to njen angel varih, kateremu se je zvečer posebno priporočila. Pot je razsvetljeval angel z žarki, ki so šli od njege. Skozi razne hodnike in po raznih stopnjicah prideta do kapele. Kapela je zaprta, a deček se samo s prsti dotakne vrat, pa se odpró. Vsa kapela je razsvetljena, kakor na sveti večer pri polnočnici. Z angelom gresta do obhajilne mize, kjer sestra poklekne; angel pa stopi onkraj obhajilne mize malo proti oltarju in črez nekaj časa pravi k sestri obrnjen: »Preblazena Devica gre!« Obenem zasliši sestra neko šumenje kakor od svilene obleke in kmalu nato zagleda prelepo gospo, ki gre počasi k nekemu sedežu, stoječemu na evangeljski strani na oltarjevih stopnjicah, in se nanj vsede. Tu sestra vstane in hiti brez strahu k preblazeni Devici, poklekne pred njo na oltarjeve stopnjice in se nasloni z rokami polna otroškega zaupanja na kolena svoje nebeške Matere, zroč ji vsa srečna neprestano v njen premili obraz.

Kdo bi mogel popisati, kar je srečni otrok v srcu čutil tu ob nebeški Materi! Na dveh uri se je pogovarjala z Marijo, oziroma poslušala, kar ji je ona govorila. O čem? Le malo od tega je pozneje povedala, da, nekaterih reči celo smela ni. Največ se je nanašalo na njere dušne zadeve in na izpolnjevanje svetih pravil med usmiljenkami. Posebno ji je priporočala zaupanje do Jezusa v tabernaklju. Kažoč ji proti tabernaklju, ji je rekla: »Česarkoli potrebuješ, tu boš vedno vse dobila.« Napovedala ji je tudi poznejša prikazovanja, ji rekla, da bo zavoljo tega

marsikaj trpela, pa da bo, zaupajoč na njeno pomoč, vse srečno premagala.

Naposled se Marija poslovi od svoje hčerke in izgine. Angel se zopet oglasi in reče: »Odšla je,« in jo pelje nato nazaj v spalnico. »Ko sem se zopet v posteljo vlegla,« je pripovedovala sestra, »je ura bila ravno dve po polnoči. Zaspala tisto noč nisem več.«

Ta prva prikazen je imela samo ta namen, pripraviti jo na druge, ki so imele priti pozneje in v katerih je Marija svetu izročila čudodelno svetinjo.

Bilo je istega leta 1830., v soboto pred prvo adventno nedeljo, 27. novembra. Sestra Laburé je bila z drugimi sestrami vred od pol 6. do 6. zvečer pri skupnem premišljevanju v kapeli. Vse je zatopljeno v tiho notranjo molitev, kar zasliši sestra Laburé naenkrat tisto že znano ji šumenje svilnate obleke in kmalu nato zagleda zraven velikega oltarja na listovi strani Marijo v prečudni podobi. Marija je stala na zemeljski krogli, katere se je pa videlo le polovico in okoli katere se je ovijala grda rumenkasto in zelenkasto lisasta kača. Z eno nogo je stala Marija na kačini glavi; z obema rokama pa je držala pred seboj v višini prsi drugo kroglo in gledala v presrčni molitvi proti nebu, kakor bi to kroglo, podobo vsega človeštva in vsakega posameznega človeka, Bogu darovala. Kmalu nato pa se podoba malo spremeni: na prstih Marijinih rok se zasveti polno prstanov s prelepimi dragimi kameni, in s teh dragih kamenov se izlije naenkrat v bogatih žarkih celo morje nebeško lepe svetlobe. Krogla v Marijinih rokah izgine in Marija sama spusti svoje roke počasi proti zemlji pod svojimi nogami, tudi svoj obraz obrne ljubeče in hrepeneče proti zemlji. Nato se vse nekako zakroži v podolgasto okrogel okvir in krog in krog od prstov desne Marijine roke, preko glave pa dol do konca leve roke se zablesté z zlatimi črkami besede: »O Marija, brez madeža spočeta, prosi za nas, ki se k tebi zatekamo.«¹⁾ Kmalu pa se vsa ta podoba obrne in na nasprotni strani se prikaže velika črka M, nad njo, ali bolje sredi iz nje se dviga križ, stoječ na neki poprečni podstavi, ki gre vodoravno skozi črko. Pod M-om je dvoje src, Jezusovo in Marijino, prvo ovito s trnjevim vencem, drugo z mečem prebodeno. Vsa ta skupina na drugi strani je bila obrobljena od dvanajstih zvezd.

Med gledanjem te čudovite podobe je neki notranji glas poučeval sestro o pomenu

¹⁾ O Marie, conçue sans péché, priez pour nous, qui avons recours à vous.

posameznih delov. Žarki z dragih kamenov na Marijinih rokah so podoba milosti, ki nam tečejo po Mariji. Nekateri dragulji niso dajali od sebe nobenih žarkov: »Ti so podoba tistih milosti,« ji je govoril notranji glas, »ki si jih pozabimo ali zanemarimo od Marije izprositi.« Ko je pozneje enkrat prosila Marijo, naj ji pové, ali naj na drugo stran pride kakšen napis ali ne, je po vstrajni molitvi dobila odgovor: »Črka M in oboje src govori zadosti jasno.« Obenem pa je ob prikazni zaslišala glas: »Po tem vzorcu daj kovati svetinjo. Vsi, ki jo bodo nosili, bodo prejeli velikih milosti, če jo nosijo okoli vratu. Milosti bodo obilne za tiste, ki jo bodo nosili z zaupanjem.«

Opozarjamo na zahtevo Marijino, naj se ta svetinja nosi okoli vratu. Ali ne zato, da bi se tako nekako uklonili gospodstvu Marijinemu nad nami? Ali ni s tem nekako izgovorila tudi ona: »Vzemite nase moj jarem... in našli bode te pokoj svojim dušam; moj jarm je namreč sladak in moje breme je lahko« (Mat. 11, 29, 30.)? Svetinja naj nam visi okoli vratu in počiva na srcu, kakor bi nam Marija hotela reči (Vis. p. 8, 6.): »Deni me kot pečat na svoje srce!« Tisti, ki so se po nauku bl. Ludovika Grinjona popolnoma darovali Mariji, kraljici src, bodo iz te Marijine zahteve z veseljem spoznali, kako zelo si želi Marija naših src, zato da jih more polagoma popolnoma upodobiti po Srcu Jezusovem.

Leta 1832. so bile z dovoljenjem pariškega nadškofa kovane prve svetinje. Kmalu so se začele čudovito hitro širiti. Svetinjo so spremljale povsodi posebne, tuptam naravnost izvanredne milosti. Blagoslov božji v boleznih in drugih stiskah, križih in nadlogah se je držal svetinje tako očitno, da je bila kmalu znana med ljudmi samo z imenom:

čudodelna svetinja, ali pa: svetinja, ki ozdravlja. A ozdravljala ni le telesnih bolezni, lečila je predvsem dušne bolezni, in nešteta so bila spreobrnjenja dolgoletnih zastaranih grešnikov, če so sprejeli svetinjo in jo nosili. Nosilo jo je vse: nedolžni otroci, vojaki, ki so odhajali na vojske; svetila se je na prsih novoizpreobrnjenec v Ameriki, Afriki in Aziji, pa tudi v kraljevih palačah in v samem Vatikanu v Rimu. Papež Gregorij XVI. je imel v svoji spalni sobi lepo, umetniško izdelano podobo Matere božje, kakor je bila videti na svetinji. Pij IX. je rad dajal tistim, ki jih je hotel posebno odlikovati, lepo izdelane srebrne ali zlate čudodelne svetinje.

Svetinja se je širila v ogromnih množinah; ena sama pariška tvrdka (firma) Vašét je razprodala v prvih desetih letih (1832 do 1842) nad dva milijona te svetinje v srebru in zlatu in nad 18 milijonov bakrenih svetinj. Enajst drugih prodajalcev je razpečalo v istem času samo v Parizu tudi nad 20 milijonov svetinj, štirje drugi v Lijonu najmanj 40 milijonov. Koliko je je pa šlo med svet še po drugih francoskih in izvenfrancoskih mestih in krajih, je nepreračunljivo. V Avstriji je bila okoli 1838. leta že dobro znana in gotovo tudi v naših slovenskih deželah.¹⁾

Posebno pa je svit tega Marijinega darilca obrnil nase oči vsega sveta ob čudežnem spreobrnjenju juda Alfonza Ratisbona v Rimu 20. januarja leta 1842. A o tem prihodnjic.

Dr. Ant. Zdešar.

¹⁾ Zelo bi nam ustregel, kdor bi mogel kolikor moči natanko izslediti, kdaj da so prišle te svetinje v slovenske dežele. Stari ljudje in posebno stari udje redovnih družb se tuptam takih reči dobro spominjajo. Kdor bi kaj izvedel, naj to sporoči uredništvu »Bogoljuba«.



Moje noči.

Za razumevanje te pesmi je treba vedeti, da redovnice prečjujejo vso noč pred vsakim prvim v cerkvi pred izpostavljenim Najsvetejšim.

O, to so tiste blaženosvečane,
ko zlati tabernakelj je odprt,
ko stopi Ženin v svoj deviški vrt
med lilije, od vekomaj izbrane.

Noči so to, velike in brezmejne,
krasnejše so kot jih zasanja maj...
Pred mano Jezus in njegov smehljaj
pijo oči, krasot, lepote žejne.

Pred mano on — v milini nedosežni...
K monštranci se privija rožin cvet,
a Jezusa ne mika njen šepet,
le k meni plavajo pogledi nežni.

Noči so to, ko poje duša moja,
takrat je vsa samo en spev visok,
vtopljena v zlato srečo kot otrok,
za hip pozabi, da je sredi boja.

To so noči, noči ljubezni vroče
Srce ob srcu, o kaj vse pove!
Sladkost najslajšo tja vložiti sme,
razkriti vsako bol in rane žgoče.

Noči so to, ko duša le uživa,
ko tiho sluti, kakšno je nebo,
ko zemlje več ne vidi, vé le to,
da Jezusov pogled na nji počiva.

M. Elizabeta.



Grinjonova prava pobožnost do Marije med Slovenci.

(Veselo sporočilo ter nasveti.)

Kaj hitro, pod vidnim varstvom božjim, se razširja po katoliškem svetu ljubka in koristna Grinjonova prava pobožnost do Marije. Vidi se, da ta pobožnost vzgaja zares prave služabnike Marijine, ki ne živijo le sebi, ampak kot goreči apostoli vneto delujejo za razširjenje kraljestva božjega na zemlji. Navdaja nas tolažljivo upanje, da bo po tej pravi pobožnosti do Marije nastopila nova, veselejša doba za sveto katoliško Cerkev. Prst božji je to.

Da bi se ta pobožnost med narodi tem bolj razširila ter poglobila, so goreči možje ustanovili ter jeli širiti v ta namen »bratovščino Marije, kraljice src«. Ustanovnik njen je nadškof Duhanel v Ottavi. Pričela se je dne 25. sušca 1899. Svoj sedež ima v župniji N. L. Gospe lurške pri Ottavi, pošta Cummingo Brigade, Ontario v Kanadi (Amerika). Enake bratovščine se nahajajo v Rimu (Collegio Montfort), v Sonnenwylu v Švici ter še v drugih škofijah Francije in Italije.

Nas Slovence bo brezdvomno zanimalo, kako sta se jeli širiti Grinjonova prava pobožnost do Marije ter »bratovščina Marije, kraljice src« med Slovenci.

Pot med Slovence je našla ta pobožnost iz misijonske hiše gg. lazaristov pri sv. Jožefu nad Celjem. Začetek je bil skromen, tih. V

tozadevno bratovščino so začeli vpisavati tamošnji misijonarji dne 4. oktobra 1908; imena so pošiljali rimski bratovščini. Prvo leto je bilo vpisanih 105 udov. V letu 1909. je pristopilo bratovščini 216 udov, v letu 1910. zopet 300, v letu 1911. nanovo 600, v letu 1912. zopet okrog 800, tako da šteje bratovščina »Marije, kraljice src« med Slovenci sedaj že nad 2000 članov — gotovo lepo in veselo število, naraslo v tako kratki dobi. Največ članov šteje Štajarska, potem pride na vrsto Primorje, Koroška in — Kranjska. Razvidno je, da je marijanski kongres kaj uspešno poživil zanimanje za to bratovščino; »Bogoljubov« klic »V službo k nebeški Kraljici!« je našel vesel odmev. Pravo pobožnost ter tozadevno bratovščino z vso vneto širijo misijonarji lazaristi, mnogi duhovniki, očetje kapucini na Reki itd. Vsi občudujemo neumorno delovanje ljubljanskega gospoda knezoškofa; skrivnost njegove žilavosti ter njegovega uspeha najdemo v tej pobožnosti; to priča njegovo geslo »Po Mariji k Jezusu«, ki je geslo Grinjonove prave pobožnosti do Marije. Vemo tudi iz ust prevzvišenega knezoškofa samega, da gori za to bratovščino in jo podpira, kjer more.

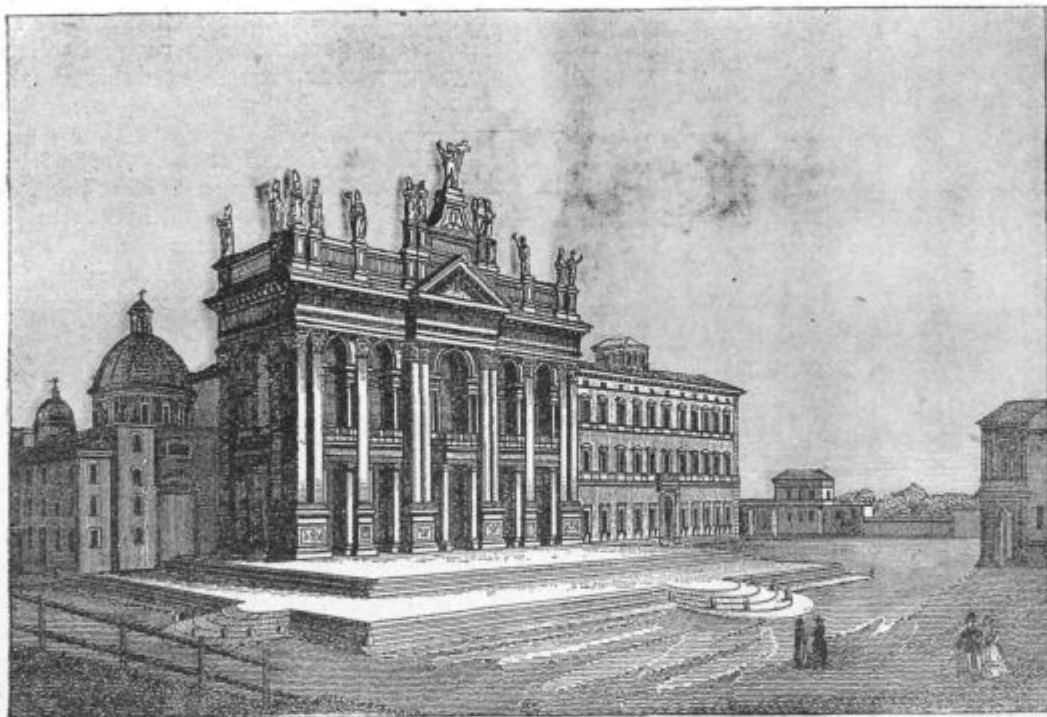
Nova doba za Grinjonovo pravo pobožnost ter bratovščino »Marije, kraljice src« se je začela med nami sedaj, ko smo dobili v

roke knjižici »Marija, kraljica src«, ki so jo iz francoščine prevedli ljubljanski bogoslovci, ter dr. Zdešarjevo »Navodilo«. Kar hlastno so segli Slovenci po teh knjižicah. Že prvi teden, ko je izšla knjižica »Marija, kraljica src« na svetlo, se je je razpečalo okrog 400 izvodov. Zdešarjevo »Navodilo« je bilo tiskano v 3000 izvodih — pa je že ves nálog razprodan. To je veselo dejstvo, ki obeta lepo prihodnost Grinjonovi pravi pobožnosti ter tozadevni bratovščini med Slovenci. Zanimanje raste. Potrebno bi pa bilo — in čuli smo, da se bo zgodilo — da se obe knjižici v bodoče pri prihodnji izdaji združita v eno. G. dr. Zdešar namerava svoje delo lepo

prevzame celega človeka, vse njegovo življenje in delovanje. To pa ne gre brez žrtev in zatajevanja, katerega so pa zmožne le velikodušne osebe, ki se ne boje trpljenja za Kristusa in Marijo. Takih požrtvovalnih oseb, skrbnih zase ter prešinjenih z duhom apostolstva, kaj zelo potrebujemo mi Slovenci v naših razburkanih časih.

Da pa se bo mogla Grinjonova prava pobožnost do Marije tem uspešnejše širiti med nami in vedno bolj poglobiti, predložim vsem slovenskim pravim »bogoljubom« sledeče nasvete, katere je treba pred vsem uvaževati:

1. Treba je umeti duha in bistvo prave pobožnosti do



Lateranska cerkev v Rímu.

izpopolniti, posebno še obširneje razpeljati pripravo za posvetitev. Segajte pridno po teh knjižicah, častilci Marijini! Naj zlata pobožnost Grinjonova do Marije ter bratovščina »Marije, kraljice src« posije kot svetla zgodnja danica v mnoga slovenska srca!

Opomniti pa moramo, kakor smo to storili že opetovano, da Grinjonova prava pobožnost ni za lahkomišelne duše, še manj pa za posvetnjake, — ti ne umevajo te skrivnosti, — pač pa za vse tiste, ki resno hrepene po popolnosti in svetosti. Ta pobožnost ni samo molitvena vaja, ampak resno navodilo za popolno čednost, ki naj obvlada in

Marije, zato pa prebiraj — ko poprej moliš k Sv. Duhu — razne tozadevne spise, to pa počasi, premišljeno. Imam v mislih posebno knjižico »Marija, kraljica src«, katero je treba temeljito preštudirati. Izvrstno je tudi dr. Zdešarjevo »Navodilo«. Prve je še dokaj v zalogi Katoliške bukvarne v Ljubljani; druga bo izšla kmalu v pomnoženi izdaji. Ako pa nimaš pri roki teh knjižic, pa prebiraj tozadevne članke v »Bogoljubu« (letnika 1911. in 1912.).

2. Neobhodno potrebno je, da se ustanovi samostalna bratovščina

»Marije, kraljice src« za slovenske dežele, da ne bo treba novih članov v tujino pošiljati.

3. Vsi slovenski duhovniki — svetni in redovni, — ki goré za tako koristno Grinjonovo pravo pobožnost, naj bi se združili v krepko zvezo, kakor imajo tudi druge narodnosti enake zveze; ta duhovska zveza bi z vso vnemo in smotreno delovala za uspešno razširjenje Grinjonove prave pobožnosti med nami.

4. Naj bi se Grinjonova prava pobožnost razširila posebno v Marijine družbe, ki bi se s tem gotovo povzdignile h krepki delavnosti. Mi potrebujemo za naše mrzle, materijalne čase krepkega dela za probujo in povzdigo dušnega življenja med nami. Kot najboljše sredstvo v ta namen se nam od merodajnih strani posebno priporočata: pogosto sveto obhajilo ter abstinenca, ki sta tudi zares med seboj v tesni zvezi. Skušnja pa uči, da so služabniki Marijini, ki so se popolnoma Mariji posvetili, najboljši in najvstrajnejši apostoli za pogosto sveto obhajilo ter abstinenco. Od te strani nam torej prihajajo najlepši upi. Bliža se glavni praznik bratovščine »Marije, kraljice src«, 25. marec,

Oznanenje Marijino. Naj bi prav veliko število naših rojakov isti dan se nanovo posvetilo Mariji kot svoji kraljici — po temeljiti pripravi; tisti pa, ki so se Mariji že posvetili, naj ne pešajo, ampak s podvojeno vnemo naj se pripravijo za ponovljenje posvetitve isti dan.

Dragi Slovenci! Utopite se v prekrasno Grinjonovo pravo pobožnost do Marije; skušili boste in občutili, kakor so že skusili in občutili premnogi, da veje iz nje nadnaravna moč Svetega Duha, ki gane srca, jih napaja z nebeško sladkostjo ter jih navdaja z izrednim pogumom za apostolsko delovanje. Naj Sveti Duh, ta božji gorečnik za Jezusa in Marijo, to pobožnost blagoslovi in utrdi med našim ljudstvom. Potem bodo naši Slovenci zglednejše živeli; gorečnost bo rasla; imeli bomo mnogo apostolov, vnetih in delavnih za vse dobro.

Teotim.

Vešчим tujih jezikov priporočamo: »Das goldene Buch«. Kanisiusverlag, Freiburg, Švica. Listi Kanisius-Stimmen, zugleich Stimme Mariä. Ista zaloga. Le règne de Jésus par Marie ter »La revue des Prêtres de Marie, Reine des Coeurs (za duhovnike). Naslov za poslednja lista: Bureau du Règne de Jésus par Marie à St. Laurent-sur-Sèvre (Vendée).

V bližini Marije.

Ko mi solnce sreče sije,
ko nedolžno veselim se,
ko mi zlati majnik klije,
ko mladosti srečo uživam;
vedno čutim se v bližini
ljube Matere Marije.

Če sem v žalosti potrta,
tuga če srce razjeda,
ko mi srca so zaprta,
od nekod tolažbo uživam;
takrat čutim se v bližini
ljube Matere Marije.

Če moré skrbi me grozne,
da že skoro omağujem,
ako muke so neznosne,
vendar lahko vse premagam:
kajti čutim se v bližini
ljube Matere Marije.

Srčni mir če greh če vzeti,
če skušnjava me napade,
se zatečem k Devi sveti,
ona brani me sovraga;
varno čutim se v bližini
ljube Matere Marije.

V duhu zrem dekletce blede
v zadnjih dihlih življenja.
Tiho kliče Devo sveto,
ki jo čuti blizu sebe.
Sladko mreti je v bližini
ljube Matere Marije.

Danica.



Sveča pred Marijinim oltarjem.

(Zgodba.)

P. P.

I.

V petem nadstropju neke hiše v delavskem predmestju leži bolan mož. Ob zdravih dneh je bil delavec v tovarni, sedaj leži več tednov. Zvečer je in solnce, ki v ta del mesta le malo sije, je zatonoilo za bližnje gore. Marija, žena bolnikova, sedi ob šivalnem stroju in hiti z delom, kar le more; njena desetletna hčerka Tinica sloni ob nizki klopici poleg stroja in hiti, da čimpreje obšije robove in vreze, ki jih šivalni stroj obšiti ne more. Zdaj pa zdaj uide dekletcu pogled na polico, kjer leži knjiga s podobami. Ko bo delo končano, bo smela vzeti v roke knjigo . . . Pa strog je materin glas, ki ukazuje: »Tinica, delaj!« Strog je in neizprosen, kot bi hotel reči: »Po delu plačilo.« Obe — mati in hči — šivata za bližnjo trgovino: to je njih živež in zaslužek.

Zdaj se začujejo stopinje in govorica na stopnicah. Žena posluhne in vzdihne nato:

»Ah, že zopet prihajajo! In zopet ne bo miru do pozne noči!«

Bolnik v postelji pa ugovarja s tankim glasom:

»Seveda gredo! Prav je, da gredo! Niti tega veselja mi ne privoščiš, da bi se smel na večer pogovoriti s tovariši in prijatelji? Saj itak ne bom dolgo!«

»Ivan, gotovo ti privoščim razvedrilo! Toda ti prijatelji niso v dobro tebi in tvojemu zdravju. Pomisli —«

Že so se odprla vrata, ne da bi kdo potkal, in štirje možje s smodkami v ustih so vstopili.

»Kako je, Jože?« je klical eden že od daleč in smejoč se pristopil k postelji. »Je duša še privezana? Duhovnika ne potrebuješ, he? Čemu neki? Zabavna družba do zadnjega . . . vrček piva . . . smodka . . . to izda več ko vse nepotrebno pobožnjaštvo. He!«

In vsi so se zasmeli, da je donelo po sobi.

»Po piva, dekletce,« je klical eden.

»In viržinke!« je naročal drugi.

Žena Marija je ugovarjala, da dim škoduje bolniku ter da sta ona in hčerka potrebni počitka, in sosedje, ki zraven stanujejo, tudi. Nič ni izdalo. Zgoditi se je moralo, kot so hoteli. Tinica je morala po pivo in po smodke in kmalu je bila soba polna dima in odmevalo je glasne govorice in bobnečega smeha . . .

Mati in hčerka sta zapustili sobo. Marija je stisnila Tinici nekaj vinarjev, češ: »To je tvoje, to si zaslužila. Sedaj pa pojdi k sosedom Nani, da bereta in gledata podobe!« In odhitela je Tinica in vesela bi bila, da ni videla objokanih oči materinih in da ni vedela, da bo sedaj mati šla v kuhinjo in jokala. Ko pa je to pomislila, se je spomnila, da ima v hranilčku nekaj vinarjev še od onega tedna in da se sedaj približuje svečnica in da so gospod katêhet ta dan razlagali v šoli, da goreča sveča pomeni živo vero in ljubezen. In takoj je sklenila tako-le: »Po Nano pojdem in ta me spremi v prodajalno, odtod v cerkev in pred oltar Marije položim gorečo svečo in ji porečem, da ker jaz rada imam njo — Marijo — mora tudi ona mene rada imeti in —«

Kakor mislila, tako storila. Malo pozneje sta s staro Nano že bili v cerkvi Materne božje, kjer je ob stranskem oltarju bil pripravljen okrogel svečnik, kamor so ljudje natikali sveče in jih zažigali Devici Mariji v čast. Nana je obsedela v klopi za vrati, Tinica pa je goreče molila pred kipom Marijinim in prosila, da bi oče ozdravel ali pa da bi vsaj oni možje ne hodili vsak večer in da bi ne bilo treba mami jokati v kuhinji . . .

Koliko časa je molila, teža sama ni vedela. Toliko je vedela, da ji je bilo neznansko tesno pri srcu, in da je začela naposled na glas jokati in prositi Marijo. In šele ko se je do konca razjokala, se je spomnila, da je tudi Nana v cerkvi in da jo je slišala jokati. Potem jo je postalo sram in po poti domov je hotela Nani zabičiti, da ne sme materi povedati ničesar o tem. Ko je pa stopila po cerkvi, je v svoje presenečenje zapazila, da ni bila samo Nana v cerkvi, ampak da poleg Nane stoji bogata, v črno oblečena gospa in se ž njo pogovarja . . .

Ko so stopile vse tri na ulico, ji je položila gospa roko na glavo in jo pogledala v oči, rekoč:

»Povej mi, deklica, čemu si jokala?«

Tinica je bila v zadregi in ni vedela, kaj naj odgovori. Pa Nana je bila poleg nje in jo osrčevala. In je rekla:

»Zato, ker — ker so oče bolni in ker mama jokajo in ker — ker možje pridejo . . .«

»In zakaj si prižgala Mariji svečo?«

»Ker imam Marijo rada in ker so gospod

katehet rekli, da goreča sveča pomeni ljubezen . . .«

»Le bodi pridna, deklica, in Marijo rada imej — Marija bo pomagala in Bog bo storil vse tako, da bo prav.«

In gospa jo je zopet pogladila po laseh in stopila v voz, ki je čakal nanjo.

Tinica in Nana sta hiteli domov. Vso pot je hotela izvedeti Tinica, katera gospa je to bila; a Nana se je smehljala in ji zatrjevala, da še sama ne ve, a da je mogoče, da se bosta Tinica in pa gospa še videli v življenju . . .

Mati je še vedno šivala v kuhinji; v sobi pa so govorili in se prepirali oni čudni možje, da se je čulo ven v kuhinjo.

Sveča male Tinice pa je gorela v cerkvi in obsevala mili obraz Device gori v tronu. In če je sedaj pa sedaj odpadla kapljica in kanila na tla, je bilo kot da se je svitla solza odločila od očesa in zdrknila po licu . . . In Marija se je ozirala s trona dol naravnost na to svečko, kot bi štela solze, ki kapljajo od nje . . . Saj Marija Devica razume tudi tako govorico, ki je mi ljudje ne razumemo . . . In Mariji Devici je govorila kapljajoča sveča nedolžne Tinice ravno tako, kot bi ji Tinica sama govorila . . .

Polnoči je bilo, ko je sveča dogorela do konca in z zadnjim utrinkom padla na kamnita cerkvena tla in ugasnila. V tem času je nesla mati spečo svojo Tinico iz kuhinje v sobo in jo položila v posteljo; nadležni gosti so bili ravnokar odšli. V temi je še odmolila trpeča žena svoje molitve in naposled zaspala tudi ona.

II.

Drugo jutro po tistem pa je poklicala grofinja A. svojo strežnico Terezo in ji naročila, da naj gre v delavsko predmestje v hišo to in to, kjer stanuje družina ta in ta: bolni mož, žena šivilja in mala hčerka Tinica. Tja naj gre in se prepriča, kako je v družini in naj pride in poroča, kaj je videla.

In strežnica Tereza je šla in potrkala na vrata v petem nadstropju.

Žena Marija je sedela ob šivalnem stroju; mož je ležal v postelji in Tinica je sedela na stolici in pomagala materi. Po sobi je bilo sicer vse snažno in v redu, ampak uboštvu je imelo tu svoj dom: to se je videlo na prvi pogled.

»Ali stanuje tukaj družina T.?« je vprašala Tereza.

»Stanuje,« je odgovorila Marija v zadregi. Ta nenavaden obisk jo je spravil v začudenje. Vstala je. Toda, kaj vidi? Ali ni ta pol gosposko, pol kmečko opravljena deklica, ki stopa po sobi naravnost proti njej —

ali ni to znanka iz prejšnjih let? Moj Bog — seveda!

»Tereza!«

»Marija! Ti tukaj? In to je tvoj mož? In to tvoja Tinica?«

To se je čudila Marija, kako da Tereza ve za njene razmere. Toda kmalu je izvedela, da jo pošilja grofinja A., to je tista gospa, ki je sinoči govorila z malo Tinico. In takoj je veselo upanje šlo preko srca preskušane Marije in vsa vesela je povabila Terezo, naj sede.

Tereza in Marija sta bili doma iz ene vasi, sta hodili skupaj v šolo in šli obenem služiti v mesto. Pa deset let je preteklo, kar sta se videli zadnjič. In sedaj to nenadno srečanje v tem tujem mestu!

Tereza je stopila k postelji bolnikovi, ki se je čudil tudi sam. Tereza je zapazila takoj, da je še nedavno moral nekdo kaditi v sobi. In to jo je iznenadilo, ker bolnik, ki mu je bolezen ostre črte bila zarisala v obraz, vendar ne kadi . . .

»Nekdo je kadil v sobi —«

»Da,« je odgovarjal bolnik v zadregi. »To so moji dobri prijatelji, ki me obiskujejo vsak večer.«

»Ampak tega vendar ne smete dopustiti!« je ugovarjala Tereza in začudeno zrla zdaj na bolnika, zdaj na Marijo. »Ko drugi kade poleg vas, je to pač toliko, če ne bolj škodljivo za vas, kot bi kadili sami . . . O, ko bi to vedel vaš zdravnik —!«

»Ga nimam,« je ugovarjal mož.

»Kako to da ne?« se je čudila Tereza. Revščina je pač bila vidna v družini. Ampak če ima mož take »prijatelje«, ki kadijo poleg njegove bolniške postelje, bi morali ti biti prijatelji vsaj toliko, da bi mu preskrbeli zdravniško pomoč . . .

Marija je namignila prijateljici, naj gre z njo. In peljala jo je ven v kuhinjo, kjer sta mogli biti sami. Tu pa ji je padla okrog vratu in se zjokala ob njej:

»Ah, Tereza, ko bi ti vedela! Kako si srečna, ker si sama in povrh še v tako dobri službi. A moje življenje . . .«

In Marija je povedala prijateljici, kar ji je kot mōra težko ležalo na srcu: njeno težko življenje, ki si ga je bila deloma sama kriva.

»Ti veš,« je pripovedovala, »da mi ni bilo treba hoditi od doma, ker doma nismo bili revni in dela je bilo doma dosti. Toda jaz sem hotela biti nekaj več, kot priprosto kmečko dekle, zato sem z vso silo hotela v mesto. Dokler so živeli oče, nisem smela, ker so vedno trdili, da imam premalo samostojnosti in značaja ter da bi mi utegnili biti mestno življenje v nevarnost in pogubo. Toda

oče so bili stari in so umrli. Mati so se dali pregovoriti in po posredovanju prijateljice sem dobila službo v mestu. Toda, kako sem se varala v svojih nadah! Dela je bilo za podnevi in ponoči čez glavo, hrana pičila, mrz in preprih po hodnikih, godrnjanje in zmerjanje od strani gospodarja, zaničevanje od strani otrok! Ob nedeljah in praznikih le malokdaj k sveti maši! Nobenega človeka, ki bi mi bil v resnici dober in prijazen! To je bilo moje življenje v velikem mestu . . . Ah, kolikokrat sem se spomnila doma in tovarišic in prijateljic iz domače vasi, ki so tedaj kot priprosta dekleta sicer, a od vseh spoštovana in zavidana mogla delati doma pri stariših ali vsaj služiti pri pošteni kmečki rodbini . . . Pustila bi bila službo in pobegnila domov; pa sram me je bilo, kaj bodo rekli doma! O zakaj sem se bala in zakaj nisem šla! Polagoma sem se odvadila moliti. Slabi zgledi, ki sem jih videla v družini, so vplivali tudi name; verska mlačnost se me je lotila . . . in le čudno, da sem se ohranila pošteno do zadnjega — vsaj na zunaj! No in potem me je zasnužil Jože. Delavec je bil, živel je iz rok v usta. Vedela sem, da je tudi v verskem oziru slabo z njim; zakaj društva, kamor je zahajal, in prijatelji, ki je z njimi občeval, niso bili izmed najboljših. Toda na vse to nisem mislila! Samo da me vzame, da postanem samostojna in prosta teh služb in vsakršne odvisnosti . . . No, sedaj sem samostojna — a povem ti, Tereza, moja samostojnost je živ pekel . . . Ko bi ne imela Tinice, nedolžne in ljubeče, ne vem kaj bi bilo z menoj. Ona je moj angel varih!»

»Da, ona je tvoj angel varih!« je pritrčila tudi Tereza ginjena in jo zagotovila, da jo priporoči grofinji ter da grofinja, ki je znana kot velika dobrotnica revnih delavskih ljudi, ne bo pozabila nje in njenih žalostnih razmer . . .

In res jih ni. Takoj drugi dan je potrkal na vrata bolnikove sobe — zdravnik. Bil je to hišni zdravnik grofinje A., ki ga je ona sama poslala poizvedet o stanju bolezni. Zdravnik je bolnika preiskal z vso skrbjo in obljubil, da prevzame njegovo zdravljenje. Bolnik je sicer zelo slab, a ozdravel bo. Za težja dela v tovarni ne bo več, pač pa za lažja. To je bilo mnenje zdravnikovo.

Ko je bolni mož čul, da bo ozdravel, so mu zablestele oči veselja in upanja. V dušo, ki se je bila že vdala obupu in brezčutju, je

prišel nov pogum. Poprej je za trdno mislil, da bo v par tednih že pod zemljo; zdaj pa prihaja prepričanje, da bo še živel . . . živel . . . Nekaj okrog srca se mu je topilo. Bilo je kakor hvaležnost, ginjenost, pobožnost . . . Neko lepše življenje kot je bilo dosedanje, mu je migljalo pred očmi. Iz hvaležnosti do te dobre grofinje hoče postati, ako ozdravi, pošten, delaven človek. Svojo ženo in hčerko Tinico hoče ljubiti vse drugače ko doslej, za dom se hoče brigati, slabi družbi dati slovo.

Koliko lepih sklepov se mu je rodilo v hvaležnem srcu!

»Toda jaz Vas hočem ozdraviti le pod pogojem, da ne sprejemate v svojem stanovanju nikakih obiskov. Zlasti kajenje v Vaši bližini strogo prepovem! Vaša pljuča so slaba in bi dalj časa teža ne vzdržala. Ali obljubite, da se boste ravnali po mojih navodilih?«

Česa bi bolni mož pač ne bil obljubil, samo da ozdravi!

In tako so morali tisti »dobri prijatelji« izostati, radi ali neradi! In izdajali so se drug za drugim in prišlo je na dan, kakšne namene so imeli njihovi obiski.

»No, ako ne umrje — potem pač ni vredno, da bi še hodili! Mislili smo, da preprečimo do zadnje ure vsak nepotreben duhovski obisk . . . Sedaj pa, ako ozdravi, sedaj tudi nas ni potreba!«

Žena Marija je izvedela njih govorice in jih povedala možu. In ta je imel priložnost, da je spoznal svoje »prijatelje« v pravi luči.

* * *

Sedaj je delavec Jože v petem nadstropju predmestne hiše zdrav in zadovoljen krščanski človek. Iz prejšnje tovarne je prestopil v drugo, kjer se mu je odkazalo lažje delo. Marija in Tinica pa šivata za grofinjo A., ki plačuje bolje ko drugi in tudi sama večkrat pride in popraša po Tinici. Ko mine podnevno delo, tedaj sede maloštevilna družinica okrog mize — potem pride še sosedova Nana — in Tinica bere počasi in naglas iz lepe knjige . . . Ni šumne družbe in ni pijače na mizi in ni tobakovega dima — pa vendar je med štirimi stenami te družinice sreča in zadovoljnost doma.

Tinica pa pohiti še večkrat v cerkev pred Marijin oltar in časih zopet daruje in prižge svečo pred njeno podobo — iz hvaležnosti . . .



Nered in red pri spovednici.

Od nekod se nam poroča sledeče: Opažil sem nekje (morda se pa to dogaja tudi drugod), da so ženske odrivale dečke od spovednice na moški strani, zato da so poprej same prišle na vrsto. Kraja ne bom imenoval; na tem tako ni dosti ležeče. Vprašam le, če je to po volji tistemu Gospodu, v čegar imenu se deli zakrament svete pokore in ki je rekel nekdanj svojim apostolom: Pustite malim k meni priti in ne branite jim!? Ali se ne utegne zgoditi, da se mali na taki način oplašijo in odvrnejo od po-

gostnega prejema sv. zakramentov, ker so ravno zavoljo mladosti odrivani od zakramenta, kateri odstranjuje zadržke duši, približati se pogostoma božji mizi? Take kristjane (ženske) gotovo ne delajo v smislu svetega očeta, ki tako želi pospeševati pogostno sv. obhajilo že pri mladini. Ali je temu res tako, ali ni? In ali bi ne bilo želeli reda tudi v tej zadevi, da bi ne bilo ženskam dovoljeno na moški strani priti k spovedi, dokler so tam na vrsti moški, četudi le mladi dečki?

U. A.

Škof Anton Martin Slomšek,

izvoljenec božji in naš priprošnjik v nebesih.

(Dalje.)

2. Blagor krotkim, ker bodo zemljo posedli. Ali je bil Slomšek krotak? Po svoji naravi je bil zelo občutljivega srca, nagle jeze in stroge narave. A trdil se je neprestano, da je premagal te naravne napake. Bila ga je sama ljubeznivost, in s svojo veliko krotkostjo je premnogokrat premagal nasprotnika.

Kot spiritual je moral nekoč posvariti gojenca, ki se mu je protivil. Vkljub ljubeznivosti Slomškovi je mladenič le nasprotoval in ugovarjal. Spiritual le ne odjenja, rešiti hoče mladeniča; a ta mu zakliče: »Jaz Vas črtim.« — »Jaz pa Vas ljubim,« zavrne mu Slomšek s toliko milobo, da preмага trdosrčnega gojenca. Uporni mladenič je pozneje sam zapisal ta dogodek v proslavo svojega nepozabnega in odslej iskreno ljubljenega učenika.

Ko je bil Slomšek že škof, se je zgodilo sledeče. Več mož pride k višjemu pastirju s prošnjo, ki je pa ne more uslišati. Enega izmed mož to tako razjari, da reče škofu v obraz: »Niste vredni, da ste škof!« — Slomšek ga mirno pogleda, se obrne in odide; a že čez nekaj trenutkov se vrne, stopi k možu, ki ga je bil ravnokar tako žalil, mu stisne v roko bankovec in reče z očetovsko ljubeznivostjo: »Ker vam že nisem mogel uslišati prošnje, dovolite, da vam vsaj povrnem potne stroške.« Tolika krotkost je tako vplivala na navzoče može, da so se pomirjeni vrnili na dom; srečni so bili, da so le govorili s svojim škofom.

Kot škof je Slomšek večkrat proti večeru zapustil svoje stanovanje. Poiskati hoče še prijatelja ali znanca, ki mu je med dnem dal trdo besedo ali nekoliko nevoljen odgovor. — Hoče ga prositi odpuščenja, da po-

pravi svojo napako. Kolika krotkost in ponižnost! Slomšek, škof, hodi druge prosit odpuščenja! Z dolgoletnim neprestanim premagovanjem in samozatajevanjem je došel Slomšek do ljubeznive čednosti krotkosti, ki mu je naklonilo srca vseh, da, celo srca nasprotnikov. Taka krotkost je čisto zlato, več vredna, nego vsa prirojena dobrotljivost in miloba. Kdor je po naravi krotak, temu je lahko biti krotak; ali krotkost si s trdim bojem proti naravi pridobiti, to je kaj drugega! — Velika krotkost Slomškova, ki temelji na sveti ljubezni in izvira iz ponižnega srca, nam odseva tudi iz Slomškovih spisov. Kdor čita posebno taka mesta, kjer graja napake in kjer poučuje, se čudi, s koliko iznajdljivostjo se poslužuje sveti učenik krotkih in milih besed, nikjer ne žali, nobenega ne rani. V prilikah, povestih in pesmicah govori mladini in odraščencem kakor bi rožice sadil. Nevede in skoraj nehote se mu nagibajo vsa srca.

Da, Slomšek je bil krotak in je posedel zemljo — to je srca, ki so bila podložna njemu kot višjemu pastirju; še več, naklonila so se mu tudi srca vsega slovenskega ljudstva, ki ga pozna le iz knjig in spisov, ko Slomška že davno ni med živimi.

3. Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi! Ta blagor velja tistim, ki jim je srce žalostno zavoljo lastnih in tujih grehov; pa tudi tistim pravičnim kristjanom, ki v duhu pokore prenašajo vse križe in težave in še prostovoljno opravljajo spokorna dela.

Sveto in neomadežano je bilo Slomškovo življenje od mladih dni, ni mu bilo treba spokorno živeti zavoljo lastnih velikih grehov. A živel je kakor spokornik. Slišali smo že

prej, da je imel za zglavje opeko, da je spal do smrti na trdi slami. Njegov sluga ga je našel večkrat v jutro še na kolenih v kotu spečega, a postelja je bila nedotaknjena. Ali ni to življenje spokornika? — Žalostno je bilo tudi Slomškovo srce, ko je videl veliko zapeljevanje mladine in pohujševanje med svojim ljubljanim ljudstvom. Zadnje desetletje je trpel naravnost mučeništvo zavoljo strašne boleznii v črevih, tudi starost ga je tlačila, oči so jele pešati. Tudi njegovo srce je iskalo »Veselja dom«, kakor nam popisuje v svoji pesmici. A v zadnji kitici nam pravi:

»Le eno veselje še čaka na me
V presrečni deželi, kjer mlado je vse.
Trpljenje v taisto deželo ne zna,
Le tamkaj je pravo veselje doma.

»Žalostni bodo potolaženi.« Že tu na svetu tolaži Bog vsakega, ki se k njemu zateče v nadlogi; popolnoma pa bodo žalostni potolaženi tam, kjer bode Bog obrisal vse solze iz njihovih oči. Kljub velikim težavam, ki so spremljale Slomška od mladih let, je bil vedrega lica in poln ljubeznivega veselja. Bog mu je dal že tu na zemlji veliko tolažbe predvsem v njegovih pesmih. Slomšek je izlival svoja čustva v vesele in mične pesmice, ki so še danes udomačene po vsem Slovenskem. Znal je tudi lepo peti in ljubil je petje nad vse drugo razvedrilo. Slomškovo srce je bilo vir

njegovih pesmic, torej tudi vir veselja za njegove prijatelje, za slovensko mladino, za vse slovensko ljudstvo, ki se še danes raduje ob Slomškovih pesmih, ko se on gotovo veselil tam

»kjer pozemeljsko oko
se rosilo več ne bo,«

kakor je sam zapel v lepi pesmi »Zvezde«.

Slomškovo srce je bilo tudi žalostno, ko je videl, koliko krivic se godi milemu slovenskemu narodu, koliko Slovencev nima slovenskega duhovnika, slovenskega škofa. Tudi ta žalost je bila potolažena. Tri leta pred smrtjo je ustanovil v Mariboru sredi svojih rojakov škofijski sedež in tako rešil štajerske Slovence gotovega pogina. Gledal je tudi še pred smrtjo krasno setev, ki je zazelenela na polju slovenske omike med ljubljanim slovenskim narodom. Mladina se je vzgajala po njegovih naukih, v cerkvah je odmevalo pobožno petje, ljudstvo se je oblačilo, oplemenitilo ob njegovih trudih. — Koliko nepopisne tolažbe mora šele uživati Slomškova duša v nebesih, kjer ji Bog gotovo kaže prebogato žetev njegovih zemeljskih naporov. Koliko duš se mu pride zahvaljevat v nebesih za njegove žrtve, za njegove molitve, njegove nauke, njegove knjige!

Da, o Slomšku velja gotovo v polni meri beseda tretjega blagra: Blagor žalostnim, ker bodo potolaženi!
(Dalje.)

Stebri krščanske omike.

Podlaga, temelj in korenina prave krščanske omike je sveta katoliška vera. Resnice sv. vere pa morajo napolniti glavo in srce; prežeti um in voljo človeku; preiti morajo, kakor pravimo, v kri in meso.

Resnice in zapovedi katoliške vere so vodilo in pravilo krščanskega življenja. »Pravičnik živi iz vere,« pravi sv. Pavel, to je: naša vest se mora pri vseh svojih delih ozirati na verske nauke, da zadene vedno pravo pri svojih sodbah.

To velja za vse človeško življenje, notranje, ki se razvija tajno v njegovi duši, in za zunanje, katero se kaže v hiši, rodbini, družbi, cerkvi in sploh v javnem življenju.

Dobro urejeno notranje versko življenje je pogoj prave krščanske omike na zunaj. Brez plemenitega srca je zunanja olika gola (naučena) spretnost. Notranje življenje prav uravnava nas uči »šola krščanske popolnosti«, ki se je zopet tako blagóglasno vpe-ljala v »Bogoljubu«; zunanjo stran verskega

življenja v posameznih prizorih bomo pa obravnavali pod tem naslovom: »stebri krščanske omike«.

»Stebre« jih zato imenujemo, ker so prav posebno važne zadeve krščanske omike, na katerih sloni red, lepota in sreča našega ljudstva. Steber nosi težo cele mogočne stavbe, zato mora biti sam trden in močan. Imeti mora čvrste skalne temelje, da se ne pogrezuje v tla; napravljen mora biti iz trpežne snovi: kamen, železo, hrast itd., da se ne všibi in odmakne. Zveza med posameznimi stebri in med stavbo, ki jo nosi ali podpira, mora biti trdna, zadostna in pravilna, potem je res vse v redu in človek je brez skrbi, da se ne zgodi kaka škoda ali nesreča.

Ti stebri v krščanskem življenju so razne dejanske dolžnosti in pravila, ki se naslanjajo na pglavitne čednosti.

1. **Stebri. Lepo in vredno posvečevanje nedelj in praznikov.** To se nam zdi za naš narod najiminitnejša zadeva, katero

treba vsestransko prav in dobro urediti. Od tega, da službo božjo pobožno, vredno in na zunaj dostojno opravljamo, zavisi, po našem mnenju, v prvi vrsti sreča in moč našega ljudstva.

Poglejmo razloge, ki nam to potrjujejo!

Bogosluzna opravila so gotovo sama ob sebi vsled svoje vsebine najimenoitnejša javna dela človekova. Razmerje človeka do Boga je temeljno in določilno za vsako drugo razmerje. Bog je moj stvarnik, moj gospod in zapovednik, v čeznaturinem oziru je tudi moj predobri oče. Vsak služabnik spoštuje svojega gospoda, vsak dober otrok svojega očeta; torej mora tudi človek svojega najvišjega gospoda, svojega nebeškega očeta dostojno častiti. »Če sem jaz vaš Oče, kje je moja čast, če sem jaz vaš Gospod, kje je strah pred menoj?«

To češčenje, ta služba božja je naša sveta dolžnost, katero moramo opravljati z vso skrbjo. Kar zamudimo ali slabo opravimo, to vse ostane na dolgu, ki ga mora vsak zase, pa tudi cerkvene občine skupaj nositi, ker gre za dvojno dolžnost: osebno in za skupno božjočastje v cerkvi, in ker smo med seboj vzajemno odgovorni, obstoja po nauku cerkvenih učentikov taka postava, da se Bogu dolžna služba mora do pike natanko in zvesto izvrševati. Službo božjo opravljajo v nebesih angeli in svetniki z vso častjo in gorečnostjo, na zemlji pa ima to dolžnost sveta Cerkev, ki jo vrši po svojih duhovnikih v družbi s krščanskim ljudstvom. Cerkvena zapoved se glasi: »posvečuj zapovedane praznike!«

To zapoved moramo izpolnjevati na zemlji ljudje s tako skrbjo, natančnostjo in zvestobo, kakor to delajo v nebesih angeli. Ako smo leni, zanikarni, površni, vnemarni, nezvesti v tej dolžnosti, je to huda reč, velika krivica, katero moramo poravnati do zadnjega vinarja.

Začasno sicer prevzamejo naši angeli varhi to nase, kar mi ljudje zamudimo, da Bog dobi svojo njemu dolžno službo in čast, a nam ostane velika odgovornost in strašno breme.

Prokletstvo nad tistega, ki službo božjo opravlja nezvesto, kliče sveto pismo. To prokletstvo pomeni nesrečo, časno in večno, za tiste ljudi in za tisto deželo, za tisti narod, ki je kriv te hudobije. Vsak posameznik bo nosil svoje grehe na svoji duši in pretrpel zanje kazni deloma na zemlji, poglavitno pa v večnosti. Ali ne le vsak svoje grehe bo nosil, marveč tudi za grehe drugih ljudi smo

večkrat odgovorni, ker smo deležni tujih grehov.

Zavoljo enega hudobneža v rodbini bo kaznovana cela hiša; zavoljo enega ali dveh bogoskruncev v vasi bo kaznovana cela vas, zavoljo nekaterih krivičnikov v fari bo trpela cela fara; enako dežela, narod.

Poglejmo v sveto pismo. Komaj so bile božje zapovedi razglašene po Mozesu na gori Sinaj, je moralo ljudstvo slovesno obljubiti, da jih hoče zvesto držati. Pa nerodneži se dobijo povsod. Mozes gre na goro, kjer se z Bogom razgovarja, spodaj pod goro si pa ljudstvo brž napravi malika — zlato tele — in malikovavski praznik: »prinesli so darove in so sedli jest in pit in so vstali igrat.«

Bog pa pravi Mozesu na gori: »Trdovratni so, pustiti, da se znese moja jeza nad njimi in jih pokončam.«

Mozes je prosil goreče za svoje ljudstvo in Bog je odnehal nekoliko, vendar jih je bilo umorjenih za ta greh okoli 23.000 (triindvajset tisoč). (Exod. 32.)

Kaj pravite k temu? — Bog je še ravno tisti, postava še ravno tista, prazniki še sveti. Ali ne bo tudi plačilo enako, ali ne bo Bog pokončal vse tiste, ki predrzno skrunijo Gospodove dneve?

Ali ni tudi takih hudobnežev med nami? Ali ti ni nič o tem znanega? Ali nisi tudi ti med tistimi, ki so prizadeti naravnost ali vsaj posredno? Če je skrunitev in nezvestobe zadosti med nami, kaj mislite, da bo kazni izostala? Šiba je že pripravljena, ko pride čas, pa Bog udari; in strašno je priti v roke živemu Bogu. Bog je potrpežljiv z nami, čaka dolgo, da bi se spametovali in poboljšali; a mera bo enkrat polna in potem nastopi dan plačila ali pravzaprav dan kazni in maščevanja. Božji mlinci sicer počasi meljejo, pa zato natanko; pravi resničen pregovor.

Poglejmo torej, kako je s to rečjo pri nas:

1. V naši hiši in rodbini; ali hodijo vsi lepo k sv. maši in pridigi?

2. V naši vasi (mestu, trgu) in v soseščini; ali ni najti tu in tam osebe — moža, žene, fanta, dekleta, — ki zanemarja te dolžnosti?

3. V naši župniji; ali hodijo redno v cerkev k službi božji vsi, ki so dolžni? Kateri ne hodijo? Zakaj ne?

To je naravna diagnoza (spoznanje bolezni) v tej zadevi. Napake treba prej poznati, potem je moč jih odpraviti.

Dr. J. J.

(Dalje.)

Božiču v čast.

(Pri božičnici v Smledniku prednašal V. Logar.)

Bliščečih zvezdic milijon
Oči mi vsako noč prot' nebu dviga.
V veselje vsem ljudem jih On,
Ki ustvaril je od vekov jih, zažiga.

Al' kadar sveta noč prelepa
Razgrne temni plašč čez hribe svoj
Ni lepše, ni krasnejše slike zlepa,
Kot luč'ce take so, za pógled moj.

Zastoj v večeru bi poletnem
Poslušal, kaj se drevje gozdno,
V pogovoru skrivnostnem,
Med sabo tam pomenkva.

Če grem pa zdaj v naravo snežno,
Mi jasno je, kaj drevje ugíblje:
Kadilo belo — ivje nežno,
Božiču v čast na tla usiplje.

Molitve vroče verno ljudstvo
V nebo vsikdar pošilja rado:
Da Bog težave bi mu odstranil
In vsako mu izpolnil nado.

Vse bolj zaupno in vdano
Pa v noči tej se človek klanja,
Ker vé, da Dete nad vse rado
Težavo vsako mu odstranja .

Tud' srcece je moje vedno
Za Dete božje vneto bilo;
Najlepše misli, vroče želje,
Njemu v naročje izročilo.

Nocoj na ta večer pa tudi
Srce živahneje odmeva.
Kaj hoče, v pesmi, da, najlepši,
Kar bilo jih je, se odseva:

Naj čast in slava na višavah
Se večnemu Bogu glasi!
In mir, ki ga prineslo Dete,
Pekoče rane naj hladi!



III. slovenski protialkoholni kongres.

v dneh 29. in 30. decembra se je obnesel prav izvrstno. Velika dvorana je bila zmerno, a okusno okrašena. Še več vredno je pa to, da je bila dobro napolnjena, časih kar natlačena. Vseh udeležencev oba dni je bilo gotovo nad dva tisoč. Med njimi presvetli g. knezoškof, g. deželni glavar, gg. zastopniki deželne vlade, deželnega šolskega sveta, deželne sodnije, mestnega magistrata, deželnega odbora goriškega in cesarskega namestništva tržaškega. Govori so bili izvrstni, temeljiti. Vsi govori bodo natisnjeni v »Zlati Dobri«, katero naj bi tudi vsi zavedni in napredni krščanski ljudje imeli in pridno prebirali. Če je še nimate, naročite si jo! Govor za ženske »Žena, v boj proti pijančevanju!« bo pa prinesel tudi »Bogoljub«. — Zelo važno je tudi, da se je na kongresu sklenilo, da se bo tudi po drugih slovenskih deželah izven Kranjskega — po Štajerskem, Koroškem in Primorskem — začel boj zoper pijančevanje z večjo odločnostjo. V ta namen bodo še posebni shodi v Mariboru, Celovcu in Gorici. Tudi Hrvatje so se od nas naučili tega prepotrebna boja. — V Ljubljani

se je ta sveta vojska oznanjevala ravno ob nedeljah in praznikih okoli božiča: IV. adventno nedeljo je bila pridiga o tem pri sv. Petru, sv. Štefana dan pri sv. Jakobu, na sv. Treh kraljev dan in tisto nedeljo pred v stolni cerkvi sv. Nikolaja. Po vseh teh cerkvah je bilo polno poslušalcev. Da bi le ne bilo priletelo vse seme na kamenita tla, na tla, ki so bolj ugodna strasti, kakor čednosti! Zapisuje se v Ljubljani v »Sveto vojsko« na teh-le krajih: 1. v pisarni »Svete vojske« v Alojžišču; 2. v stolnem župnišču pri obeh stolnih vikarjih, gg. Zupancu in Čegnarju; 3. v župnišču pri sv. Petru; 4. v župnišču pri sv. Jakobu; 5. v zakristiji pri Srcu Jezusovem; 6. pri nunah pri g. katehetu Tomažiču; 7. v križankah pri P. Valerijanu Učaku. Priložnosti torej dovolj! — Ta vojska, ki se je začela, ne sme ponehati, dokler sovražnik ne bo ugnan! Zdaj ko so Jugoslovani tako junaško premagali Turke, se moramo mi z istim pogumom spraviti nad Turka; ki mori in kolje po naši deželi. Pomislite samo to: lansko sveto noč so v pijanosti tri ljudi umorili, letošnjo zopet tri! Tako se dela v

najsvetejših dneh! Ali ni strašno! Kdor je nasproti temu trd in neobčutljiv, kdor ne vidi, da je ta boj res potreben, nima srca ali nima možganov.

Vse resnično krščansko misleči in čuteči — v sveto vojsko zoper sovražnika^a božjega in ljudskega!

Drugi tečaj bolniških strežnic.

Slovesen je bil sklep. Težko so se ločile učenke; vezala jih je medsebojna ljubezen. Nerađe so zapustile bolnico. To je znak, da se jim je priljubilo v kratkem času težavno delovanje bolniške strežnice. Z velikim zanimanjem so sledile pouku. Že prvi dan jim je vedel vcepiti g. ravnatelj dr. Dolšak toliko poguma in veselja, da so rade vztrajale, četudi ni vse lahko. Takoj je bil storjen sklep, skušati po njegovem navodilu postati v znamenju križa duševno in telesno usposobljena, če treba tudi za pomoč v vojski in ne se strašiti pokanja pušk in gromenja topov, potokov krvi in pretršljivih, groznih prizorov padlih ranjencev na bojnem polju. Požrtovalno streči bolnikom v tihi bolniški sobi, zanimati se zanj tudi ponoči; ne imeti razlike med bogatim in revežem, pa tudi ne razločka glede bolezni, da, celo revnejšim bolnikom in ostudnim boleznim posvetiti se s tem večjo požrtovalnostjo.

Zanimanje je raslo s slehnim predavanjem. Poljudno je razlagal in kazal g. primarij dr. Derganc kirurški stvari. Na lahko umeven način je vedel vpeljati dr. Levičnik slušalke v zaznavanje različnih notranjih bolezni, razlagal njih zapletljaj in pokazal glavne znake nalezljivih bolezni. Težka naloga dr. Plečnika — katero je pa sijajno izvršil — je bila, razlagati higijeno in v to stroko spadajoče kemične spojine. Udeleženske, katerih velika večina je dovršila samo ljudsko šolo na kmetih, so nepričakovano dobro razumele razlago. Enako spretno je pojasnjeval dr. Ješe nauk o somatologiji (delih človeškega telesa). Tudi praktične vaje v bolnici je vodil in dajal dokaj pojasnil; enako dr. Polc in dr. Toplak.

Požrtovalnost slavnega učnega zbora je bila tem večjega pomena, ker so gospodje poleg svojih obilnih stanovskih opravil poučevali v tečaju tri tedne vsak dan že na vse zгодaj.

Za teoretičnim poukom je sledila štiritedenska praksa. Tu so učenke večkrat okušale težavno opravila bolniške strežnice. Kako je mogoče vztrajati celo z veseljem in z ljubeznijo tudi v najtežjih opravilih, to je pokazal preč. g. dr. Nastran v globoko zamišljenem verskem pouku. Brez te podlage bi menda ne mogla vztrajati niti vsaka druga, zlasti ne pri pretresljivih prizorih. Dajal je prečastiti tudi navodila, kako olajšati duševne bolesi trpinom na bolniški, zlasti na smrtni postelji. To smo zopet spoznale, da je vera in krščanska ljubezen ono dragoceno krepilo, ki olajša, da, celo oslajša težka opravila bolniških strežnic.

V bolnici so učenke opazovale in se zgledovale na prijazni, ljubeznjivi in požrtovalni postrežbi blagih redovnic. Občudovale so učenke prijazno, dobrotno in požrtovalno postopanje gg. zdravnikov z bolniki. Občudovale tudi spretost pri težkih operacijah, kakor slepiča, kile, želodca itd. Zanimivo je bilo gledati hitro zdravljenje že postarne žene, ki je bila težko operirana na čreveh in zajedno želodcu po primariju dr. Dergancu, in nekega moža na raku po primariju dr. Stojcu.

Slavnemu deželnemu odboru in preč. Vincencijevi družbi, ki sta omogočila izobrazbo bolniških strežnic, najiskrenejša zahvala! Nič manj topla zahvala gre veleblag. g. ravnatelju dr. Dolšaku kot voditelju, gg. primarijem, vsem gg. zdravnikom, preč. g. dr. Nastranu, blagim čč. redovnicam, zlasti čč. ss. Rafaeli in Amenbergi, in vsem, ki so se požrtovalno trudili s poukom; enaka najtoplejša zahvala preč. predstojništvu v Marijinem domu, ki je imelo toliko opravila z oskrbo učenk.

Da bi se v mnogem številu udeleževale dekleta tretjega tečaja bolniških strežnic!
Udeleženka.

Prošnja za novo bolnišnico v Žalcu v Savinjski dolini.

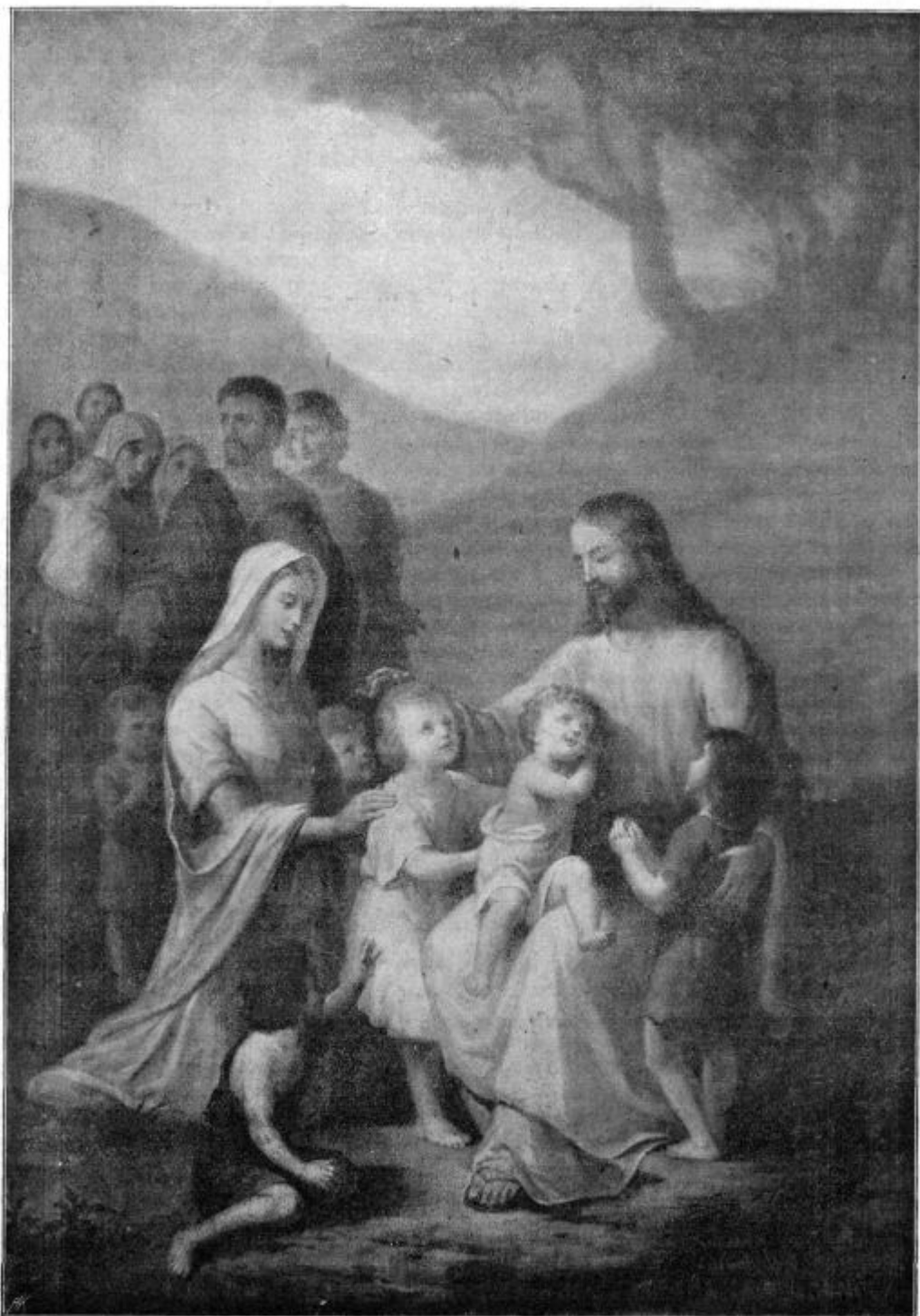
Procincijalat usmiljenih bratov v Gradcu se je mesca decembra l. l. s pismeno prošnjo obrnil na slavne okrajne zastope, občinske urade in denarne zavode po Spodnjem Štajarskem v svrhu podpore za nameravano bolnišnico pri Žalcu.

Danes se z isto prošnjo obrača do vsega p. n. spodnještajarskega prebivalstva, da radodarno podpira naš blagi namen, zakaj le pod tem

pogojem se začne prepotrebni zavod graditi v letu 1913., če je podpora zagotovljena.

Več občin je že obljubilo podpore po 1000 kron, istotako nekateri okrajni zastopi in denarni zavodi, za kar jim izreka provincijalat že sedaj iskreno zahvalo.

Ker od c. kr. namestnije v Gradcu pooblaščen nabiralec ne more šest glavarstev obhoditi



Pustite malim k meni in nikar jim ne branite!

v par mescih v svrhu pobiranja pri posameznikih, izdale so se po nekaterih občinah nabiralne pole, da gg. župani z občinskimi odborniki pobirajo vsak po svoji občini.

Nabiralne pole naj se blagovolijo do konca februarja poslati na provincijalat usmiljenih bratov v Gradcu.

Ker bi se za nameravano bolnišnico rabilo okroglih 500.000 kron, je jasno, da se bo mogel človekoljubni namen doseči le z združenimi močmi.

Gradec, dne 26. decembra 1912.

Provincijalat usmiljenih bratov.

Romajmo v Rim!

Če morebiti kdo še kaj dvomi, ali bomo šli letos v večno mesto ali ne, mu bodi naznanjen, da g o t o v o. Sliši se, da se mnogi še vedno vojske boje. Ta strah je prazen: vojske ne bo.

Ne samó mi Slovenci, tudi iz drugih krajev bodo letos romali v Rim. Letos je neke vrste jubilejno leto za ves katoliški svet. Krščanstvo obhaja 1600letnico, odkar je rimski cesar Konstantin Veliki dal prej krvavo preganjanemu, z vso silo zatiranemu in v katakombe skritemu krščanstvu pravico javnosti in popolno svobodo. V hvaležni spomin tega velikega svetovnega dogodka se bodo letos obhajale slavnosti po vsem katoliškem svetu. V Rimu pa še prav posebno. Program ali razpored teh rimskih slavnosti je natisnjen zadaj. Ravno tisti teden, ko bomo mi tam (med 2. in 3. nedeljo po Veliki noči), bo slavnostna osmina v baziliki lateranski, ki je »mati vseh krščanskih cerkvâ na zemlji«, pri katere prvem zidanju je Konstantin sam pomagal.

Upanje imamo, da bomo pri svetem očetu posebej sprejeti, česar doslej še nikdar nismo dosegli. Na vprašanje našega presvetlega g. knezoškofa v Rimu, ali bi sprejeli nas in naše Orle še posebe, je prišel odgovor, da naj le pridemo, nas bodo že sprejeli. Vprašanje je zdaj: Ali naj bi se sv. očetu predstavilo tudi naše ženstvo v narodni noši? Želimo slišati o tem misli drugih. Pri vsem tem pa prosimo: delajte na to, da se bo v častnem številu udeležilo romanja naše moštvo! Agitacija za udeležbo naj se razvije takoj z vso vnemo! Kakor navadno, tudi zdaj čakajo ljudje zadnjih trenutkov. Takrat bo hotelo vse iti — odbor naj pa čudeže dela in zadnje minute vse natančno uredi! Zato se odločite za romanje o pravem času, najbolje takoj! Samó dva mesca je še časa. Z velikonočno nedeljo se priglašanje sklene.

Cene so bile naznanjene že zadnjič: III. razred 130 K, II. razred 200 K, I. razred 250

kron. Cene niso previsoke. Pomisliti je treba, da je bila cena III. razreda za v Lurd 250 K. V Lurd je sicer dalj kakor v Rim; toda na potu pa nismo bili nič dalj časa kakor bomo zdaj. Če pa kake kronice po odbitih troških ostanejo, ne bo ž njimi nikdo bogatel, ampak se bodo obrnile v dobre namene, predvsem za sv. očeta samega.

Oni Primorci, ki bodo vstopili šele v Vidmu, bodo plačali: za III. razred 5 K, za II. razred 8 K, za I. razred 10 K manj kakor drugi.

Da bi se na potu ne preskrbela skupna hrana, ampak da bi si vsak iskal hrane in stanovanja sam, kakor se je odnekod želja izrekla, tej želji se ne more ustreči. Menda vendar ne mislijo romarji ves čas brez jedi živeti? Če je pa že jesti potrebno, je mnogo bolj v redu, če imamo vse skupno preskrbljeno, kakor če je treba — ko ljudje večinoma italijansko ne znajo — hrane šele iskati in denar zbirati. Če je že treba enkrat plačati, mar se skupno naprej plača, potem se pa kar reče: Miza, pripravi se!

Še nekaj važnega: Zdaj je čas, da zbiramo in nabereмо **duhovne darove za svetega očeta**, to so: molitve razne vrste: rožni venci, križevi poti, sv. obhajila, molitvene ure itd., pa tudi telesna in duhovna dobra in spokorna dela: skrb za sirote, delo za misijone, abstinenca (!) itd. v številkah izražena. **Na ta način se hočejo naše Marijine družbe duhovno pokloniti svetemu očetu.** Vse slovenske Marijine družbe (brez razlike deželâ) se torej naprošajo in pozivljajo, da naberejo v teku dveh mescev takih duhovnih darov in jih določijo za d-nji čas do velikonočne nedelje podpisnemu odboru. Izdelati se bo dala krasna diploma in v to diplomu se bodo vpisala v številkah ta dobra dela ter se z enim krasno vezanim izvodom »Bogoljuba« vred izročila sv. očetu. (Tudi one darove, ki ste jih že lansko leto marsikje nabrali, k novim prištejte!) Treba se bo precej hitro obrniti, ker čas dveh mescev je kratek.

Ni dvoma, da bo ta način poklonitve sv. očetu napravil veselje in da se bomo Slovenci v Rimu lepo izkazali kot sveti stolici zvesto vdani katoličani.

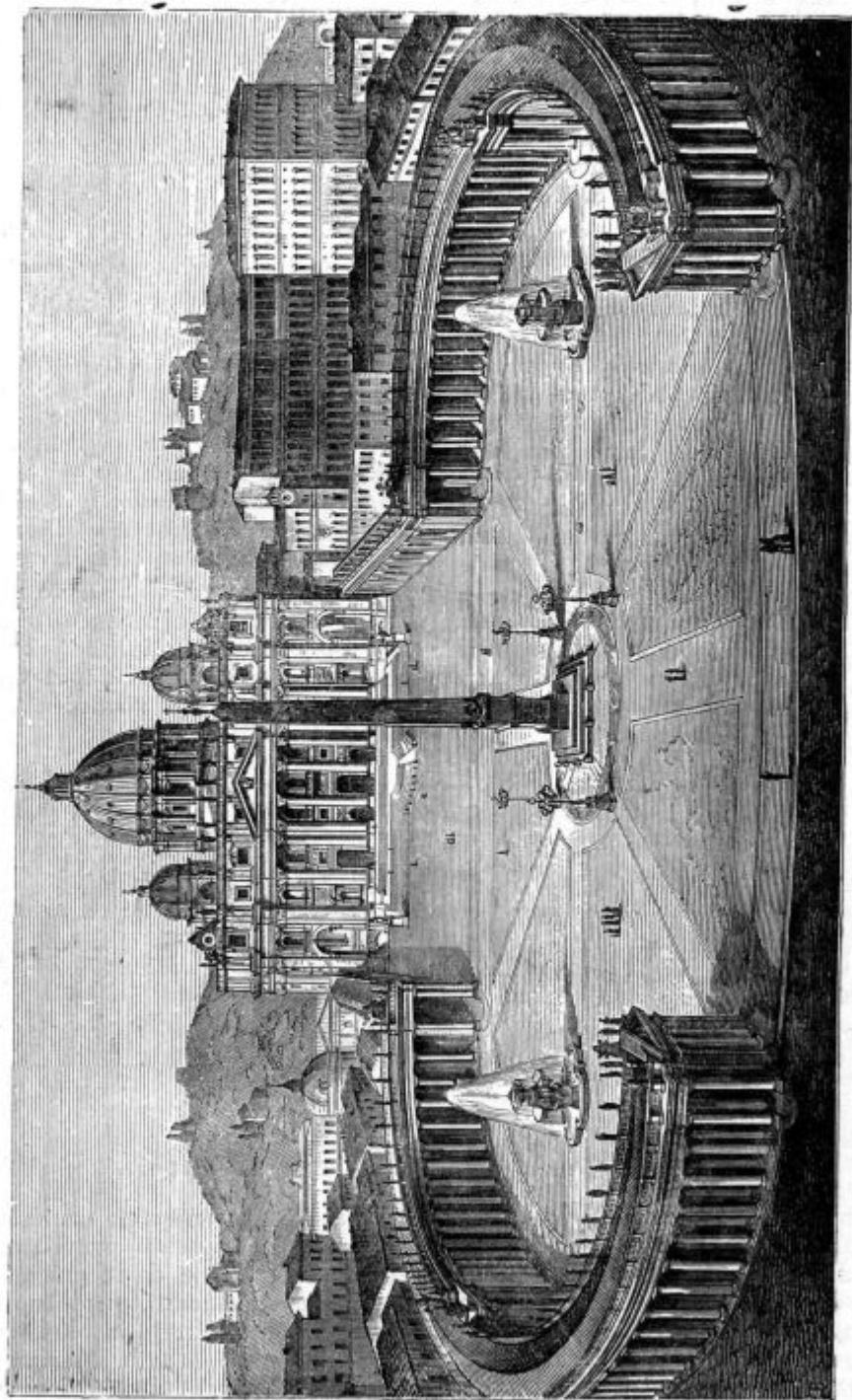
Odbor za rimsko romanje.

Vodstvo Marijinih družb.

Program Konštatinske slavnosti.

Rimski slavnostni odbor je objavil sledeči slavnostni program:

1. V bližini milvijskega mostu, kjer je premagal cesar Konstantin Maksencija, se postavi nova cerkev, spomenik, ki naj bi



Trg in cerkev sv. Petra v Rimu.

klical poznim rodovom v spomin one spomina vredne dogodke in bi obenem zadoščal verskim potrebam ondi nastalega novega predmestja.

2. Povsod, v Italiji in izven nje, se priredijo zahvalne pobožnosti in posebne slavnosti, ter se poskrbi za izdajo znanstvenih poljudnih spisov, ki bi se nanašali na te velike zgodovinske in verske dogodke, ter bi pokazali, kolikega pomena da so.

Program slavnosti v Rimu samem se glasi:

30. marca: Evhariistična slavnostna procesija od katakomb sv. Domitile po hodnikih sv. Kalista k baziliki sv. Sebastijana; tu Te Deum in blagoslov z Najsvetejšim.

Od 6. do 13. aprila (od druge do tretje nedelje po Veliki noči). Slavnostna osmina v Lateranski baziliki z izpostavljeno prastaro sliko Odršenika »Acheropita«. V posameznih dnevih (dopoldne) dospejo romarske čete mladeniških organizacij iz Rima in Lacija, bratovščine, kongregacije in cerkveni redovi rimskih župnij in raznih tujih narodnosti. — Vsak dan popoldne pridiga en škof in en kardinal opravi litanije z blagoslovom. Drugo nedeljo (p. Pascha) je ob desetih pontifikalna sv. maša po grškem obredu, tretjo nedeljo pontifikalna sv. maša, ki jo daruje kardinal-nadduhovnik na papeževem oltarju. Te svete maše se udeleži papežev dvor, diplomatski zbor, nadškofje, škofje in prelati, rimska kapiteljska in farna duhovščina. Popoldne po pridigi Te Deum in kardinal-protector centralnega odbora da sv. blagoslov z Najsvetejšim.

20. in 27. aprila (četrti in peti nedelja po Veliki noči). Spominska slavnost (20. v cerkvi sv. Petra, 27. v cerkvi sv. Pavla) po obredu za praznik apostolov sv. Petra in Pavla. Pontifikalna sv. maša na papeževem oltarju, pontifikalne večernice, izpostavljenje relikvij, Te Deum; blagoslov z Najsvetejšim.

2., 3., 4. maja: Slavnostna tridnevniča v cerkvi Santa Croce (Sv. Križa). Vsak dan pontifikalna sv. maša in pontifikalne večernice, izpostavljenje relikvij Kristusovega trpljenja, cerkveni govori, litanije z blagoslovom, zadnji dan Te Deum.

11. maja (binkoštna nedelja): Papeževa sv. maša v cerkvi sv. Petra. Zvečer bodo pročelja cerkev sv. Petra, Lateranske in S. Maria Maggiore ter vsi križi na cerkvah in zvoniki v Rimu in Laciju razsvitljeni.

18. in 25. maja, 8. junija, 31. avgusta: Spominska slavnost 18. maja pri sv. Neži, 25. maja pri sv. Lovrencu, 4. junija v cerkvi sv. Petra in Marcelina, 31. avgusta v Albano Laziale. Sprevod Marijinih hčera in katoliških ženskih društev. Pontifikalna sv. maša in večernice; evhariistična procesija, izpostavljenje relikvij, pridiga, Te Deum, blagoslov z Najsvetejšim.

6., 7., 8. decembra: Zahvalna tridnevniča v cerkvi Marije Snežnice. Izpostavljenje borghesijanske Marijine podobe, pridige, pontifikalna sv. maša na papeževem oltarju in pontifikalne večernice (8. decembra), Te Deum in blagoslov z Najsvetejšim.

MARIJINO CVETJE

Marijine družbe za žene.

V zadnjem času se vedno bolj vpeljujejo Marijine družbe za žene. Marsikje se je tudi toliko članic dekliških družb pomožilo, da jih je dosti za družbo ženâ. Gospodje, ki jih vodijo, se ž njimi tudi pohvalijo, da rodijo jako lepe sadove. Gotovo! Mati je korenina krščanske družine. »Dajte mi dobrih mater in spreobrnil bom svet,« je rekel nekdo. Dobre, pobožne matere bodo dale nov, boljši rod.

Da bo snovanje teh družb olajšano, naj bodo natisnjena tukaj pravila za materske družbe. Razume se, da se smejo ta pravila po potrebi kaj spremeniti, a splošno bodo menda prikladna za vse kraje in okoliščine.

Podobna so pravila Marijinih družb za mož e.

Obojna se dobé posebe natisnjena v Ničmanovi prodajalni v Ljubljani.

PRAVILA

Marijine družbe za žene (materske družbe)

I. Namen.

Materska družba ima namen, navajati žene k pobožnemu krščanskemu življenju, da bi bile dobre matere svojim družinam.

II. Družbeni patroni.

Kot svoje zavetnike družba časti . . .

III. Dolžnosti udov.

a) Posebne družbene dolžnosti.

1. Častiti Mater božjo, družbeno patrono, in prositi jo pomoči v izpolnjevanju svojih dolžnosti.

2. Udeleževati se družbenega shoda, ki je vsak mesec.

3. Vsak mesec iti k spovedi in sv. obhajilu, kakor tudi k skupnemu sv. obhajilu, kadar ga družba napravi.

4. Poleg navadne vsakdanje molitve moliti vsako jutro še »Češčena bodi kraljica«, vsak večer pa »Pod tvoje varstvo« (in tri češčenamarije).

5. Pokorne biti v družbenih zadevah duhovnemu vodniku in predstojništvu.

6. Med seboj gojiti sestersko ljubezen, varovati se preprirov in druga drugo spodbujati k lepemu krščanskemu življenju.

7. Bolno tovarišico obiskovati, in ako umrje, če je mogoče, iti k pogrebu, moliti zanjo ter darovati sv. obhajilo za njeno dušo.

b) Splošne krščanske dolžnosti.

1. Pokorne biti svojim možem ter lepo ravnati s starimi pri hiši (starim očetom, materjo).

2. Vsak dan jutranjo in večerno molitev opravljati, kakor tudi ob angelovem češčenju, pred jedjo in po jedi moliti;

3. Vsako nedeljo in praznik iti k sveti maši in pridigi, popoldne pa h krščanskemu nauku, ako ne zadržuje opravičen vzrok.

4. Od svete Cerkve zapovedane poste vedno zvesto držati, kadarkoli ne izgovarja resnična potreba ali nezmožnost.

5. Svoje otroke krščansko vzgojevati z besedo in z zgledom; redno jih pošiljati v cerkev, tudi k popoldanski službi božji; napeljevati jih k pogostnemu sprejemanju svetih zakramentov; odvracati jih z vsemi močmi od slabe družine, pijače, plesa, ponočevanja, grešnega znanja; v nevarne službe jih ne puščati; in kakor hitro zvedo, da je nevarnost za dušo otrokovo, ga hitro vzeti iz tiste službe.

6. Enako skrb, kakor za otroke, imeti tudi za posle in samske goste; poslom dati čas, da izpolnjujejo svoje verske dolžnosti; paziti nanje, da ne zaidejo v grešno znanje; in če nočejo grešnega znanja zapustiti, poslom odpovedati službo, gostom pa stanovanje.

7. Nikakih nerodnosti ne trpeti v svojem stanovanju, posebno ne, da bi se mladi ljudje obojega spola shajali.

8. Polnoma se varovati vsake kletve in nespodobnega govorjenja, kakor tudi branja slabih časopisov in knjig.

9. Varovati se, kolikor mogoče, opojnih pijač, jih tudi drugim ne vsiljevati, posebno pa jih ne dajati nedoraslim otrokom.

IV. Priporočila se udom:

1. Da molijo vsak večer z družino sveti rožni venec.

2. Da si vsak večer izprašajo vest in obude kesanje.

3. Da gredo, kolikor jim čas pripušča, tudi v delavnik katerikoli k sveti maši in se tudi radi poslužujejo pogostnega sv. obhajila.

V ostalem se ravna družba, kolikor mogoče, po splošnih pravilih Marijinih družb, kakor so tiskana v »Družbeniku Marijinem«.

Obleka Marijinih otrok.

»Bogoljub« se je že časih dotaknil te reči, pa končno še ni rešena, zato ima še vsakdo prosto besedo v tej razpravi. Na kateri podlagi naj se rešuje to vprašanje? Po moji sodbi ima tukaj prvo besedo krščanska čednost, »skromnost«, ki je hčerka zmernosti. To velja sicer za vse kristjane, pa prav posebno še za Marijine družbe.

Kaj terja od človeka skromnost? Skromnost je čednost, ki nagiba človeka k lepemu

vedenju, to je k temu, da ravna pametno in umerjeno pri občevanju z ljudmi v razgovoru, razvedrilu, igri in smehu, pri zunanem obnašanju v hoji, obleki, pohištvo, vpregi in enakih rečeh. Tukaj se bomo ozirali samo na obleko. Nevarnost je v tem, da gre človek predaleč v želji po obleki in v napravljanju obleke; preveč obleke, predrage obleke, preveč lišpa in navlake na sebi ima. Čednost stoji v sredi: ne preveč, ne premalo, to je

prava mera. Ta mera pa ni ena in ista za vse ljudi in za vse slučaje. Premožni smejo brez greha napraviti si več obleke in iz boljšega blaga; tudi za posebno slovesne dni je bolj izbrana obleka na mestu. To pravilo velja sploh za vse ljudi, torej tudi za Marijine družbe. Vendar bi utegnil kdo ugovarjati, da so Marijini otroci dolžni hrepeneti po višji popolnosti kakor drugi kristjani; podlaga take popolnosti je pa gotovo ponižnost in skromnost.

To je res, vendar pa ne moremo iz te okoliščine izpeljevati kakih posebnih dolžnosti. Svetovati pa bi bilo po mojem mnenju to-le:

Zakaj pa „Bogoljuba“, ker je drugih knjig dovolj?

Spisala Marijina hči.

Bilo je ravno k božičnim praznikom. Anica je opravljala svoja navadna dela zelo zamišljeno. Mati jo je opazovala in se popraševala, kaj ji je. Ni mogla kaj, da bi je ne poprašala: »Kaj pa ti je, Anica, da si tako zamišljena?«

»Veste, mati,« ji je odvrnila, »na »Bogoljuba« bi se rada naročila, pa nimam denarja. Lani je že še bilo, ko sem imela denar, da sem ga sama naročila. Ali bi bili vi tako dobri, da bi mi dali dve kroni, da si ga naročim?«

»Zakaj pa ravno »Bogoljuba«, ker je drugih knjig dovolj! Če že hočeš brati, beri bukve Družbe sv. Mohorja. Zgodbe sv. pisma so vendar tako lepe, te beri!«

»V »Bogoljubu« je pa toliko tako lepega, da se kar ločiti ne morem od njega. Pa tudi je toliko povedaneža, kako se krščansko živi, kakor nikjer drugje.«

»Jaz nimam denarja za take reči. Ali ne veš, da se mora varčevati, če se hoče izhajati? Zato pa le potrpi in nikar ne bodi žalostna!«

Anica je uvidela, da pri materi nič ne opravi, zato je pa hotela čakati, da morebiti pride kaka prilika, ko bodo mati bolj pri volji.

Ni ji bilo potreba dolgo čakati, kajti takoj tisto popoldne je pripeljala krošnjarica svoj voziček k Anični materi. Pripeljala je lepe naglavne robce, kateri so prišli takrat na novo.

Mati precej pokliče Anico in ji reče: »Izberi

Skromnost naj se kaže bolj v tem, da se odpravi vsa nepotrebna ničemurnost, kakor pa v ceni blaga. Ni vselej potratnost kupiti boljše blago za obleko, ker je zato bolj trpežno. Saj vemo, da so njega dni kupovali za krila in plašče najboljše blago; zato je pa tudi taka obleka držala skozi dva ali tri rodove.

Dr. J.

Op. uredništva: V tem smislu se strinjamo z gospodom piscem: Če je blago bolj trpežno, se sme več dati zanj, tak denar ni zavržen; ne pa za samo ničemurnost.

si en robec! Kupiti ti ga moram, ker imaš že druge vse povaljane.«

Medtem pa je krošnjarica izločila svojo robo po mizi in klopi. Anica začne pregledovati robce. »Koliko stane ta?« vpraša. — »Pet kron.« — »Koliko pa ta?« — »Tri krone.« — »Torej v zamem tega.«

»Anica, kaj pa misliš? Ali boš ti imela najslabšega v celi vasi? Le vzemi tistega z mrežami in pusti tega, ker je brez mrež!«

Takrat je pa prišla tudi teta zraven.

»No, ali bo robec nov?«

»Da, toda Anica je tako neumna, da hoče imeti najslabšega v celi vasi.«

»Anica, le vzemi onega, ki je najlepši,« ji prigovarja teta.

Toda Anica ostane trdovratna in reče: »To je že vse res, toda jaz hočem onega, ki je brez mrež. Toda, mati, vi mi morate dati pet kron.«

»Zakaj pa, saj tisti robec, ki ga hočeš, stane le tri krone, onega pa nočeš.«

»Dve kroni sta itak moji, ker ste mi jih tako hoteli dati, ostale tri krone pa dam za robec.«

»Že vidim, da ti jih moram dati, sram me je pa le, ker boš ti imela najslabši robec.«

Anica si je tisto leto zopet naročila »Bogoljuba«, ki ga sedaj tudi mati rada bere. Tisti mrežasti robci so pa kmalu postali nerabni, dočim ga Anica še sedaj nosi in pravi, da ga bo še dve leti lahko nosila.

Angelček — Marijin zvonček.

Angelček — Marijin zvonček. Začelo se je bolj živahno gibanje za naš mladinski listič »Angelček«, kar je postal tudi glasilo Marijinih vrtcev. Vendar pa zanimanje za ta prikupni listič še nikakor ni toliko, kakor bi si ga želeli. Treba

bo še več agitacije med voditelji in vzgojitelji mladine. Brez marljive in vztrajne agitacije se dandanes ne zgodi nič velikega. Naša mladina je pač vredna, da kaj žrtvujemo zanjo. Zakaj če se zgodaj krepko ne zastavi, se pozneje tudi

z največjim trudom zamude ne dajo več popraviti. Zdi se nam, da se pri drugih narodih veliko več stori za razširjanje mladinskega berila, ker izkazujejo taki listi po mnogo tisoč naročnikov. Če je drugod mogoče, zakaj bi pri nas ne bilo.

Zato prav nujno priporočamo »Vrtce« in »Angeljčke«. Naročila se še vedno sprejemajo. (Pri »Angeljčku« se posebno priporoča skupno naročanje, ker stane izvod le 1 K, če se jih skupno naroči 10 ali več, sicer pa 1 K 20 h.) A. K.



Z bojnega polja v odrinski okolici.

»Apostolstvo sv. Cirila in Metoda« je v zadnjih dveh mescih prejelo več pisem iz katoliških vasi v severni odrinski okolici, iz Sudžaka, Derviške Mogile, Mostratlja in Ak-Bunarja. Vse te vasi so zdaj že v bolgarskih rokah. Zelo smo se bali, da bo katera teh vasi porušena in požgana, a vendar so, hvala Bogu, vse te vasi še ohranjene. Pač pa so te vasi gospodarsko uničene. Ob začetku vojske so morali prebivalci zalagati turško vojsko, pozneje pa bolgarsko; vas Mostratli so Turki popolnoma oplenili. Vsi možje in mladeniči so v vojski, doma so le žene in otroci. Družine težko pogrešajo delavnih moških rok; revščina in lakota trkata na vrata.

Izmed katoličanov v Sudžaku jih je 18 odšlo v vojsko; doslej so izvedeli, da je eden izmed njih mrtev, dva pa ranjena, o nekaterih pa še ne vedo nič gotovega. V Derviški Mogili se je zidanje nove cerkvice in župnišča zelo zavleklo in podražilo. Vsled velike dražnje je zmanjkalo denarja in delavcev. Župnik Bazilij Gešev sam lastnoročno nadaljuje razna tesarstva in mizarska dela, da bo imel čez zimo vsaj nekoliko zavetja v novem stanovanju (prej je moral stanovati pri sorodnikih).

Dolgo nismo mogli nič gotovega izvedeti o gorečem misijonarju Ivanu Bonevu v Ak-Bunarju. Šele po novem letu smo dobili od njega pismo, pisano dne 27. decembra 1912. Iz tega pisma smo izvedeli, da je bila vas Ak-Bunar že 28. septembra dalje od Turkov zastražena in ločena od drugega sveta. Že prvi dan bolgarsko-turške vojske, dne 19. oktobra so se vršili okoli Ak-Bunarja krvavi in strašni boji med Turki in Bolgari. Že 20. oktobra so vas zasedli Bolgari, potem so pa bili

krvavi boji na polju med Odrinom in Ak-Bunarjem. Dne 22. oktobra je bil najgrozovitejši boj; padlo je veliko Bolgarov. Vse hiše so bile polne ranjencev; v novi za silo pokriti cerkvi je ležalo 250 ranjencev. Pa tudi z drugih bojišč so vozili na tisoče ranjencev skozi Ak-Bunar. Nekoliko ranjencev izpred Čataldže pri Carigradu je v Ak-Bunarju umrlo za kolero; zato so Ak-Bunar skrbno zastražili in ga ločili od okolice. Le posebni dobroti župnika Nikolaja Dimitrova iz Sudžaka se imamo zahvaliti, da je Ivan Bonev dobil naše pismo in nanje odgovoril.

Kako je pa z novo cerkvijo v Ak-Bunarju? »Bogoljubovi« bralci že iz lanskega letnika vedo, kako se je Ivan Bonev trudil za novo cerkev in kako nas je prosil pomoči. Upal je, da bo cerkev do novega leta že gotova. Pa prišlo je drugače. Vsled velike dražnje se je zidanje zelo podražilo. Dne 28. septembra so Turki vse može in mladeniče pobrali v vojsko, in zidanje nove cerkve se je moralo ustaviti. Cerkev je za silo napol pokrita, sicer pa še nedovršena. Ni še gotovo, kdaj bo cerkev gotova. Sedaj bo naša pomoč še bolj potrebna. Vaščani so popolnoma ubožali, polje je poteptano, več mož in mladeničev je padlo v vojski, več družin je izgubilo svojo edino oporo. Še več let se bo poznalo gorje, ki ga je napravila vojska. Nova cerkev se ne bo mogla dokončati brez izdatnejše naše pomoči.

Iz katoliških vasi zahodno in južno od Odrina že nad tri mesce nismo dobili nobene poročila. Šele ko bo sklenjen mir, bomo mogli izvedeti, kako je v onih vaseh, in bomo v »Bogoljubu« o vsem natančno poročali.

Med ranjenci in sirotami v Plovdivu.

P. Gisler, predsednik Vincencijeve družbe v Plovdivu, nam je poslal obširno zahvalo za obleko in druge darove, ki smo jih poslali v Plovdiv. Iz pisma povzamemo naslednje vrstice:

»Vso poslano obleko in druge darove smo že razdelili ranjenim in bolnim vojakom, njih družinam in sirotam; vsak dan oblegajo novi siromaki naša vrata. Toda kako naj jim pomagamo, ko smo sami v skrajni zadregi! Kakor vam je znano, smo naš zavod in naše šole spremenili v bolnišnico za ranjence; v blagu in denarju smo od začetka vojske pa doslej žrtvovali velikansko svoto 30.000 K. Ako bi ne zaupali v božjo previdnost, bi morali zavod zapreti in prodati.

Ne morem vam popisati, koliko revščine in gorja je v našem mestu. Koliko zapuščenih družin in sirot strada in zmrzuje! Kako nam je hudo, ker jim ne moremo več pomagati! Zato se še enkrat obračam do blagih slovenskih dobrotnikov. Zapuščene bulgarske družine in sirote bodo globoko hvaležne dobrotnikom, ki jim pomagajo v sedanji stiski. Tako si bo slovenska dobrotljivost in katoliška ljubezen do bližnjega pridobila trajen hvale-

žen spomin med Bulgari. Vsem siromakom, katerim sem razdelil od Slovencev poslane darove, sem priporočil, naj molijo za dobrotnike in za dobro slovensko ljudstvo. O, ko bi mogli videti, s koliko ginjenostjo so obetali, da bodo to storili! Po molitvah podpiranih siromakov bodo imena dobrotnikov z zlatimi črkami zapisana v knjigo večnega življenja.«

Podobno pismo nam je iz Plovdiva poslala usmiljena sestra H. Toman, prednica katoliške bolnišnice v Plovdivu. V tej bolnišnici je šest slovenskih usmiljenk. Poslali smo jim štiri zaboje obleke in perila za sirote in ranjence. Nekoliko otroških oblek in perila so sestre prihranile za svojo bulgarsko sirotišnico v Odrinu. Sestre ne morejo prehovati junaških in potrpežljivih bulgarskih ranjenih vojakov. Mnogi so imeli perilo vse zamazano od krvi in raztrgano od krogelj. Z velikim veseljem in z veliko hvaležnostjo so junaški Bulgari sprejeli perilo, katero so jim darovala dobra slovenska srca; obetali so, da se bodo vedno hvaležno spominjali svojih dobrotnikov in zanje molili.

Pismo našega rojaka-misijonarja s Kitajskega.

Prečastiti gospod urednik!

Zvedel sem po dragih mi redovnih sobratih, kako skrbno se spominjate naših kitajskih misijonov. Razume se, da se tudi mi vsak dan spomnimo pred Križanim vseh dobrotnikov tam v daljni domovini. Dobri Bog poplačaj vse v prav obilni meri vsem dobrotnikom!

Posebno zahvalo pa blagovolite sprejeti danes od mene in mojega sobrata P. Petra B. Turka. Zahvaljujeva se Vam iz srca za Vaš požrtvovalni misijonski trud: Ljubi Bog naj Vam povrne!

Predrzmem se pa s to zahvalo obenem še zanaprej priporočiti Vaši dobroti in naklonjenosti. Res, to in ono bi ubogi kitajski misijonar storil v hitrejši razširjenosti sv. vere, ko bi imel dovolj sredstev. A dostikrat, mnogokrat ne more, akoravno je očitna potreba. Zato upava, da naju, oziroma teh naših kitajskih misijonov blagi dobrotniki ne pozabijo, ko se jim vnovič priporočava s temi vrsticami.

Lani ob nastali krvavi, grozni revoluciji je bilo splošno naše delo več ali manj ovi-

rano. Tu v vzhodnjem Hu-peh misijoni niso trpeli ravno velike nesreče, hvala Bogu. Revolucijonarji so celo zagotovili varstvo misijonov in Evropejcev. Zdaj smo obhajali že obletnico lanskih hudih bojev. Pripomnim le, da se vidi, sliši in bere, da republika naša slabo napreduje. Vse je še bolj v negotovosti. Bomo videli, kaj dobrega nam prinese prihodnost.

V Sang-haiu se je razširila kolera. Danes sem prejel poročilo, da so že omejili nadaljno okuženje. V Han-kowu je bilo le par slučajev. Upamo, da ljubi Bog odvrne od nas to šibo, in molimo, da se pomirijo politični boji. Tako bodo potem prišli res za sv. vero boljši časi, kar nam Bog podeli!

Z odličnim spoštovanjem ostanem v pre-svetem Srcu prehvaležni

P. Engelhard Avbelj,
apost. misijonar.

Kitajsko, 16. oktobra 1912.

Vsem prijateljem bosenskega misijona

pozdrav in iskrena, pristrčna zahvala za vso ljubezen in požrtvovalnost, s katero so se zlasti o božiču spominjali bosenskih sirot, bosenskih dijakov, novomašnikov in tudi vobče bosenskih misijonskih zadev. Nismo si upali mnogo prositi, tudi se nismo nadejali darov v tem času, ker se je pobiralo zlasti za balkanske ranjence; pa tudi je obče znano, kako denarja povsod primanjkuje. A došli so darovi in odposlali smo k novemu letu šest zabojev in zavitkov oblek, perila, starih, a lepo popravljenih paramentov, knjig za dijake in tudi igrač za naše malčke. Tudi denar, ki smo ga drugega pol leta dobili in skrbno naložili, smo odposlali P. Puntigamu in mu natančno sporočili, v kateri namen je določena ta, v kakšen namen se ima po želji darovalca nameniti ona svotica.

Srca Marijinih otrok in častilcev so kakor prava materinska srca. Naj ima mati še toliko otrok, njej ljubezni ne zmanjka. Takšna so Vaša srca, dobri otroci Marijini; skrbeli ste za razne mnogolične potrebe; tudi v svojih domačih krajih imate reveže, sirote, morda imate v lastni hiši polno skrbi. A zlata

Vaša srca so se razširila, ljubezen se je podvojila, počvetorila, in spomnili ste se najmlajšega deteta katoliške Cerkve, bosenskega misijona in mu namenili božični dar. Kaj naj Vam povemo v zahvalo?

V Slomškovih življenjepisih nam pripoveduje naš blaženi škof o nekem pobožnem duhovniku, ki je bil znan daleč naokrog po svoji darežljivosti in dobroti. Jemal je celo osirotele otroke v lastno hišo, jim bil oče, varih, vse. — Nekoč so vprašali prijatelji tega duhovnika: »A kako zmoreš, ali ti ne primanjkuje na vse strani?« In blagi mož jim odgovori: »Več ko dam, več imam.« In bilo je res tako. Čudovit blagoslov je bil pri hiši, da ni zmanjkalo ničesar. Naj veljajo te besede tudi o naših dobrotnikih bosenskega misijona: Več ko daš, več imaš. Naj rosi božji očetovski blagoslov nad vse dobrotnike bosenskega misijona, da ne bo le bogato njihovo plačilo v nebesih, marveč da jim tudi v časnih zadevah ne bo zmanjkalo ničesar, — zlasti želimo vsem veselje Sveteša Duha in dobrega, čilega zdravja!

Vsakdanji kruh.

Na naši sliki vidite, kako bolgarski dečki prejemajo sv. obhajilo za svoje dobrotnike. Ti dečki so katoliške vere, a vzhodnega obreda. Vzhodni obred se po zunanem v marsičem razločuje od našega obreda. Kakor vidite, se tudi sv. obhajilo po vzhodnem obredu deli nekoliko drugače kakor pri nas. Katoličani vzhodnega obreda prejemajo sveto obhajilo pod obema podobama; mašnik z žličico zajema iz keliha sv. kri, kateri je pri mešan posvečeni kruh (hostija), ter tako obhaja vernike. Verniki vzhodnega obreda prejemajo sv. obhajilo stojé, ker na vzhodu sploh ne poznajo poklekovanja, ampak se samo globoko priklanajo, pa prav globoko, popolnoma do tal.

Gotovo bi radi vedeli, odkod so ti dečki. Ti dečki so gojenci misijonskega semenišča v Kara-Agaču pri Odrinu; to so prihodnji misijonarji, apostoli bolgarskega naroda. Misijonsko semenišče v Kara-Agaču se vzdržuje samo z miloščino iz zahodnih katoliških dežel. Dobrotniki sami so iznašli poseben način podpore za to semenišče; ustanovili so **delo vsakdanjega kruha**. Dobrotnik si izbere en dan v letu in za dotični dan preskrbi gojencem misijonskega semenišča najpotrebnejšo

hrano. To stane približno 20 kron. Za dobrotnika se tisti dan v semeniški kapeli opravi sv. maša; en gojenec prejme v njej sv. obhajilo in vsi gojenci molijo za svojega dobrotnika. P. Hristov je fotografiral dečke prav v tistem trenutku, ko prejemajo sv. obhajilo za svoje dobrotnike; po tej fotografiji je napravljena naša slika. Podobna, a veliko lepša slika je tudi na eni vrsti naših misijonskih razglednic.

Delo vsakdanjega kruha se je dobrotnikom naših misijonov zelo priljubilo. Kdor se hoče Bogu zahvaliti za kako posebno dobroto ali izprositi božjega blagoslova ob kaki posebni priliki, ali kaj storiti za dušo kakega rajnika, se rad spomni prihodnjih apostolov bolgarskega naroda. Lahko tudi več oseb skupno zloži 20 kron za en »vsakdanji kruh«. »Vsakdanji kruh« se lahko tudi ustanovi za večne čase; potem se vsako leto na določeni dan opravijo dotične molitve, sveta maša in sv. obhajilo. Ustanovna znaša 500 kron. Vsak dobrotnik dobi sliko gojencev in podobico z naznanilom, kdaj se zanj opravi sv. maša.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Evharistični kongres na otoku Malta. Na 24. evharističnemu kongresu bo zastopal kot odposlanec sv. očeta Pija X. kardinal Dominik Ferrata.

Katoličanstvo v Novi Srbiji. Naše veselje nad zmago balkanskih narodov bo postalo trajno, če se vresniči, kar izjavljajo merodajni srbski voditelji, da se sklene s sv. stolico v Rimu konkordat (verska pogodba). Zatrjuje se, da bodo dobili katoličani vse pravice in svojo cerkveno avtonomijo in da hoče srbski kralj pokazati najskrajnejšo strpnost. Ako se to uresniči, potem bodo morali razni nemški zagovorniki turških razmer utihniti in prenehati s hvalisanjem svoboščin, ki so jih Turčini prisiljeni dovoljevali katoličanom v Carigradu.

† **Bavarski vladar.** Dne 12. decembra 1912 je umrl Luitpold, bavarski vladar, imenovan princeregent. Pokojni »kralj« je dosegel visoko starost (čez 90 let) ter je bil osebno prepričan katoličan in zelo skrben za blagor Bavarcev.

Princ Ludovik, novi bavarski regent (kralj), je odločen, neustrašen in prepričan katoličan ter je svoje versko prepričanje že dostikrat javno pokazal. Ludovik je tudi pristaš katoliškega centra v državni zbornici ter prijatelj bavarskega ministrskega predsednika barona Hertlinga, ki kot dober katoličan pogumno vodi bavarske vladne posle.

Lep zgled, kako vestno je treba izpolnjevati verske dolžnosti, nam je dal naš prestolonaslednik Franc Ferdinand. Ko se je dne 24. novembra 1912 peljal iz Berolina na Dunaj, je dal v Pragi ob šestih zjutraj ustaviti dvorni vlak ter je šel k sv. maši v cerkev sv. Henrika. Ob sedmih se je zopet odpeljal.

Novoga župana imajo na Dunaju. Cesar je potrdil izvolitev bivšega ministra dr. Weiskirchnerja za župana avstrijske prestolnice. Novi župan se prišteva med prve bojavnike krščansko socialne stranke.

Katoliški shod za nemške katoličane v Avstriji bo letos mesca septembra (od 6. do 8.) v Lincu.

Zanimiv dogodek iz vojske pri Lile Burgasu. Na čelu svojega polka je jezdil v mesto bolgarski polkovnik Karkiew. Turško prebivalstvo je bilo mesto zapustilo. Tuintam je še iz turških topov priletel v mesto nevaren šrapnel, ki se je prasketaje razpršil. Na ulici zagleda Karkiew

štiri- do petletnega otročiča, ki hoče zbežati, pa se spotakne in pade. Polkovnik stopi s konja, dvigne deklico in jo tolaži. V istem trenutku pa prileti zopet šrapnel in raztrga njegovega konja na kosce. Polkovnik je dobil dovoljenje, da sme otročiča poslati v Sofijo svoji ženi. Nekaj dni nato dobi žena pismo in otroka, ki ga je Karkiew poslal. V pismu je stalo: »Imej rada to deklico in skrbi zanjo, kot za svojo hčerko. Namesto šest jih bova imela sedem. To dekletce mi je rešilo življenje.«

Riba — znak pogostnega sv. obhajila. Po visokih šolah v Ameriki so se združili visokošolci ter sklenili, da bodo nosili na svojih ovratnicah srebrn znak: ribico. Riba je že od nekdaj znak, ki pomeni Jezusa. Riba se imenuje v grškem jeziku »ihtis«; te petere črke so začetne črke peterih grških besedi, ki pomenijo v slovenščini: Jezus Kristus, Sin božji, Odrešenik... Ali bi ne bilo lepo, če bi se ta znak vpeljal tudi pri nas in bi ga nosili tisti, ki pogostokrat ali celo vsak dan prejemajo sveto obhajilo?

Božič v mestu Tripolis. General Ciancio je izdal oklic, naj se vse vojaške in civilne oblasti udeleže slovesne polnočnice v katoliški cerkvi. Rimski židovski in frasonski listi so seveda takoj zažgnali krik in smešili vrhovno vojaško poveljništvo. — Čudna in neumljiva nestrpnost. Mohamedancem se dovoljuje verska prostost, katoličan bi pa ne smel pokazati, da je katoličan. Enako strahovlado uganjajo svobodomiselci tudi pri nas. Svobodomiselci se imenujejo, pa ne privoščijo svobode drugemu nego sebi.

Svobodomiselstvo in katoličani na španskem. Naslednik umorjenega Canalejasa, ministrski predsednik Romanones, je že nastopil kot tak, ki hoče nadaljevati kulturni boj in ki hoče nasprotovati verski šoli. V nekem govoru, ki ga je imel v senatu, je poudarjal, da ima država pravico vzgajati mladino brez ozira na nauke božje. Nove šolske postavbe so izdelane popolnoma v tem duhu in bodo v kratkem zbornici predložene. Katoličani se zavedajo nevarnosti, ki preti katoliški Španiji ter so poživili vse katoliške organizacije, da bodo krepko stopile na nože, kadar bo nastopila nevarnost. Školijski sveti so imeli občno zborovanje v Madridu, da so se pomenili o bojnem načrtu zoper brezversko frasonstvo. Nameravajo se sklicati tudi velika protestna zborovanja.

Skoraj neverjetno, pa je le res, da se po Evropi širi poganstvo. Budhistovski misijonarji so dosegli nekoliko uspeha celo med prosvitljenimi Nemci. V šviškem mestu Lausanne n. pr. je bil pred kratkim otvorjen budhistovski samostan. Enako se čuje iz Amerike, da je ondi okrog 1400 oseb javno prestopilo v poganstvo... Kaj čuda! Svet se odtujaže Bogu in npravnosti, pa leze v mlakužo in v odpad.

Nov apostolski prefekt na Japonskem. Novo apostolsko prefekturo so ustanovili sv. oče na Japonskem; imenuje se Niigata. Novi prefekt P. Jos. Reiners je Nемеc in pripada kolinski škofiji. Deloval je izpočetka kot mestni kaplan v Kolinu, potem je pa bil sprejet v misijonsko družbo v Steylu, odkoder je bil poslan leta 1909. na Japonsko.

Šiba ima še vedno svojo moč. Na Angleškem je zbornica sklenila, naj se uvede kazni s šibo za takozvane trgovce z živim blagom. Komaj je kralj potrdil to nenavadno postavo, je zapustilo 30 odstotkov takih brezvestnežev mesto London. Preselili so se baje v Pariz.

Popoln nedeljski počitek imajo v Londonu. — Pred jedjo in po jedi molijo tudi pri javnih pojedinah.

Po malem poskušajo. Pri posvetovanju o spremembi državlanskega zakonika v avstrijski gosposki zbornici je napel strune za razporoko in za obvezni civilni, t. j. necerkveni zakon dr. pl. Grabmayer. Dobro mu je zasolil baron dr. Call, ki je izjavil njemu in vsem, ki so mu ploskali, da bi izzval le poskus pričeti preosnovo cerkvenega zakona, najhujši kulturni boj, ki ga ljudstvo noče. Za njim se je oglasil tudi kardinalnadškof dr. Nagl, ki je krepko branil načelo katoliškega zakona. — Stremljenje svobodomiselnih, po razporoki hrepenečih poslancev se v Avstriji — kakor upamo — še ne bo tako hitro uresničilo; vendar pa je potrebno, da smo verni katoličani vselej in povsod na straži.

Katoliško vseučilišče v Washingtonu se je povzpelo do nepričakovanega razvoja. Zadnja tri leta je poskočilo število slušateljev do tisoč; vse pa kaže, da se bo to število v kratkem morda celo potrojilo. Vseh profesorjev, ki predavajo in se obenem odlikujejo po slovstvenem delovanju, je točasno 56.

Po domovini.

Katoliški shod se napoveduje letos v Ljubljani; v Zagrebu pa hrvaško-slovenski evharistični kongres.

Duhovske spremembe v ljubljanski škofiji. Župnija Vrhnika je podeljena g. Francišku Hoenigmanu, župniku na Brezovici. — Premeščeni so čč. gg.: Vinko Kavčič, kaplan v Hrenovicah, v Št. Janž; Josip Koželj pa iz Št. Janža v Planino; Leopold Erzin iz Planine za

drugega kaplana v Št. Rupertu. — Župnija Šmihel pri Novem mestu je podeljena č. g. Štefanu Terškamu, kaplanu v Prečini.

Imenovan je za konzistorijalnega svetnika urednik »Bogoljuba«; za duhovnega svetnika pa č. g. Gotard Roth, župnik v Zagorju ob Savi.

† **Škof dr. Ivan Flapp.** Dne 27. decembra m. l. so našli v spalnici mrtvega poreško-puljskega škofa dr. Flappa. Ponoči ga je zadela srčna kap. Mesec poprej se je udeležil še škofovskih posvetovanj v Ljubljani. Pokojni je bil mehkega srca; Italijani so znali nanj vplivati, kar je povzročilo, da Hrvatje v njegovi škofiji niso bili povsem zadovoljni; osebno pa ni imel nobenega nasprotnika. Svoje obilno premoženje je večino-



Sv. obhajilo po vzhodnem obredu.

ma razdelil v dobre namene: za ustanove, namenjene bogoslovcem, za ubožne cerkve, za podporo revnim in bolnim duhovnikom, za dijaški konvikt v Kopru, za ubožce mesta Poreč itd. R. i. p.!

Cerkvena božičnica. Na god Nedolžnih otrok se obhaja v uršulinski cerkvi v Ljubljani nekaka cerkvena božičnica. K sv. maši, ki se opravi za žive člane »Dejanja sv. Detinstva«, se povabi vsa ljubljanska mladina, ki se rada odzove povabilu, kajti vleče in mika jo poleg drugega tudi izredno lepa razsvetljava in pa velike jaslice, ki imajo na otroke posebno privlačno

moč. Še bolj se pa cerkev napolni ob popoldanski svečanosti (misijonski nagovor, blagoslov mladine in litanije). Kakor druga leta, je tudi to pot povečevalo otroško pobožnost umetno božično sviranje na orgle in popevanje božičnih pesmic. Naj podeli nebeško Dete obilno blagoslova vsem, ki so bili navzoči in ki so sodelovali!

Slovenska kolonija na Dunaju je od leta do leta večja. Zasluga slov. katol. izobraž. društva »Straža« in še bolj slovenske službe božje je, da tukajšnji slovenski rojaki niso več tako raztreseni in eden drugemu odtujeni kot nekdanj. Najbolj priljubljeno zbirališče Slovencev in središče verskega življenja je nedvomno slovenska služba božja v cerkvi sv. Antona (XV. okr., Pouthongasse 16). Vršni se drugo nedeljo vsakega meseca (vrhutega še božični in velikonočni praznik) popoldne ob tri četrt na 3. uro in obstoji iz rožnega venca, slovenske pridige in litanij. Za lepo, domače slovensko petje skrbi požrtvovalno številni mešan zbor pod spretnim vodstvom č. g. dr. Kimovca. V tej cerkvi sta po slovenski službi božji vedno na razpolago dva slovenska spovednika (gg. Breitenberger in Snój). Tudi sicer se lahko opravi sv. spoved v slovenskem jeziku pri lazaristih (VII. okr., Kaiserstraße — č. g. P. Geršak) in v Avguštinski cerkvi (I. okr., Augustinerstraße), kjer spoveduje vlč. g. dr. Ujčić in g. A. Snój. Rojaki na Dunaju se dane jim prilike prav pridno in vneto poslužujejo. Njim v čast in rojakom v domovini v spodbudo bodi povedano, da sv. zakramentov nič manj redko ne prejemo, v prav mnogih slučajih še pogostejše, kot bi to storili v domovini pod veliko ugodnejšimi pogoji.

Preteklo leto se je po nekaterih slovenskih časopisih precej pisalo o begu slovenskih deklet od doma. Tudi na Dunaju biva zlasti čez zimo mnogo slovenskih deklet. Res je, da bi bilo marsikatero dekle obvarovano pred hudimi nevarnostmi, ako bi domovina dala vsem dovolj zasluzka, in bi si ne bilo treba iskati službe v tujih mestih. Pa so se čuli tudi posamezni glasovi, da se je dekletom v tujini delala krivica, ker so vzroke in posledice izseljevanja prečrno slikali. Ne vemo, kako je po drugih mestih, lahko pa rečemo, da dekleta na Dunaju s komaj imenovanja vrednimi izjemami ostanejo enako dobra in nepokvarjena kot so bila doma. Zato so bile — mimogrede povedano — tukajšnje Slovenke opravičeno precej ogorčene nad takimi, gotovo dobro mislečimi črnogledi. Res je pač, da tistih, ki so se že v domovini izkvarile, zlata prostost v tujini ne bo privedla na boljšo pot. Toda, koliko pa je takih? Večina deklet je doma dobro vzgojena, bile so članice Marijinih družb, izobraževalnih ali podobnih dobrih društev. Kar so se doma dobrega naučile, lepega slišale, to jim ostane tudi v tujini v srce zapisano.

Med tukajšnjimi dekleti vlada posnemanja vredna vzajemnost. Mnoge so naročnice »Bogoljuba«, »Domoljuba« in drugih dobrih časopisov. A število naročnic še daleč ne odgovarja številu bralk teh časopisov, ker vsaka skrbi, da časopis, ko je prebran, pride v roke drugih deklet, ki niso naročene nanj. — Jeseni se je ustanovila, kakor je »Bogoljub« že poročal, kot odsek »Straže« Dekliška zveza (predsednica gđc. stud. phil. Piskernik), ki ima namen, z dobrimi predavanji skrbeti za izobrazbo deklet. — Z ozirom na to, da je večina deklet bila vpisana doma v Marijino družbo, se od lanskega leta naprej vrše za te od časa do časa družbeni shodi v prijazni Loretski kapelici Avguštinske cerkve, h katerim so povabljeni tudi nečlanice Mar. družb. Zadnji shod je bil na praznik sv. Štefana. Kako so ti shodi dekletom priljubljeni, priča dejstvo, da je bila pri zadnjem shodu Loretska kapelica docela napolnjena. Da dekleta zelo pridno prejemo sv. zakramente, je pri vsem tem, kar smo povedali, samo od sebe umljivo. Niso celo redke, ki vsak dan pristopajo k mizi Gospodovi, pa še s kakšnimi težavami večkrat! — Zatorej: ne sodite nas, dokler nas ne poznate!

Dekletom, ki so primorane podati se v tujino, svetujemo, ako niso članice Mar. družbe, naj se vsaj pred odhodom od doma vpišejo vanjo in naj ostanejo tudi, dokler so v tujini, z njo v vednem stiku. To bo zanje neprecenljive koristi. — Srčno pozdravljeni, rojaki v domovini!

O p. urednikova. Hvala Bogu, zares je veliko dobrih, izvrstnih slovenskih deklet po mestih! Tem vsa čast! — Seveda dobijo se pa tudi drugačne, ki so pa bolj raztresene, nepoznane. Jaz sem dobil pred par tedni v Šibeniku v Dalmaciji eno, ki je bila kot šolarica vzgojevana pet let v samostanu, zdaj pa že ni videla cerkve od znotraj več let; pri spovedi kajpada tudi ni bila, saj pravi, da nima — nobenega greha. In takih »svetnic« je še nekaj raztresenih po raznih mestih. Blagor tistim, ki so lepo spravljene v varstvu kake Marijine družbe ali krščanskega društva! Blagor posebno Dunajčankam, ki so tako dobro oskrbljene! Iskren pozdrav!

Na Dunaju je dne 18. decembra umrla v bolnišnici za neozdravljive bolnike (Haus der Barmherzigkeit) slovenska redovnica sv. Vincencija sestra Rozalija Reišp. Bila je v 57. letu svoje starosti in v 36. letu svoje redovne obljube. Bolehala je že celih deset let za neozdravljivo boleznijo, rakom. Zadnji čas je bila prednica v imenovani bolnišnici. Kako priljubljena je bila pokojnica pri cerkvenih knezih in dostojanstvenikih, priča to, da so ji na smrtno uro tukajšnji kardinal dr. Nagl sami podelili papežev blagoslov, truplo njeno pa so blagoslovili rektor iste bolnišnice, ekscelesca škof dr. H. Zschokke. — Počivaj mirno, blaga redovnica!

Miren. Praznik Brezm. Spočetja Marijinega 8. decembra 1912 je daroval v Mirnem prvo sveto mašo preč. g. Ivan Mozetič. Vsa vas je bila v zastavah ter je kazala svoje veselje; to tem bolj, ker je v kratkem času sedaj že drugega domačina kot novomašnika slavila. Govor v cerkvi je imel preč. g. dr. Andrej Pavlica. Kmalu pa se je g. novomašniku odkazalo mesto, kjer bo deloval za blagor duš. Nastavljen je v Črničah za kaplana. Njegov prednik istotam, č. g. Belè, pa je prestavljen v Podmelec.

V Kanalu je bila 8. decembra 1912 lepa slovesnost. Bila je blagoslovljena zastava dekliske Marijine družbe. Zastava je prav krasna in je delo bratovščine vednega češčenja v Gorici. Slavnosten govor je imel č. p. Vincencij Kunstelj s Kostanjevice pri Gorici. Udeležba je bila pri veselici, s katero so zaključili popoldan cerkveno slovesnost, tolika, da so mnogi odšli, ker ni bilo prostora. Ta dan ostane v trajnem spominu Marijini družbi. Veselo naprej!

Lep zgled. V Gorici biva visoka mlada gospa, vnukinja našega cesarja, poročena z dragonskim nadporočnikom grofom Waldburg. Visoka gospa se vsak dan udeležuje sv. maše na Travniku ter ob nedeljah prejema z zgledno pobožnostjo sv. zakramente. Na praznik Brezmadežnega Spočetja Device Marije pa je visoka dvojica skupno pristopila k sv. obhajilu sredi drugega preprostega ljudstva, ki je bilo ginjeno nad tem zgledom verske gorečnosti in pobožnosti. Dal Bog, da bi ta zgled pripeljal še mnoge in tudi iz višjih slojev k sv. obhajilu!

Novo društvo se je ustanovilo v Gorici, ki ima namen, ob nedeljah in praznikih dajati slovenski šolski mladini nedolžno zabavo in poduk, jo razvedriti, a tudi vsejati kali čednostnega poštenega življenja. Že zdavnej je bila živa potreba, obvarovati od starišev premalo nadzirano mladino, ki se zlasti ob imenovanih dnevih kaj rada potika in potepa okoli kinematografov in drugih sličnih mladini nevarnih krajev. Z veseljem pozdravljamo novo društvo in mu želimo obilo blagoslova iz nebes.

Adventna spoved v Barki pri Divači dozdej nekaj nenavadnega. Poizkusili smo s tridnevno pred četrto adventno nedeljo. Sijajen uspeh! Vsa duhovnja je pristopila k mizi Gospodovi. Voditelj č. p. Emilijan svetogorski nas je v nemal za pogosto sv. obhajilo, bodril h skromnosti in treznosti, svaril pred plesom in čitanjem slabih listov. V trajnem spominu nam ostane zlasti kvaterna nedelja z evharistično slavnostjo in procesijo, ko so posamezni stanovi tekmovali med sabo, kdo bo lepše popeval pred cel dan izpostavljenim Kraljem vseh vekov.

Iz Tržiča. Versko življenje se je, hvala Bogu, tudi v minolem letu lepo razvijalo. Imeli smo 40 tiseč obhajil, za 9000 več nego v letu 1911. —

Tretji red šteje blizu 200 udov. Vsako zadnjo nedeljo v mesecu imamo shod. Prvo adventno nedeljo so tretjeredniki pred p. superiorjem z Breziz storili obljubo. — Dobili smo novo Marijino družbo za žene, ki šteje 140 članic, katere je slovesno sprejel mil. g. generalni vikar Flis iz Ljubljane v novembru minolega leta. Vsako drugo nedeljo se zbirajo k shodu. — Gg. kateheta sta ustanovila Marijin vrtec za dečke in deklice, ki šteje nad 200 Marijinih častilcev in častilk, ki pridno prejemajo sv. zakramente. — Katoliško časopisje je zelo razširjeno po fari. Vsako nedeljo se pri nas pokupi blizu 200 »Slovencev«, »Domoljubov« je nad 150, »Bogoljubov« tudi, »Glasnikov« blizu 200, »Gorenjcev« nad 20, »Naše Moči« 50. — Seveda tudi sovražnik ne miruje, zlasti socialna demokracija hoče v svoje brezverske zanjke izpeljati delavstvo, kar se ji pa, če Bog da, ne bo posrečilo. — Tudi cerkev je dobila marsikaj novega, n. pr. nova vrata, popravile so se orgle, obrnili zvonovi, prezlatila monštranca i. dr. — Letos bomo od 23. februarja do 2. marca obhajali sveti misijon; 4. maja pa imeli sv. birmo.

V Črničah smo obhajali sv. misijon. Imeli smo vsak dan po tri pridige, ena stanovska in dve za vse ljudi. Potreben je bil sveti misijon v današnjih dneh posebno mladini; potreben tudi starišem, ki puščajo svoje otroke v slaba društva. Obhajali smo misijon slovesno; pridno so ljudje poslušali pridige, tudi sv. zakramente so prejeli v obilnem številu. Sv. obhajil je bilo 2700. Dne 8. decembra smo imeli sklep. Bilo je cel dan izpostavljeno Najsvetejše. Zvečer je bil blagoslovljen misijonski križ. Po pridigi je bila slovesna procesija z Najsvetejšim. Mnogo lučic je gorelo v čast kralju vseh kraljev. Na novo leto nas je zapustil č. g. kaplan Venceslav Belè. Težko smo se poslovili od njega, ki je tako zelo skrbel za naš dušni in telesni blagor. Bog mu bodi plačnik za njegovo delo. In ti mladina v Podmelcu, okleni se ga udano!

Sv. Jurij ob Ščavnici. Gibljemo se sicer po malem, toda vztrajno. Imamo tudi nekaj abstinentov, ki pa so žal zelo boječi in si ne upajo na dan. Tem kličemo: pogumno na agitacijo, da se bo število abstinentov množilo! — Dekliška zveza si je 12. maja 1912 ustanovila cvetlični odsek. Nepozabljiv pa nam ostane dan 4. avgusta 1912. Takrat so pokazali farani svojo udanost in spoštovanje do mnogozasluznega g. župnika, duh. svetnika Ivana Kunce. Obhajali so štiridesetletnico mašništva in petindvajsetletnico župnikovanja. Vlč. gospod dekan Jurkovič so v cerkvenem govoru opisali dolžnosti duhovnika in nekatere zasluge slavljenčeve. Cvetlični odsek in sploh mladina je lepo okrasila cerkev in župnišče ter vhod od župnišča do cerkve s slavoloki in venci. Družbenice so bile belo oblečene in

ovenčane. Veteransko in gasilno društvo je na predvečer priredilo krasno bakljado. Pevsko društvo jim je častitalo s petjem. Marijina družba je po možnosti sprejela in darovala sv. obhajilo za slavljenca.

Moravče. Od 13. do 23. decembra smo imeli sveti misijon, ki je bil ves čas dobro obiskan. Vodili so ga čč. gg. jezuitje iz Ljubljane. Krasni govori ne bodo pozabljeni, trud misijonarjev ne bo zastonj. Vidi se to iz tega, ker ljudstvo pridno prejema sv. zakramente, v precejšnjem številu vsak dan. Tudi misel o abstinenci gre na dan. Marijina družba skrbi, da se v prostih nedeljah glasno moli v cerkvi pol ure. Ob misijonu je spovedovalo skoraj zmirom po sedem spovednikov. Tudi prevz. gospod knezoškof so prav pridno spovedovali. Vse dni je bil obhajilna miza kar oblegana. Obhajanih je bilo 7500. Bog daj, da bi v dobrem stanovitni ostali! Moravčani in Moravčanke, pokažite dobro voljo in naročite si prelepi list »Bogoljub«!

Visoko nad Kranjem. V naši prijazni in lepi podružni cerkvi je bilo v letu 1912. 126 svetih maš, in sicer: iz Šenčurja 90, iz Olševka 26, iz Predoselj 9, iz Vogel 1. Predvsem se imamo zahvaliti Bogu, obenem pa našim čč. gospodom, da tako radi prihajajo se poklonit Mariji. In želimo, da bi verniki še nadalje ohranili zaupanje do žalostne Matere božje.

**Vsa dekleta, ki pridejo v
Trst, naj se oglašé v poselskem
društvu sv. Marte
Via S. Francesco 15.**

Marijine družbe.

Abstinenca v vipavski dekaniji v Marijinih družbah: 1. Vipava: I. stop. 19, II. stop. 21; 2. Budanje: I. stop. 4, II. stop. 31; 3. Podraga: I. stop. 4, II. stop. 10; 4. Podkraj: I. stop. 10, II. stop. —; 5. Šturije: I. stop. 35, II. stop. 64; 6. Ustje: I. stop. 1, II. stop. 10; 7. Vrhpolje: I. stop. 7, II. stop. —.

New-York. Leto 1912. nam je prineslo veliko veselja, pa tudi žalosti. Vesela novica je, da smo zdaj v verskem oziru za stalno preskrbljeni. Zahvaliti se moramo v prvi vrsti preč. provincijalu očetov frančiškanov v Ljubljani, da so ustanovili samostan v Brooklinu, ki je del velikega New-Yorka, in tako zagotovili, da imamo Slovenci svojega duhovnika. Cerkve svoje res še nimamo in je tudi še kmalu ne bomo imeli, ker nas je deloma še malo, deloma pa manjka požrtvovalnosti. Hodimo v nemško cerkev, kar nam dovoljuje Slovincem zelo naklonjeni župnik Nagel-

eisen. V Ameriki imamo šest cerkvenih zapovedi, zadnja se glasi: Podpiraj cerkev po svoji moči! Kdor za cerkev nič ne dá, se tu ne prišteva h katoličanom. Naši ljudje še niso vajeni za cerkev plačevati, ker mislijo, da je tukaj kakor doma. Toda cerkev in duhovščina ne dobi tu od države nobene podpore, zato jih morajo podpirati katoličani. Zdaj je pri nas upati, da bodo naši rojaki, zlasti pa dekliška družba, svojo dolžnost storili. Marijina družba ima vsak mesec skupno obhajilo in popoldne zborovanje. Po večini se pridno udeležujejo obojega, vendar pa je nekaj tudi prelenih, da bi prišle k društvenim shodom. Take tudi doma najbrže niso bile dosti prida. Nekatere pa pridejo sem, ne da bi si doma prej preskrbele naslov na našega duhovnika in mu pisale, da bi jih prišel obiskat in povabit. New-York je velikansko mesto, in kdor nima naslova ali znancev, bo prav težko našel našo cerkev. Nekaj deklet se je že čisto zgubilo. Velika večina pa je prav vzornih. Naš preč. voditelj so skrajno potrpežljivi; le če se ne da več pomagati, tedaj zaropotajo in izbacnejo tako garjevo ovco iz družbe. Ena iz osilniške fare je civilno poročena z nekim protestantom. Še marsikaj bi rada potožila, pa bodi to dovolj, zapisala pa sem, da bodo druge bolj previdne in pametne. — Kakor vsako leto, tako smo tudi letos imele pred praznikom Brezmadežnega Spočetja tridnevnicu, katero so dekleta pridno obiskavale. Na praznik pa smo imele skupno sv. obhajilo, katerega so se družbenice v veliko veselje našega voditelja skoro polnoštevilno udeležile. Popoldne smo pa imele zaključek tridnevnic s krasnim nagovorom, procesijo, petimi litanijami, slovesno obljubo in sprejemom novih članic. Lepo je bilo videti pri procesiji naše male amerikanske slovenske deklice v belo oblečene. Dal Bog, da bi zavladal med nami duh sloge, dal Bog naši naselbini požrtvovalnosti in ljubezni do cerkve!

Celje. Dekliška Marijina družba je imela koncem leta 1912. 403 članice. V celjski župniji jih je 337, po raznih mestih jih služi 66. Nanovo je bilo sprejetih 36, izključene so bile 4, drugam jih je odšlo 15, omožilo se jih je 6, v samostan so šle 4, v druge družbe jih je prestopilo 5, umrla je 1. Družbino predstojništvo ima prednico, 2 pomočnici, 18 svetovalek in tajnico. Imelo je 12 sej, vsako četrto nedeljo v mescu; vsako tretjo nedeljo v mescu je bil shod. Dne 20. julija se je slovesno obhajala družbina desetletnica, najprej v cerkvi, potem pa še zunaj cerkve v veliki dvorani. Dne 21. julija je bil romarski izlet na Bled in Brezje. — Družba ima 4 odseke, namreč: evharistični, pevski, časniški in dobrodelni. Evharistični odsek skrbi za to, da gredo vse družbine članice mesečno vsaj enkrat k spovedi in sv. obhajilu. Radi kontrole mora oddati

vsaka članica mesečno poseben spovedni listek spovedniku. Ta odsek je tudi skrbel, da je bila vsako drugo nedeljo v mescu in vsak četrtek zjutraj molitvena ura in da se je družba v velikem številu udeležila procesij na veliko soboto in na Telovo. — Pevski odsek ima svoje vaje pri žolskih sestrah in poje pri družbenih pobožnostih in prireditvah. Zasluga časniškega odseka je, da se je naročilo v župniji okoli 100 »Bogoljubov« in mnogo drugih časnikov. Dobrodelni odsek je med drugim naredil zastoj obleko za vse otroke, kateri so bili obdarovani pri božičnici kat. podpornega društva v Celju.

Št. Jakob v Rožu. Izvanredno lep dan za M. D. je bil praznik 8. decembra, na katerega smo se pripravljale z devetdnevnico. Kakor vsako leto, smo tudi lansko leto obhajali glavni praznik bolj slovesno. Zjutraj smo imele skupno sveto obhajilo, pri katerem je obstopilo oltar 12 družbenic z venci ter z gorečimi svečami. Popoldan pete litanije, nagovor, nato slovesen sprejem v M. D. 3 kandidatinj. Po cerkveni slovesnosti nam je prednica v družbeni sobi poročala o družbinem delovanju, nato smo se še razgovarjale o vsem potrebnem v družbi. Sklenile smo tudi, da se ustanovi knjižnica, toda samo za M. D. Družba šteje zdaj 68 udov, 4 kandidatnje. V preteklem letu smo imele 9 navadnih shodov, 2 glavna in 1 skupen shod vseh koroških Marijinih družb v Št. Janžu. Uprizorile smo dve igri: »Svoje glavna Minka« in »Junaške Blejke«, katerih vstopnina se je porabila v dobre namene. Odseki, kateri so bili naznanjeni v 7. številki leta 1912., pridno delujejo. Dne 17. novembra je umrla družbenica Ana Otovic, katera se priporoča v molitev.

Iz Godoviča. Dne 15. decembra 1912 je umrl moj sorodnik gospod Ivan Možina, župnik v Godoviču. Ob bridki izgubi blažega sorodnika so mi stale, res kot prave Marijine hčere, naše Marijine hčere s tolažili na strani. Dobremu gospodu župniku, kot ustanovitelju Marijine družbe v Godoviču, so izkazale vso hvaležnost. Trudile so se pozno v noč, da so spletle ranjkemu ličen venec, da so ga položile kot zadnji znak hvaležnosti na krsto. — Pokojni gospod je želel, da se njegovo truplo prepelje v Idrijo k počitku, in naše vrle Marijine hčerke se niso ustrašile slabega vremena; ampak so že proti večeru spremenjale dobrega voditelja k večnemu počitku. Za vso požrtvovalnost se jim iskreno zahvaljuje Marija Otrin, sestrična.

Postojna. Naša Marijina družba sicer ni bogve kako močna, a vendar lahko morda ravno zato ponosno trdimo o njej, da vredno vrši svojo nalogo. Zdi se celo, da se je v njenih članicah vnel nov ogenj in novo navdušenje. To se bo pokazalo posebno v delovanju v poživiljenih odsekih. Posebno bi bilo želeli, da bi se članice toplo zavzele za obhajilni in za izselniški odsek. Sicer

je pogostno sv. obhajilo pri nas že lepo v navadi, toda ravno Marijine hčere bi morda tudi lahko še kaj več storile. Da je izselniški odsek v naši družbi bolj potreben, nego sploh kje, je brez dvoma, saj smo v neposredni bližini Reke in Trsta. Dekleta, ki jih tira boj za ljubi kruh semintja, so našle in bodo našle tudi v naši družbi blagodejno zavetišče. Zato pa morate članice blagotno vplivati nanje in jih prijateljsko privabiti. S tem storite apostolsko delo, ki ga bo Marija bogato poplačala. — Morda malokatera družba se more ponašati s tako ubranim petjem kakor naša. Vsa čast in priznanje požrtvovalnemu gosp. pevovodju! — Dne 13. decembra je spremila naša družba z zastavo in venci k večnemu počitku rajno Ivano Ivančič iz Stare vasi pri Postojni. To je bil spreved, ki je privabil solze v oči. Z ganljivim petjem so se poslovile družbenice od svoje sestre, ki je umrla kot edina hči v cvetu mladosti, stara devetnajst let. Bila je vzorna družabnica, ki ni vedela, kaj je svet. Zato jo je vzela Marija k sebi v nebesa.

Ribno pri Bledu. Prvo adventno nedeljo so nas počastili s svojim pohodom naš iskreno ljubljani in skrbni nadpastir, presvitli gospod knezoškof. Neumorno so spovedovali, goreče pridigovali ter opominjali mnogobrojne poslušalce k izpolnjevanju krščanskih in stanovskih dolžnosti ter opravili sv. mašo z obilno asistenco sosednjih gospodov duhovnikov.

Kanal. Kakor je že bilo naznanjeno v »Bogoljubu«, se je blagoslovila pri nas dekliška Marijina zastava dne 8. decembra, praznik Brezmadežne. Na lepo slovesnost smo se pripravljali z devetdnevnico. Med vsem tem časom so Marijini otroci v obilnem številu pristopali k mizi božji. Na praznik Brezmadežne pa je bilo skupno sv. obhajilo. Nebroj drugega ljudstva je ta dan prejelo sv. zakramente. Popoldne pa je bila zastava Marijina slovesno blagoslovljena. Cerkev je bila lepo ozaljšana kroginkrog z zelenim cvetličnim vencem. V prelepem govoru je p. Vincenc Kunstelj iz frančiškanskega reda v Gorici orisal in popisal pomen in namen Marijine zastave. Vsak kotiček v cerkvi je bil zaseden. Zastava je jako lepa, dragocena, morda najlepša na Goriskem. Kumica je bila odlična gospodična Matilda Ravnik, katera je bila prva prednica in duša Marijine družbe v Kanalu, pa se je posvetila službi bolnikov, stopila je v samostan k usmiljenkam, pa po božji previdnosti prišla na dom streč bolnemu očetu. Ona je zabila prvi žrebelj, proseč božjega blagoslova in varstva Brezmadežne na Marijino družbo. Vsa lepa slovesnost se je končala s primerno veselico, katero so napravile Marijine družabnice v župnišču. Tisti dan jih je bilo sprejetih nanovo 18 deklet v Marijino družbo. Misijonski odsek je nabral 26 K 50 vin.

Dovje. Na praznik Brezmadežne smo imeli slovesni sprejem v Marijino družbo; sprejetih je bilo 9 deklet. Imeli so govor in sprejem domači voditelj, č. g. Francišek Pečarič. Naša Marijina družba, čeravno jih je preteklo leto nekaj odpadlo, kljub temu raste in se razcvita. Pri deblu naše družbe je pognala mladika, katera jo je tudi na praznik Brezmadežne pri slovesnem sprejemu krasila. Namreč ob strani Marijine družbe je bil pričujoč Vrtec Marijin, katerega smo ravnokar ustanovili in šteje precejšnje število deklic in tudi nekaj dečkov. To leto je bilo za našo družbo blagoslovljeno. Imamo tudi v družbi več odsekov, letos smo ustanovili odsek sv. Cirila in Metoda. Imamo redno mesečne shode z govorom. Družabnice v obilnem številu vsak dan prejemajo sv. obhajilo. Imamo tudi odsek vsakdanjega zadostilnega sv. obhajila. Molimo tudi skupno glasno v cerkvi po sv. maši vsak dan molitev za razširjanje pobožnosti vsakdanjega sv. obhajila, ravnokar molimo tudi pred vsakim shodom molitev za dobre duhovnike, katero je enkrat »Bogoljub« prinesel in priporočal. Ne pišem zato, da bi se hvalila, ampak priporočam, kjer jih še ne molite. Tudi od zdaj znanprej bodemo prejemale ali darovale vsako četrletje eno skupno sv. obhajilo za vse umrle sestre, duhovnike, zlasti za voditelje Marijinih družb.

Idrija. Mladeniška Marijina družba je bila pri nas ustanovljena 25. marca leta 1908. in šteje 36 udov. Dne 8. decembra 1912 je bilo sprejetih 6 novih udov. Nekateri prav zgledno žive, prizadevajo si živeti po krščanskih načelih in posod braniti in zagovarjati resnice svete vere. Prejemajo tudi večkrat v mescu sv. zakramente. Pred štirimi mesci smo ustanovili Marijin vrtec. Pristopilo je že 130 dečkov; vodijo ga č. gosp. kaplan, pomagamo jim tudi odborniki. Vsako nedeljo ob pol 2. imajo kratek sestanek v družbeni sobi, ki se ga z veseljem udeležujejo. Najprvo se opomnijo, če so spolnovali pravila Marijinega vrtca in potem je sprejem novih udov pred Marijinim oltarčkom, kjer obljubijo živeti po pravilih, in nato se posvete Mamki božji. Dalje se jim zabavno in ljubko pripoveduje o zgledih bogoljubnih otrok, kar zelo z zanimanjem poslušajo. Z veseljem moram reči, da so v tem kratkem času, ko so v Marijinem vrtcu, veliko bolj pridni in ubogljivi, tudi v cerkvi se lepše obnašajo; seveda je bilo treba od začetka ž njimi imeti malo potrpljenja. Ljudstvo, ki vidi lepe sadove, je vse naklonjeno naši družbi.

Príhova. Kdor ima mladino, ima bodočnost. Zato smo začele v Marijin vrtec zbirati dvanajstletno mladino in jo s pomočjo sv. zakramentov, shodov itd. izobraževati. Za prvi shod dne 6. t. m. nam je naš dober faran iz Pobrža napravil v posojilnični sobi krasne jaslice. Po nagovoru in posvetitvi je flavtni duet zakrožil »Sveto noč«

in »Marija, naša ljuba mati«. Sledila je lepa povest in par ugank. Vladalo je splošno veselje. Težko že čakajo udeleženci prihodnjega shoda.

Iz Ribnice. Umrla je članica Marijine družbe Marija Francel, stara 20 let, zelo pridna in resna dekle. Že druga v teku enega mesca. — Pri nas pridno ustanovljamo odseke (olepševalni, misijonski, časopisni, evharistični). Imeli smo tudi duhovne vaje. — Nedavno smo igrale igro »Večna mladost in večna lepota«, ki je prav dobro uspela in zelo ugajala.

Otalež pri Idriji (Goriško). Ko smo lansko leto obhajali pri nas sv. misijon, nas je preč. o. Benvenut Winkler pri stanovskem govoru za dekleta navduševal za Marijino družbo. Njegova beseda je padla na rodovitna tla; kajti hitro se nas je mnogo zglasilo, z namenom, da bi se posvetile nebeški Kraljici. Ko smo se pri šestih pripravljavnih shodih natančneje poučile o M. D. in se zanjo primerno pripravile, bila je nedelja, 22. decembra 1912, določena za ustanovitev. Slovesen sprejem 45 deklet v M. D. je izvršil preč. g. katehet Oswald iz Idrije, ki nam je v sprejemnem govoru slikal srečo Marijine hčere in nas vspodbujal k vztrajnosti v dobrem. Ovrigel je pa obenem tudi vse ugovore proti M. D., kateri so bili nekateri farani spočetka zelo nasprotni, čes, čemu ta novotarija! Tako poučeni so sedaj drugačnega mnenja; in zanimanje za M. D. je tako živahno, da se dekleta, ki so nas do sedaj gledale le od daleč, že zglašajo za prihodnji sprejem. Marijine hčere! Zavedajmo se svoje važne naloge, ki je lastno posvečenje in apostolsko delovanje v domači fari!

Pilštanj. Naša Marijina družba je obhajala 8. decembra 1912 triletnico ustanovitve. In ker je bilo ravno na mlado nedeljo, se je procesije pred večernicami udeležila skoro vsa Marijina družba z družbenimi znaki in zastavo. Potem je bilo po vspodbudnem in ganljivem govoru preč. g. duh. voditelja slovesno sprejetih 21 kandidatinj. Zdaj nas je 196; skupno z mladeniči 230 Marijinih otrok. — Pogostno sv. obhajilo se je pri nas močno razširilo. Posebno veliko število Marijinih otrok pristopi vsak dan k mizi Gospodovi. Nauke imamo redno vsak mesec pred družbenim oltarjem Brezmadežne.

Iz Velikih Lašč. Medtem ko vse toži o škodi, ki jo povzroča balkanska vojska, se v naši fari kažejo — dobre posledice boja za križ in svobodo. Naša dekliška M. D., ki je pred kratkim ustanovila misijonski odsek, si je izbrala Balkan za svoje misijonsko polje in se zavzela za ideje in naloge apostolstva sv. Cirila in Metoda pod zavetjem preblažene Device Marije. Na praznik družbine patrona, 8. decembra, so pokazale dekleta res dejansko ljubezen do svete Bogorodice s tem, da so nabrale 453 novih udov apostolstva in 112 K prispevkov za apostolstvo. Res, času

in namenu družbe primeren način češčenja Matere božje: kot priprava na glavni praznik — agitacija za apostolstvo pod zavetjem preblažene Device Marije! in kot darilo za god svoji Zavetnici — prispevki za misijone med vzhodnimi brati! To veselo dejstvo, ki je ne mala čast za dekleta Marijine družbe, vzbuja upanje, da bodo tudi nadalje ostale vnete za vzvišene namene M. D. in naloge misijonskega odseka. Bomo videli!

Krašnja. Tudi pri nas se je ustanovila prepotrebna Marijina družba za dekleta. V nedeljo, 12. t. m. je bil slovesen sprejem. Popoldne ob 2. so imeli g. J. Bizjan, dekan iz Moravč, krasen govor, ki je globoko vplival na vse župljane in posebno na Marijino družbo. Nato so ob azistenci g. Fr. Goloba, kaplana iz Moravč, in domačega gospoda župnika izvršili obred sprejema. Z veseljem in neustrašeno je pristopilo 40 deklet k obhajalni mizi, da sprejmejo Marijine svetinje. Naj to veselje in ta pogum ostane vedno v njih srcih in naj privabi njihov zgled vsa poštena dekleta krašenske župnije v Marijino družbo!

Iz Podlike pri Vrhnikih. S prav dobrim uspehom so dekleta naše M. D. uprizorile na novega leta dan Silvin Sardenkovo igro: Mater dolorosa. Ustanovili smo pa tudi treznostni odsek, v katerega je vstopilo več deklet v I. in II. stopinjo. Naša Marijina družba glede dela gotovo ni zadnja, mnogo deklet z veseljem žrtvuje veliko časa, če je treba kaj napraviti za kako dobro stvar, le nekaj članic je, katere vsled svojega lahkomišelnega življenja nikakor niso vredne biti v Marijini družbi. (Zakaj se ne napravi red? Ur.) Upamo, da naš opomin kaj zaleže, če ne, bomo začeli družbo čistiti; bi bila pač škoda, da bi morale splošno dobre in zelo vnete dekleta zaradi par nevrednih tovarišic trpeti na svojem ugledu. — Naročeni smo na več »Bogoljubov«, pa tudi »Zlato dobro« naj bero vse članice, da se tudi naša armada za Sveto vojsko kmalu pomnoži.

Črnomelj. 6., 7. in 8. decembra smo imeli duhovne vaje za dekleta Marijine družbe. Vodil jih je P. Avguštin O. C. iz Zatičine, kateri je v poljudni in v srce segajoči besedi vspodbujal dekleta za lepo in dobro, kazal slabe strani strasti, odvrčeval od plesa in slabih priložnosti. O njegovih govorih se sliši le ena hvala. Bog daj, da bi tudi sad obrodili! Obhajil je bilo okoli 1000.

Batuje-Selo (Goriško). Lansko leto se je ustanovil pri nas »Marijin vrtec«, kateri se je lepo razvijal in se še razvija. Sedaj šteje 55 deklic in 41 dečkov. Dne 27. oktobra m. l. se je že ustanovila dekliška Marijina družba in istega dne je bil slovesen sprejem, katerega je izvršil preč. g. dr. Ignacij Kobal, vneti pospeševalec Marijinih družb na Goriškem. Pristopilo je 28 deklet. Za ustanovitev imajo mnogo zaslug preč. patri od Sv. Kri-

ža, zlasti preč. p. Bonaventura. V družbo je pristopilo več deklic iz »vrtca«. — Snuje se tudi mladeniška Marijina družba, in upanje je, da se kmalu ustanovi, ker vrtec raste, iz katerega postanejo dečki udje družbe.

Vipava. Sprejem novih članic v M. D., ki je bil 15. decembra, se je prav slovesno obhajal. Zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo, popoldne vhod v cerkev z zastavo, nato slavnostni govor, obnovitev posvečenja, sprejem, pete litanije Matere božje in blagoslov. V družbeni sobi pa se je vršila mala slavnost, pri kateri so novosprejete in mlajše članice kot pozdrav Brezmadežni uprizorile primerni igrokaz »Kraljica devic«. Sledila je vesela zabava, razvrščena v petje in deklamacije. Okrepčevali smo se le z abstinenco. — 21. oktobra se je poročila večletna članica gđc. Fanči Silvestrova, voditeljica Marijinega vrtca. Svojo poroko je obhajala s sv. mašo, pri kateri so ji sestre pele in skupno z njo pristopile k sv. obhajilu. Bila je vzorna mladenka, ki je svoja mladostna leta preživela v Marijini službi tako lepo, da je res čast delala svoji nebeški Materi. Zato ji je pa tudi Marija v novem stanu podelila zadovoljnost in srečo.

Leskovec pri Ptujih. Imamo zimo, a v naših mladih srcih je pomlad. Od lepe pomladi je odvisno dobro leto, od lepe mladosti pa srečno časno in večno življenje. In to želimo vsi Marijini otroci. Zato si po želji Marijini, po želji svojega dušnega pastirja pridno ogrevamo svoja mlada srca s skupnimi sv. obhajili. Pomlad v naših srcih pa naj v veliki meri pospešuje tudi »Bogoljub«, ki je letos dobil 20 novih naročnic. In tako se bo naselila pomlad tudi v starejša srca, ki so se že začela ogrevati za Marijo. Zakaj, naše matere nočejo zaostajati za svojimi sinovi in hčerami! Če niso imele priložnosti, da bi mogle biti hčerke Marijine kot mladenke, hočejo postati kot zakonske žene. V kratkem se jim izpolni srčna želja z ustanovitvijo Marijine družbe za žene.

Budanje. Dragi »Bogoljub«, letos bodeš prihajal v 80 izvodih v našo občino. Ni sicer preveč, kajti v nekaterih krajih te še bolj cenijo, a če pomisliš, da si bil pred nekaj leti še nepoznan, si že lahko ponosen sedaj. Pa poglejmo, kaj delamo pri nas! Naša M. D. je obhajala dne 8. decembra svojo desetletnico; mnogo lepega se je v teh desetih letih zgodilo, a tudi grajevrednega ni manjkalo. Družba sedaj dobro procvita. Kako delujejo odseki? Imamo treznostni odsek, nekaj je popolnih abinentk, vse druge družbenice so v drugi stopinji Svete vojske. Olepševalni odsek skrbi posebno mesca majnika za Marijin oltar, a tudi drugače prinaša cvetja v hišo božjo. Za vsakdanje sv. obhajilo skrbi družba, da vsak dan določene pristopajo k mizi Gospodovi. Pevski odsek pri vsaki priložnosti vrši

svojo dolžnost. Vsako nedeljo in praznik se zberemo družbenice v društveni sobi, kjer kaj beremo, pojemo ali se kaj koristnega pogovorimo. Štejemo se srečne, imenovati se hčere Marijine. Še je veliko dobrih deklet izven družbe; tem pa kličemo in jih vabimo: pridružite se nam in ne bo vam žal trenutka, ko ste postale Mariji zveste! Od 1. do 8. decembra 1912 smo obhajali pri nas sv. misijon. Vodili so ga čč. gg. lazaristi. Cerkev je bila vedno polna vernih poslušalcev, ki so zvesto sledili govornikovim besedam. Nekaj krasnega je bila sklepna procesija, ki jo je vodil prečastiti g. dekan, in pa sklepna pridiga. Sedaj se sliši, da se snuje tudi mladeniška Marijina družba. Mladenci, le korajžo! Sledite Marijinim hčeram in štejte si v čast imenovati se sinovi Marijini!

Iz Podzemlja. Naša komaj eno leto obstoječa mladeniška Marijina družba je začela dobro napredovati. Ustanovili smo dva najvažnejša in najpotrebnejša odseka, in sicer: Prvi je evharistični odsek za pogosto sv. obhajilo, drugi pa abstinenčni odsek. Upamo, da bosta ta dva odseka življenje v naši družbi popolnoma prenovila in povzdignila. Bog daj obilo uspeha!

Iz šenčurja pri Kranju. Tudi pri nas smo imeli tridnevno evharistično slavnost, in sicer: 6., 7. in 8. decembra. Na praznik Brezmadežne je bil sklep. Na isti praznik sta imeli obe M. D., mladeniška in dekleška, skupno sv. obhajilo. V naši dekleški M. D. je še precej nerodnosti in smeti, koje bi bilo dobro odstraniti. Star pregovor pravi: boljše malo, in to dobro, kakor mnogo in tisto slabo. — Za božične praznike je dobila naša cerkev krasne nove jaslice po zaslugi gospoda kaplana.

št. Lipš pri Dobrlivasi. Jubilejna slavnost petletnega obstanka Marijine družbe v št. Lipšu se je na novega leta dan obhajala z nenavadnim sijajem. Marijine hčerke so ta dan hotele pred svetom pokazati, da se znajo šibka dekleta pod zastavo nebeške Kraljice vojskovati proti strastem sedanjega časa. Veliko so pretrpele zasramovanja in natolcevanja, toda današnji jubilejni dan jim je prinesel obilno zadoščenja in rajskega veselja. Vzorna prednica je povabila tudi sosedne Marijine hčere iz Globasnice, da se iste, ker so šele začele svoje blagonosno delovanje, navdušijo pri tako ganljivi slavnosti. Ob 1. uri so se začele zbirati Marijine družice v okusno okinčani sobani. Ob pol dveh popoldne se je začel pomikati sprevod proti cerkvi; na poti sta dva lična mlaja, držeča napis: »Petletnica Marijine družbe v št. Lipšu«, pozdravljala zmagonosne neustrašene sestre in dva spremljajoča duhovnika. V cerkvi se med radostnim popevanjem na čast nebeški Materi pred bogato okinčanim oltarjem nebeške zaščitnice ta shod ustavi in pričakuje iz ust povabljenega gospoda

župnika dr. Arnejca bodrilnih, vznešenih besed. Vsaka družica je gotovo hvaležna skrbni prednici za to slavnost. Bodi njej in preč. gosp. dr. Arnejcu iskrena hvala! Da bi se Marijina družba pri drugi petletnici ravno tako zgledno obnesla kakor sedaj, ji iz globočin srca želi njen voditelj št. S.

V Senožeah je priredila Marijina družba deklet na sv. Treh kraljev dan veselico v novi dvorani s. k. izobraževalnega društva. Dekleta so igrale igro »Najdena hči« v zadovoljnost vseh. Kljub temu, da je bila večina igralk prvokrat na odru, so nastopale zamozavestno; izgovarjanje je bilo pravilno in dovolj glasno za vse gledalce, kar jamči, da je dvorana pravilno zidana. Dekleta se pripravljajo zopet za novo igro, ker imamo pozimi čas in veselje. Naša zabava je petje in igre, ki blažé srce in nam dajo pouka. Le eno reč pogršamo še na našem odru, namreč novih kulis. Za silo smo postavili stare kulise, dokler si ne omislimo novih.

Spominjajte se umrlih soster:

Elizabeta Tomažević, 27. decembra v Kamni gorici.

Jožefa Majcen v Mokronogu.

Marija Cimperman, 23. decembra na Robu.

Marija Virgiš, 19. decembra v Nazaretu, štajarsko.

Marija Kavčič, 14. decembra pri Sv. Joštu nad Vrhniko.

Helena Jambrovič, 22. februarja, Alojzija Goršič, 12. septembra, Elizabeta Bedjančič, 25. decembra in Elizabeta Bedo, 11. januarja, vse v Središču na štajarskem.

Dobre knjige.

Tolažba dušam v vicah. Priredil župnik Fr. Bleiweis. Cena z rdečo obrezo 1 K 20 h, z zlato obrezo 2 K, v šagrinu z zlato obrezo 2 K 60 h. — Pod tem naslovom je v zalogi »Katol. Bukvarne« izšel nov molitvenik s premišljevanji. Že naslov sam zadostno označuje, kako blag namen ima ta že davno potrebni molitvenik. Dolžni smo iz krščanske ljubezni do bližnjega pomagati vernim dušam v vicah, kajti ljubezen do bližnjega ne neha s smrtjo. Od rajске družbe izvoljenih obrača sv. Cerkev naš pogled k ubogim dušam v vicah. »Usmilite se me, vsaj vi, prijatelji moji!« nam kličejo duše v bolečinah. Bog želi, da jim pomagamo. Stori za uboge duše v vicah, kar največ moreš! Moli zanje, udeležuj se odpustkov ter jim jih daruj in opravljaj v ta namen dobra dela! Duše ranjkih bodo za vsako pomoč nad vse hvaležne in ne bodo pozabile svojih dobrotnikov. Pomagajmo torej trpečim bratom v vicah. Bog

sam hoče, da jim pomagamo. One so lačne, so žejne, tavajo brez pomoči v tujini, so naže in so v ječi, zato vršimo nad njimi dela usmiljenja. In ob poslednji sodbi nam bodo veljale zveličalne besede Gospodove: »Kar ste storili komu teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« — »Tolažba dušam v vicah« je molitvenik, ki po pravici nosi svoje velepomembno ime in ki je namenjen predvsem koristi in blagi pomoči vernim dušam v vicah. Služi pa obenem tudi kot popoln molitvenik.

»Getzemani in Golgota«. Šola ponižnosti, pokorščine in ljubezni do smrti. Ta znani in splošno pogrešani molitvenik izide še pred začetkom letošnjega posta v novi prestavi, ki jo je oskrbel g. Fr. Steržaj. Molitvenik založi »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani in bo znašala cena za lepo opremljeno knjigo z rdečo obrezo okoli 2 K 80 h. — Ta molitvenik ima krasna premišljevanja o trpljenju Gospodovem, zato se je tako priljubil in udomačil med slovenskim ljudstvom, da je bilo popraševanje po njem, odkar je pošla stara Volčičeva izdaja, vedno večje. Na vseobčo željo izide torej ta molitvenik, ki ima res krasno vsebino, v novem na podlagi izvirnika posebej prirejenem natisu. Velika prednost nove izdaje je tudi priročna zunanja oblika in izbrana oprema, s katero se bo odlikoval ta molitvenik pred tovrstnimi knjigami.

Marija Kraljica src. Nauk blaženega Ludovika Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Cena 1 K 60 vin., šagr in zlata obreza 2 K 40 vin. — Kakor slišimo, se naroča ta knjižica s štajarskega v večjih množinah; na Kranjskem in v drugih deželah se je pa malo speča. Ker je pa spoznanje te pobožnosti zelo koristno in potrebno in ker se moramo zelo varovati napačne pobožnosti, spominjamo s tem še enkrat na to zlato knjigo, ki se lahko rabi tudi kot navaden molitvenik. Dobi se v »Katoliški Bukvarni« v Ljubljani.

Slovenska sv. maša v čast sv. Frančiška Serafinskega, za mešani zbor zložil Franc Gerbič, založila »Katoliška Bukvarna« v Ljubljani. Part. 1 K 80 vin., glasovi po 20 vin. — Gosp. Gerbič se vedno ozira pri svojih skladbah na pevske razmere, zlasti po deželi. Zato komponira priprosto, melodijozno in lahko. Melodije njegovih skladb prihajajo iz srca in gredo k srcu. Njegove pesmi lahko vsak zbor proizvaja z užitek brez vsakih težkoč.

Pohodi Isusu Kristu v presv. oltarskom zakramentu i bl. Dj. Mariji i druge razne molitve. Napisao sv. Alfonso Marija Liguori. S talijanskoga preveo dr. Mirko Boić. Izdao zbor duh. mladeži zagrebačke. Cijena v koži vezanom 2 K, v imitaciji kože 1 K 60 vin., v platno z zlato obrezo 1 K 40 vin., v samo platno 1 K 10 vin.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Posvečevanje nedelj in praznikov in npravne razmere v neki duhovnjiji. — Mlad duhovnik, ki boleha za srčno hibo. — Neka Marijina hči iz C. v hudih dušnih bridkostih in dvomih. — Janez S—c v veliki dušni in telesni stiski. — Neka oseba, da bi bila rešena iz stiske in nadloge. — Neka Marijina hči v neki važni zadevi. — Neka družbenica priporoča v molitev svojo pokojno rodbino. — Dve bolnici. — Članica Marijine družbe v neki posebni zadevi. — Neka Marijina hči za stanovitnost, čistost in zmagó v skušnjavah. — Neka deklica za srečno izvolitev pravega stanú. — Neka gospa za zdravje, hišni mir in blagoslov. — Neki mož za spreobrnjenje. — Neka Marijina hči za pravo spoznanje, vreden prejem sv. zakramentov, mir in zmagó v skušnjavah. — Neko dekle za spoznanje, čistost in zmagó navajene napake. — Brat, ki ni bil že dolgo pri spovedi in da bi se odvadil pijančevanja. — Zopet drug mladenič, vdan pijančevanju. — Neka žena za zdravje. — Neka družina iz konjiške dekanije. — Dva zakonska za ljubi mir, zdravje in za pomoč v dušnih in telesnih potrebah. — Neko dekle, da bi si mogla pravi stan izvoliti, tudi za zdravje, potrpežljivost, stanovitnost v dobrem in srečno zadnjo uro.

ZAHVALE.

Za razne od Boga prejete dobrote se zahvaljujejo: A. M. bogoslovec v Gorici. — J. H., mladenič od Novega mesta. — M. Verbajs, št. Vid na Dolenskem. — Neka Marijina hči. — Got. Zupan pri D. M. v Polju. — N. Pivk v Ajdovščini. — M. T., Radeče.

DAROVI.

Za ljubljansko dijaško ljudsko kuhinjo. Sv. Gregor: po preč. g. župniku Fr. Krumpestarju, tri vreče jabolk, 2 vreči krompirja — Sv. Jakob ob Savi po priporočilu preč. g. župnika: voz krompirja, repe in korenja. — Janče: po preč. g. župniku: košaro jabolk. — Preč. g. dekan Mih. Trček v šmarjah 20 K. — Preč. g. Mih. Sajé, župnik v pok., 5 K. — Neznani 5 K. — Bog poyrni obilo! Prosimo še nadaljnjih darov!

Za odkup poganškega dečka. (Jan. Evang.) Neim. 30 K. — Za odkup deklice (Neža) 20 K. — G. dekan dr. Kržišnik 40 K.

Za balkanski misijon. Mar. Rutar, Girls Prov. 5 kron.

Za misijonarje v odrinski okolici. M. Leščak 8 kron.

Za misijone. Župnik Fr. Marčinko 5 K. — Terezija Cvahte 3 K.

V dober namen. Fr. Novič 3 K.

Za kruh sv. Antona. Eliza Globočnik 7 K. — J. Robovš 5 K. — Od Sv. Tomaža pri Ormožu 1 K.

Darovi za balkanski odsek »Apostolstva sv. Cirila in Metoda«.

I. V. i z k a z.

M. Appe 12 K. — Ob predavanju v Trziču zbrala Marijina družba 100 K. — M. Godec 24 K. — F. Šegatin 10 K. — J. Marek 7 K. — Župnija Velesovo 113 kron. — Župnija Šmartin pri Kranju 92 K. — M. Markovič 40 vin. — A. Janša 2 K. — Glasilo štajerske mladine »Naš Dom« 110 K. — Zbirka idrijskih žena in deklet 10 K. — Župnija Sv. Lenart nad škofjo Loko 25 K 15 vin. — Skupno 505 K 55 vin.

V. i z k a z.

Po čč. gg. lazaristih 2 K. — Zbirka pri predavanju v Šmartnu pri Kranju 30 K. — Župnija Polica 68 K 86 vin. — Župnija Vojsko 22 K. — M. Drobun z Vojskega 3 K. — Neimenovan z Vojskega 20 K. — A. Spandl 6 K. — J. Kustelj 1 K. — Gdčna. A. Zevnik, Gorje, 5 K. — Neimenovan 2 K. — Župnik F. Zbašnjik v Hrastju zbral 27 K 20 vin. — Neimenovana po gdčni. Kačar 40 K. — Neimenovana po gospej Schifferer 3 K. — Župnija Nevlje 62 K. — Župnija Poljčane 10 K 6 vin. — Dekliška Marijina družba v Čemšeniku 69 K 70 vin. — K. Trpin 1 K. — Dva dobrotnika 3 K. — Županstvo Rudnik 20 K. — Župnija Rudnik 61 K 40 vin. — Upravništvo »Novega Časa« v Gorici (drugič) 70 K 52 vin. — župnija Podzemlje 54 K 16 vin. po upravništvu »Slovenca«. — Zbirka v prodajalni Katoliškega tiskovnega društva (Ničman) 12 K. — Skupno 593 K 90 vin.

V I. i z k a z.

Župnija Dob 11 K 50 vin. — Marijina družba na Homcu 30 K. — Marijina družba na Krki (III. zbirka) 2 K 60 vin. — M. Plevel, Dunaj, 6 K. — Dunajske Slovenke 11 K. — F. Lešnik, Fram, 10 K. — Župnija Jezica 15 K. — Rodbina Vodošek 15 K. — A. Jamnik 5 K. — F. Zorko in J. Klemenčič 10 K. — Župnija Smlednik 106 K. — Gornjeradgónska dekliska zveza 10 K. — Kaplan F. Rample 3 K. — Marijina družba Sv. Jakob ob Savi 10 K. — Župnija Žalina 98 K. — Kaplan F. Perko 20 K. — Skupno 363 K 10 vin.

V I I. i z k a z.

Zbirka »Slov. Gospodarja« v Mariboru 158 K. — Helena Suppanz, Žihpolje na Koroškem, zbrala 10 K. — Služabniki Rimskih Toplic 12 K. — Terezija Keblar 5 K. — Gg. Hieng, Sever in Belle po 1 K. — L. Ševar 3 K. — J. Udovč 2 K. — Kaplan J. Lomšek v Križah pri Trziču zbral 10 K. — Skupno 203 K. — I.—VI. izkaz 4913 K 60 vin., torej vsega skupaj 5116 K 60 vin.

Posteljino, obleko in perilo so darovali:

Gospa dr. Papež, ga. Remec, ga. Mikuž, J. Ogrin, Golob, T. Kernc, uršulinski samostan, Fr. Ks. Souvan, L. Čadež, Lenassi in Gerkman, F. Kadilnik, N. Čadež (1 K), A. Očakar, A. Skala, E. Mrak, M. Kápler, M. Milavec, M. Bartel, G. Drolj (1 K) iz Ljubljane. — Katarina Kikelj (nabrala mnogo perila in 4 K 10 vin.), M. Sodja, A. Torkar, M. Meglič, R. Mencinger, U. Rozman, F. Soklič, K. Lavrič, L. Torkar, R. Torkar, J. Kikelj, A. Hvala iz Bohinjske Bistrice. — A. Klopčar (1 K), Sostro. — N. Slova, Dob. — Gospa Berta dr. Jankovičeva, J. Haller, Novak, J. dr. Gelingsheim, Bosina, Kužner, A. Špicer, Druškovič, Kozje na Štajerskem. — M. Štupca, A. Ribič iz Maribora. — J. Srobotnik, Petrovče pri Celju. — E. Lesjak, Sv. Jurij ob Taboru. — E. Hrašan, Celje. — Kotnik-Kaiser, Brezno ob Dravi. — Župnik A. Šoba, Zdole pri Vidmu. — N. Šop, Dol pri Hrastniku. — Iz Mirnepeči 2 zavoja. — J. Šket, Dramlje. — M. Potokar, Trzič. — Marijina

družba v Trstu 3 zaboje in 2 zavoja. — Župnik J. Kokalj, Lesce. — Gospa Eržen, Kranj. — M. Košir, Škofiče na Koroškem. — J. Brdavs, Krka. — A. Rusjan, Hudajužna, Goriško. — M. Potokar, Račje selo. — Po župniku J. Novak iz Dragutaša 4 zavoji. — M. Godec, Zagradec. — Žene in dekleta iz Zapuž pri Šturiju. — K. izobraževalno društvo v Brežicah 1 zaboj perila, tvrdka Uršič in Lipej v Brežicah 1 zaboj perila in copat. — Župnik J. Brešar, Velesovo. — Neimenovana iz Železnikov. — Marijina družba, Bogomila K. v Mengšu. — J. Blažič, M. Dolničar, M. Burger, Vodice. — Župni urad Šmartno. — J. Zupanc, Njivice pri Račedah. — Neimenovana, M. Zamida, F. Finks, Toplice. — A. Pavlin, N. Koren, Drežnica. — J. Vidmar (nabrala), U. Vidrih, C. Stražiščar, A. Sernel, M. Brezec, M. Popek, J., M. in H. Debevec, H. in M. Turšič, M. F. Bonač, M. Škerlj, J. Otoničar v Begunjah pri Cerknici. — M. Lenger, Žiri. — M. Potočnik, Bled. — M. Strle, Lož. — M. Šimunovič, Vinica. — A. Mišič, Breg pri Borovnici. — Marijina družba v Št. Jerneju. — F. Azman, Poljšica pri Bledu. — Iz št. Jurija ob Tabr. 1 zaboj. — Župni urad Šmartno ob Dreti. — Mnogo neimenovanih iz Ljubljane in drugih krajev. — Tvrdka Ničman in tvrdka Mayer 15 praznih zabojev za pošiljatev. — Odposlali smo skupaj 1609 komadov posteljnine, obleke in perila, in sicer: 297 rjuh, 101 komad odej, oziroma kocov, 66 blazin, 170 prevlak, 75 brisač, 2 mizna prta, 6 žimnic, 25 servietov, 6 zavojev platna za ranjence, 50 srajc za ranjence, 6 tucatov žepnih robcev, 94 parov copat, 10 parov čevljev, 37 jopičev, 82 moških srajc, 23 spodnjih hlač, 54 parov moških nogavic, 35 parov ženskih nogavic, 21 moških oblačil, 2 kožuha, 20 plaidov, 73 ženskih jopic, 45 kril, 30 robcev, 21 šalov, 86 komadov ženskega perila, 104 komade otroške obleke in 73 komadov otroškega perila. — Vse to smo odposlali dne 30. novembra in 5. decembra 1912 v 18 velikih zabojih, in sicer 8 zabojev v Sofijo, 10 pa v Plovdiv. Pošiljatev je bila združena z velikimi težavami. Najtopleje se zahvaljujemo specijijski tvrdki Ranzinger, ki je brezplačno preskrbela odpošiljatev ter se mnogo trudila, da so se premagale razne ovire. Še enkrat se najtopleje zahvaljujemo vsem blagim dobrotnikom in dobrotnicam, posebno pa požrtvovalnim ljubljanskim gospem in gosposdicam, ki so tri tedne skoraj neprenehoma zbirale, urejevale in šivale perilo in posteljino.

LISTNICA UREDNIŠTVA.

Kljub lanski slabi letini bo »Bogoljub« letos poskočil zopet za par tisočev naročnikov. Pridni nabiralci bodo prejeli obljubljena darila tiste dni po svečnici. Kdor bi ne dobil, naj se oglasi. — Marijini družbi v Trebnjem. Z duhovnimi darovi za 27. december ste me zelo razveselili. To je najboljšo voščilo. Hvaležnost je sicer redka rožica; pa sempatje za kakim grmom še raste. Bog Vam obilno povrni! — Tvarine imamo toliko, da kar ne moremo vsega porabiti. Zato pošiljajte res le dobro blago! — D o p í s o v ni bilo še nikdar toliko kakor danes: blizu 50. To je veselo znamenje živahnega življenja. Nekaj se jih je moralo odložiti, nekaj pa sploh odkloniti, ker odslej velja že zadnjič proglašeno pravilo: Predolgi, slabo in nepravilno pisani dopisi se ne sprejemajo. S svinčnikom naj se tudi nikar ne piše!

Urejuje: **Janez Ev. Kalan.**

7. Petek, prvi v mescu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega, če ga že niso dobili v nedeljo; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa.

8. Sobota. Sv. Janez Mat. Popolni odpustek udom bratovščine z belim škapulirjem, če v bratovski ali farni cerkvi molijo za osvobodjenje sužnjev.

11. Torek. Sedem ustanovnikov servitskega reda. Popolni odpustek udom bratovščine žalostne Matere božje s črnim škapulirjem, v bratovski ali farni cerkvi.

19. Sreda. Sv. Konrad Pijačenski. Popolni odpustek tretjerednikom.

21. Petek. Sv. Angela Mericija. Popolni odpustek tretjerednikom.

22. Sobota. Sv. Marjeta Kortonska. Popolni odpustek tretjerednikom.

23. Nedelja, zadnja v mescu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Odpustki, ki so dovoljeni v osmini presvetege Imena Jezusovega, se ne dobe od 28. januarja dalje, ampak so se dobili od 19. januarja do 26. januarja. V toliko popravljamo seznam odpustkov za mesec januar, pri katerem seznamu se ni vpoštevala določba glede praznikov, ki velja od letošnjega leta naprej.

Darovi.

Za cerkev sv. Jožefa. Iz Moravč 442 K za okno. — Vlč. g. Jan. Tavčar 100 K. — Ga. Wester 50 K. — Jak. Milavec 40 K. — Vlč. g. Ant. Jamnik 25 K. — Ga. Jeglič 20 K. — Rode 10 K. — Več neimenovanih skupaj 306 K. — Marj. Mihelič nabrala 7 K 30 vin. — Vlč. g. Mat. Kralj 10 kron.

Za bolgarski misijon. Mohorjani na Robu 15 K. — E. Hauer 1 K. — Župnija Črni vrh nad Idrijo 70 K. — Zbirka pri predavanju v Ribnici 41 K. — Ljubljanski bogoslovci 10 K 70 vin. — Gojenci zavoda sv. Stanislava 8 K 34 vin. — Tomè 10 K. — Zbirka pri predavanju v šenčurju 50 K. — Iz uršulinskega samostana 1 K. — Uršula Berlogar 5 K.

Za bolgarske sirote. Neimenovana 5 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh. Anton Klopčič 20 K. — Neimenovana 20 K. — † Anton Belič 20 kron.

Za cerkev v Derviški Mogili. Neimenovana 3 K »za žrebļe«.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali (od 12. decembra 1912 do 13. januarja 1913) čč. gg.: D. Janež, župnik, Stukeno, 6 K 10 vin. — A. Jerič, kurat, Ustje, 5 K 60 vin. — J. Šelih, župnik, Sv. Kuniğunda (Štajarsko), 20 K. — Al. Železny, župnik v Ihanu, 13 K 32 vin. — Andr.

Pavlin, župnik pri Sv. Katarini, 20 K 30 vin. — Martin Jurhar, katehet, Konjice na Štajarskem, 10 K. — Anton Zorko, misijonar pri Sv. Jožefu nad Celjem, 10 K. — Tom. Javornik, kaplan v Gorjah, 7 K. — Jos. Lavrič, župnik na Breznici, 5 K 28 vin. — Fr. Juvan, administrator, Sv. Križ nad Jesenicami, 10 K. — J. Erjavec, župnik, Gor. Logatec, 4 K. — Jožef Anžič, kaplan, Šmartin pri Kranju, 7 K. — Jernej Vurkelc, župnik, Dobje na Štajarskem, 20 K. — J. Peternelj, dekan v Kobaridu, 59 K 22 vin. — Jan. Filipič, dekan in častni kanonik v Ločniku na Goriškem, 33 K 34 vin. — K. Supin, vikar v Novem mestu, 10 K. — Gdčna M. Kosec (zbirka c. kr. tobačne tovarne v Ljubljani) 30 K 46 vin. — Zbirka v uršulinski cerkvi v Ljubljani ob slovesnosti na dan Nedolžnih otrok 25 K. — Č. g. Jak. Benedičič, župnik, Črni vrh nad Polhovim Gradcem, 8 K 22 vin. — Kaplan M. Ježek 10 K 84 vin.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa od 15. junija 1912 do 1913. Podgrad 20 K. — Črni vrh nad Polhovim Gradcem 73 K 60 vin. — Hotič 20 K. — Radomlje 12 K 40 vin. — Rova 37 K. — Postojna 5 K 20 vin. — Polhov Gradec 120 K. — Semič leta 1910. 88 K 50 vin., leta 1911. 135 K 5 vin., leta 1912. 142 K. — Kovor 20 K. — Sodražica 135 K. — Kokra 15 K. — Kočevje 125 K. — Horjulj 74 K. — Vodice 68 K. — Podlipo 38 K 20 vin. — Zalilog 36 K 40 vin. — Železniki 110 K. Ihan 27 K 20 vin. — Vinica 50 K. — Hrenovice 7 K. — Šempeter pri Novem mestu 5 K 50 vin. — Šmartin pri Tuhinju 122 K. — Trstenik 52 K 66 vin. — Toplice 127 K 10 vin. — Stara Oselica 45 K. — Kranjska gora 80 K. — Preserje 60 K. — Goče 44 K. — Cerklje pri Krškem 140 K. — Št. Jošt pri Kranju 15 K. — Struge 76 K. — Črnomelj 87 K. — Bled 28 K. — Mirna 74 K 40 vin. — Ribnica 347 K. — Čatež ob Savi 31 K 40 vin. — Bohinjska Bela 60 K. — Vreme 20 K. — Vodice II. 13 K. — Borovec 28 K. Zapogè 36 K 50 vin. — Kamnik 200 K. — Št. Lorenc 124 K. — Novo mesto 30 K. — Sv. Trojica pri Tržišču 46 K. — Radeče pri Zidanem mostu 43 K 70 vin. — Šempeter na Krasu 63 K. — Ihan 80 K. — Žalina 81 K 10 vin. — Bloke 40 K. — Trebelno 26 K. — Dražgoše 81 K. — Srednja vas v Boh. 162 K. — Št. Vid pri Vipavi 80 K. — Št. Rupert 100 K. — Stranje 50 K. — Tomišelj 40 K. — Polšnik 42 K 80 vin. — Krka II. 19 K. — Dole pri Litiji 70 K. — Košana 16 K 60 vin. — Vojsko 52 K. — Dobrniče 102 K. — Knežak 32 K. — Štanga 50 K. — Št. Lambert 26 K 20 vin. — Šenturška gora 35 K 60 vin. — Trboje 28 K. — Suhor 68 K 26 v. — Po »Bogoljubu« 82 K. — Po čč. uršulinkah 159 K. — Terezija Elsner 2 K. — Marija Elsner 2 K. — † Mar. Bosizco 2 K. — Več neimenovanih 15 K 50 vin. — Marija Razpotnik 2 K. — Helena Naglič 2 K. — Terezija Završan 2 K. — Delavke v tobačni tovarni 17 K. — Belogar Urška 2 K. — Logar Aleksandrina 2 K. — Župnija Krško 15 kron.

Za armado sv. križa. Z Blok 3 K 54 vin.
Za bratovščino sv. Jožefa. (Kje je ta?) Z Blok 4 K 92 vin.

Za bratovščino sv. Rešnjega Telesa. Župnija Leskovec pri Krškem 102 K 40 vin.

Za bosenske sirote. M. Orehovec in M. Novak iz Motnika 7 K.

Za bolgarski vsakdanji kruh. Mohorjani iz zavoda sv. Stanislava 42 K. — A. Mihelčič in E. Kavčič 20 K. — Bohinjec in Jeglič 20 K. — Simon Temel 40 K. — Fr. Sočirnik iz Bočene 20 K. — Antonija Hrovatin 20 kron.

Za bolgarske misijone. Župnija Križe 70 K. — Župnija Besnica 20 K. — Župnija Cerklje pri Kranju 20 K. — Neimenovan po č. P. A. Pircu 5 K. — Župnik Avsec 20 K. — Kaplan Filipič 3 K. — Pastir in čreda vedevska 50 K. — Župnija Kovor 10 K. — Župnija Podbrezje 20 K. — Župnija Javorje pri Litiji 14 K. — Župnija Mavčiče 47 K. — Mohorjani v ljubljanskem semenišču 6 K. — Župnija Homec 20 K. — Župnija Kamnagorica 20 K. — Župnija Duplje 15 K. — Župnija Kokra 3 K 20 vin. — Mohorjani z Brezja 8 K. — Župnija Slavina 27 K. — Bogoslovec 1 K. — Kaplan Hafner v Vel. Laščah zbral 15 K. — Župnija Polica 68 K 80 vin. — Marijine družabnice iz Rupe in Primskovega 19 K. — J. Gnidovec 1 K. — Zbirka pri predavanju v Komendi 84 K. — Pri predavanju v Novem mestu 66 K. — Mohorjani iz Sv. Lovrenca v Slov. goricah 20 K. — Vikar K. Čigon zbral pri duhovski konferenci v Komnu na Goriškem 22 K. — Župni urad v Šrebeljah na Goriškem 24 K. — Župnik B. Grča zbral pri duhovščini dekanije Črniče na Goriškem 27 K. — Župnija Podbrezje 4 K 90 vin. — Simon Temel 30 K. — Zbirka v Smedniku 10 K. Župnija Kropa 25 K. — Marijina družba v Kamnjah namesto za venec na grob župnika Kosca 30 K. — Neimen. v Gradcu 10 K. — Za vsakdanji kruh iz šoštanja 6 K. — A. Ajdič 3 K. — Marijina družba v Rojanu 10 K. — Misijonski odsek Marijine družbe v škalah 3 K.

Za Bosno. Simon Temel 30 K. — Antonija Hrovatin 20 K. — Marijina družba na Homcu 10 K. — Iz Starega trga pri Ložu 2 K 97 vin.

Za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«. Frančiška Šlampergar 1 K 20 vin. — Jure Kocjan 1 K. — Neimenovana 10 K. — Lazarist g. A. Ozmec v Gradcu zbral 8 K 70 vin. — Župnija Bled 20 K. — Črni vrh nad Idrijo 30 K. — Kaplan Val. Mörtl 9 K.

Za afrikanke misijone. Neimenovan z Nemškega 6 K. — (Ed. Lucini) E. Globočnik 3 K.

Za razširjanje svete vere. Po kn. šk. ordinariatu 60 kron.


Za bratovščino sv. Dizma. M. Rebol 2 K. — S Krke 5 K 40 vin.

Darovi za cerkev svetega Jožefa v Ljubljani. Neimenovan Z. 1000 K. — Iz Šmartna pod Šmarno goro 397 K. — Od Sv. Jakoba ob Savi 120 K. — Tobačne delavke 100 K. — Vlč. g. Vrankar in K. Lacheiner po 50 K. — Vlč. g. Rejec in Marija Čeč po 40 K. — Vlč. g. Teran in gospa F. Kulavic po 20 K. — Marj. Hodnik, vlč. g. Hartmann, po vlč. g. Val. Jerše in vlč. g. Klobus po 10 K. — † Ant. Jeršin, vlč. g. Zbašnik, I. Srebot, Fr. Ostrž, Ter. Gogala po 5 K. — Dekliška M. D. v Trebnjem 40 K. — Več neimenovanih skupaj 440 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva« so poslali do 10. decembra sledeči čč. gg.: Jak. Benedičič, župnik v Črnem vrhu nad Polh. Gradcem 3 K 40 vin (II. zbirka). — J. Mlakar, lic. prof. v Ljubljani, 7 K. — Viktor Čadež, kaplan v Trziču, 11 K (II. zbirka). — Jurij Karlin, župnik v Sorici, 6 K 50 vin. (II. zbirka). — Iv. N. Murovec, dekan, Črniče na Goriškem, 14 K (II. zbirka). — Ign. Zaplotnik, katehet v Ljubljani, 60 K 87 v. — Peter Likar, kaplan v št. Jerneju na Dolenjskem, 20 K. — Ivan Košir, kurat, Ročinj na Goriškem, 28 K

95 vin. (II. zbirka). — K. Starman iz Preske 7 K 52 vin. (II. zbirka). — Andr. Pavlin, župnik pri Sv. Katarini, 20 K 30 vin. (II. zbirka). — Ivan Tomažič, katehet na uršulinski šoli v Ljubljani, 5 K 35 vin. — Karel Skulj, kaplan v Loškem potoku, 13 K. — Mih. Zevnik, mestni kaplan v Kamniku, 20 K. — Frančiškanski samostan v Kamniku 72 K. — Dom. Janež, župnik v Studenem, 6 K 20 vin. (II. zbirka). — Dekliška M. D. v Trebnjem 20 K. (Opomba. V letnem poročilu »Dejanja sv. Detinstva« so objavljeni darovi, ki so bili poslani do 6. decembra 1912, ker je knjižica takrat bila že prirejena za tisk.)

Najcenejši izvor za bombaževino in platno.

 **Zavoj blaga, ostanki, prirejani za pošiljatev za ceno 40 m K 18—.** Ti ostanki so 2 do 5 m dolgi, samo izborne kakovosti. **Rjuhe brez šiva** iz zelo močnega domačega prejnega platna, 2 1/4 m dolge, 150 cm široke, komad K 2-80. Najmanjše naročilo 6 komadov. **Pošilja le po povzetju.** Vzorci na zahtevo zastojn in franko. Od ostankov se ne pošiljajo vzorci. Največja izbira vseh vrst posteljnih prevlek, inleto, krizetov, platna, šifone, brisač in robcev, namiznega perila, cefira, keperja, barhentov, blaga za obleke itd. **JAN SCHKODA, Roth-Kosteletz št. 12, Češko, tkalnica za platno in bombaž.** 233

Prve vrste, še prav malo zastopana **razpošiljalnica sukna, išče večše zastopnike** proti visoki proviziji. **Dober postranski zaslužek za trgovce** gostilničarje, uradnike, vpokojence i. t. d. Razpošiljatev proti povzetju. Ponudbe se prosi pod „Dobro opremljena razpošiljalnica“ na anončno ekspedicijo **Eduard Braun, Dunaj I, Rotenturmstrasse 9.** 248

Pri nerednem želodcu

se rabi najuspešneje tek vzbujajoče, prebavo pospešujoče, mlo odvajajoče, gorčično, pehanje in krče odstranjujoče domače sredstvo **dr. Rose balzam za želodec** iz lekarne **dr. B. Fragner-ja, Praga III. 520.** Steklenice po K 2— in K 1— v vseh lekarnah. Po pošti pri predplač. K 2-80 ena stekl. franko.

Pristno le s to varstv. znamko!



Priložnostni nakup!

Lepa žepna ura z verižico K 3-50.
30.000 komadov



kupljenih, zaradi tega pošiljam 1 lepo 36 ur idočo (ne 12 ur) »Gloria« srebrno anker-rem. uro, svic. kolesje z lepo gravir. oklopiem, s sekundnim kazalcem in lepo pozlačeno ali posrebr. verižico naravno idočo le za K 2-80 nadalje ponudim eno pravo pozlačeno 36 ur idočo anker-rem. prve vrste svic. uro s pozlač. verižico za K 5 Triletno pismeno amstvo za vsako uro. Razp. proti povzetju **S. Kohane, razpošiljalnica švicarskih ur, Krakov t. 78.** Neštevilno priznanj in srečil. Za neugajajoče denar nazaj. 238

SUKNA

In modno blago za gospe in gospe prip. izvozna hiša

PROKOP SKORKOVSKY in SIN

v Humpolcu na Češkem.

Zelo zmerne cene.

Vzorci na zahtevo franco. Na željo hočem dati takoj izgotoviti gosposke obleke.

CEFIRI

Poizkus prepriča, 3022

da je praško domače zdravilo

Pristno le s to varstv. znamko!



iz tekarne **B. FRAGNER-Ja, Praga III.**, bol ta šajoco, vnetje omiljuče, hladno, zdravljenje pospešjuče antiseptičko mazilo v vsakem gospodinjstvu neobhodno potrebno. - Skatlje le po 70 v. v vsaki tekarni.

Ne vzemite nobenega zaboječka nobenega zavitka kot „pravi



Tvorniška znamka.

: Franckov.“

pridelek za kavo, - bodisi le, da nosi to-le tvorniško znamko.

Tovarna v Zagrebu.

Višjega štab. zdravnika in fizika dr. Schmida znamenito

olje za sluh

odstrani hitro in temeljito nastalo gluhosto, teženje iz ušes, šumenje po ušesih in naglušost, tudi ako je že zastarano. Steklenica stane 4 K z navodilom o uporabi. — Dobiva se samo v lekarni pri „Crnem orlu“ na Novem trgu v Celovcu. 2588



Ceno češko posteljno perje.

Kilo sivoga puljenega K 2.—, boljšega K 2.40, polbelega K 3.60, belega K 4.80, prima kakor puh mehkega K 6.—, veleprima K 7.20, najboljša vrsta K 8.40, izredno fino Zgotovljene postelje snežnobelo K 9.60.

iz gostonitnega rdečega, višnjevoga, belega ali rumenega nankinga, dobro napolnjene, pernica ali spodnja blazina 180 cm dolga, 116 cm široka po K 10.—, 12.—, 15.—, 18.—, 200 cm dolga, 140 cm široka po K 13.—, 15.—, 18.—, 21.—, zglovnica 80 cm dolga, 58 cm široka po K 3.—, 3.50, 4.—, 90 cm dolga, 70 cm široka po K 4.50, 5.50, 6.—. Zamenja dovoljena, za neugajajoče denar nazaj. Cenovniki franco in poštnine prosto vsakomur.

Benedikt Sachsel, Lobes pri Plznu 159. Češko

Bogata zaloga 226

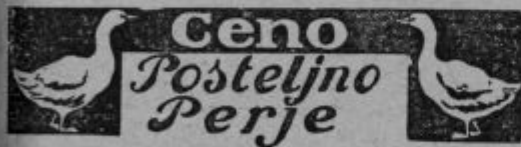
šivalnih strojev, koles, pisalnih strojev

pri

Ivan Jax & sin

Ljubljana,

Dunajska cesta 17.



1 kg sivoga skubljenega K 2.—, boljšega K 2.40, polbelega prima K 2.80, belega K 4.—, finega mehkega puha K 6.—, prvovrstnega K 7.—, 8.— in 9.60. Sivoga puha K 6.—, 7.—, belega finega K 10, prsnega puha K 12, od 5 kg naprej franco.

Dovršene, napolnjene postelje

iz gostega, trpežnega, rdečega, modrega, rumenega ali belega inlet (nanking) blaga, 1 pernica 180 cm dolga, 120 cm široka, z dvema vzglavnicama, vsaka ca. 80 cm dolga, 60 cm široka, zadostno napolnjena z novim sivim, puhastim in trpežnim posteljnim perjem, K 16, s polpuhom K 20, s puhi perjem K 24. Posamezne pernice K 10, 12, 14, 16. Posamezne vzglavnice K 3, 3.50, 4. Pernice 200x140 cm velike K 13, 15, 18, 20. Vzglavnice 90x70 cm velike K 4.50, 5, 5.50. Spod. pernice iz najboljšega gradla za postelje 180x116 cm velike K 13 in 15, razpošilja od 10 K dalje franko proti povzetju ali naprej vplačilu

Maks Berger, Dešenica št. 236, Češki les.

Nikar riziko, ker se zamenjava dovoli ali denar vrne. — Bogati ilustrovani ceniki vsega posteljnega blaga zastoj.

NOVI MOLITVENIKI:

Tolažba dušam v vicah.

Molitvenik s premičljevanji o vicah. Pripredil župnik Fr. Bleiweis. Cena: rdeča obreza K 1'20, zlata obreza K 2'—, šagrin zlata obreza K 2'60.

Bog hoče, da pomagamo ubogim dušam v vicah, do katerih nas veže krščanska ljubezen do bližnjega, ki niti s smrtjo ne neha. Bog bo stoteren plačnik za vsako delo krščanskega usmiljenja. Zato sezimo po tem molitveniku, ki ima tako vzvišen in blag namen pomagati trpečim bratom v vicah.

Marija, kraljica src.

Nauk blaženega Grinjona Montfortskega o pravi pobožnosti do Matere božje. Rdeča obreza K 1'60, fina šagrin zlata obreza K 2'40.

To zlato knjigo naj si nabavi vsak, komur je na tem, da Marijo prav časti in se obvaruje napačne pobožnosti, ki je pogubila že mnogo duš. Molitvenik ima prekrasno vsebino in bo navdal bralca s posebnim sladkim in tolažbe polnim otroškim zaupanjem do Marije. Za člane Marijinih družb ni lepšega berila, kakor je ta zlata knjiga.

Mati čudovita.

Šmarnice. Spisal dr. Josip Jerše, c. kr. profesor v Ljubljani. Cena: rdeča obreza K 2'—, šagrin zlata obreza K 3'—.

To je krasen venec premišljevanj za mesec majnik, ki ga je spletel priljubljeni pridigar ljubljanski dr. Josip Jerše. V teh krasnih premišljevanjih najdemo čisto nove, izvirne misli, ki nas vabijo k češčenju in zaupanju do nebeške Kraljice. Pridejan je kot dodatek kratek molitvenik iz prelepe Marijine knjige „Marija, Kraljica src,“ v kateri je pobožen častilec Marijin bl. Grinjon razlil gorka čustva pobožnosti in ljubezni do Marije.

Pot v nebesa.

ali življenje udov tretjega reda sv. Frančiška.

Spisal O. Nikolaj Meznarič. VI. natis 1912. Rdeča obreza K 1'80, zlata obreza K 2'40, fin šagrin K 3'20.

Novi natis tega krasnega molitvenika za tretjerednike je spopolnjen z vsemi najnovejšimi molitvami in določbami sv. stolice, ter tudi drugače stvarno in jezikovno izboljššan.

Istodobno priporočamo:

VEČNA MOLITEV pred Jezusom v zakramentu ljubezni. Walser. Velik tisk. Rdeča obreza K 3'—, zlata obreza K 3'90, najfinejša vezava, fin šagrin, zlata obreza, (znižana cena) K 4'50.

Sv. Frančiška Saleškega **FILOTEJA** ali navod k bogoljubnemu življenju. Anton Kržič. Rdeča obreza K 1'80, zlata obreza K 2'40, izdaja na finem papirju s fino vatiranimi platnicami in zlato obrezo K 3'60.

MOLITE BRATJE! Molitvenik arskega župnika bl. Janeza Vianeja. Z velikim tiskom. Cena: rdeča obreza K 1'—, zlata obreza K 1'60, fina šagrin zlata obreza K 2'20.

To je najnovejši molitvenik z velikim tiskom, ima krasno zunanjo opremo, priročno obliko in je zelo tenak, da ga spraviš v vsak žep, ne da bi te količkaj oviral.

KATOLIŠKA BUKVARNA V LJUBLJANI.